



## GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



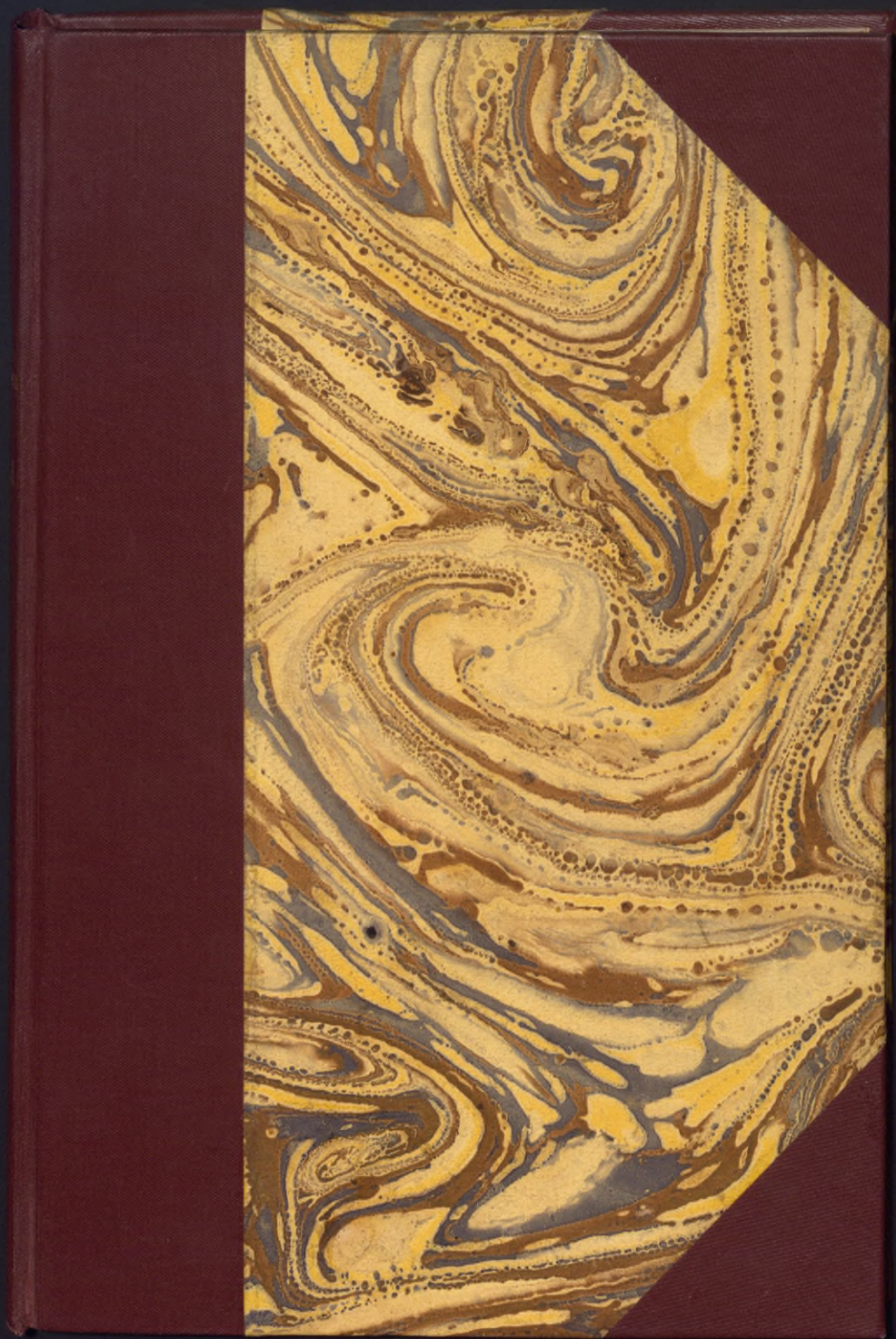
GÖTEBORGS  
UNIVERSITET



LUNDS  
UNIVERSITET



UPPSALA  
UNIVERSITET



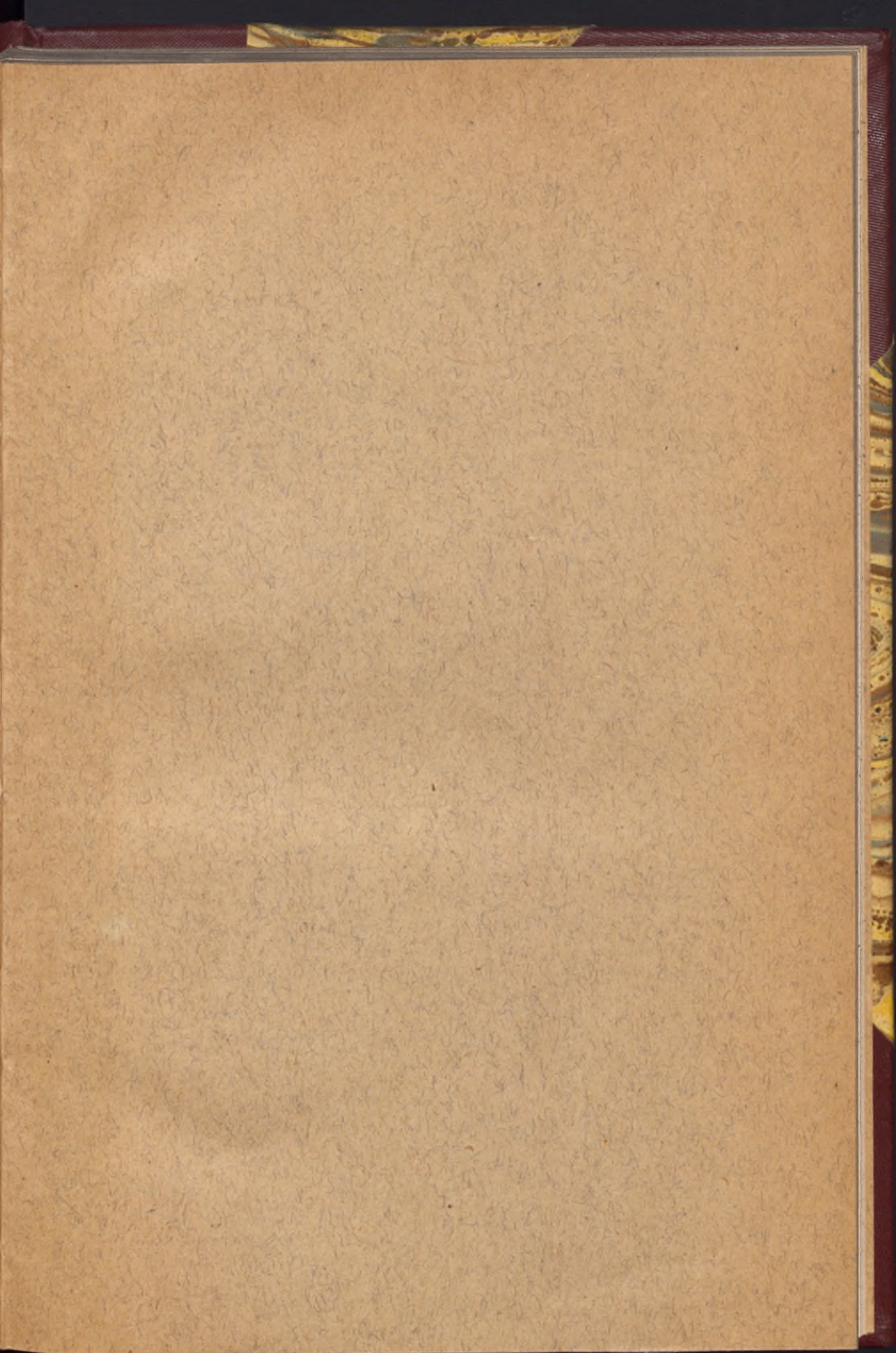




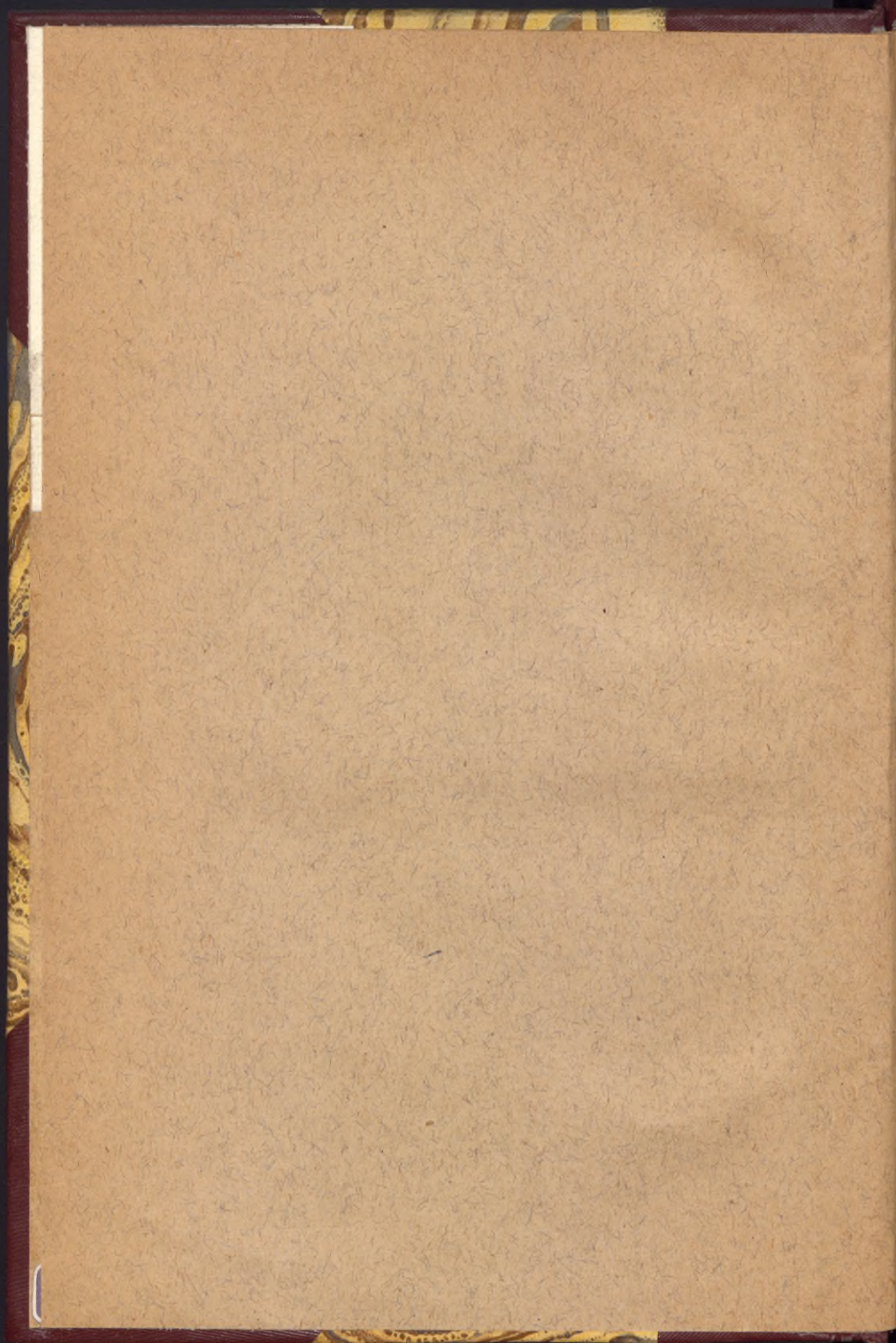
Allmänna Sektionen

Litt.  
Sv.

JOHN JOHNSON  
BOKBINDARE  
GÖTEBORG







107  
84

VIOLA  
ELLER  
SÅNGERSKAN FRÅN NORDEN.  
SVENSKT ORIGINAL AF  
EDEL LINDELOM.

ULRIK FREDRIKSONS FÖRLAG.  
Stockholm 1888.



p. 29 / 1113

75  
/

# VIOLA

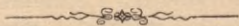
ELLER

## SÅNGERSKAN FRÅN NORDEN.

SVENSK ORIGINALROMAN

AF

FEDER LINDBLOM.



STOCKHOLM,  
ULRIK FREDRIKSONS FÖRLAG.



VIOLA

MITT

SÄMVERSKAN TILL NORDB

STOCKHOLM

AT

ULRIK FREDRIKSON



STOCKHOLM

Stockholm, tryckt hos Ulrik Fredrikson, 1888

Vid stranden af den vackra Mälaren låg kommerserådet Vejslers landställe, det täcka Eolsborg.

En allé af åldriga lindar ledde upp till sjelfva byggnaden, hvars moderna arkitektur ingalunda påminde om en forntida borg, med hvälfda fönster och djerft uppspirade torn.

Eolsborgs läge var det vackraste och mest förtjusande på sjelfva toppen af en trädbevuxen kulle, med fri utsigt öfver Mälaren och de kringliggande öarne och skären.

En väl värdad trädgård, med växthus och drifverier sträckte sig från byggnadens ena sida, medan en vidsträckt park stötte intill den andra, der en fint sandad gård med praktfulla blomsteranläggningar och dubbla rader af unga kastanjer, vidtog samt bildade form af en solfjäder mot den omnämnda lindallén.

Ljusen voro nyss tända i så väl kronor som kandelabrar och från en hel rad af höga fönster, föll ett bländande sken ut öfver sandgångarna samt belyste de för en sakta aftonvind dallrande bladen på Viburnum och Schersminbuskarna.

Det lefdes stort i kommerserådets hus och en hel skara af betjening trängdes i tamburer och korridorer samt sprungo om hvarandra i trappor och på gården, men uträttade i det hela ej mycket.

Kommerserådet egde väl råd att hålla en skara sysslöst folk, menade de. Han egde ju millioner och hans affärsförbindelser voro storartade; hans namn det mest kända och gällande inom affärsverlden.

Ännu helt ung, hade han i arf efter sin fader, kommit i åtnjutande af en ofantlig förmögenhet, hvilken dock delades af en syster, öfver hvars lefnadsförhållanden ett visst, hemlighetsfullt mörker hvilade.



Hvar denna syster vistades visste ingen. Som barn hade hon under föräldrarnes lifstid alltid bott på Eolsborg tillsammans med sin broder, men sedan hon blef fullväxt hade hon blott sällan visat sig der, tills hon plötsligt helt och hållet försvann, och efter föräldrarnes död hade hon aldrig med sin fot beträdd sitt barndomshem.

Man hade sagt att hon rest till södern, för att vårda sin klena helsa, men malisen visste att omtala, det hon rymt med en engelsk lord, och att hennes slägt därför förskjutit henne.

Någon klarhet egde man dock icke i saken, och i kommerserådet Vejslers hus, nämndes aldrig hennes namn.

Kommerserådet hade nyss hemkommit från staden och nu gick han fram och åter i sitt skrifrum.

En trearmad ljusstake af gediget silfver stod på skrifbordet och skenet från tre tjocka vaxljus, belyste föremålen i rummet. Ett väldigt bokskåp upptog nästan en hel vägg; en dyrbar matta betäckte golvet, och soffor samt stolar voro beklädda med mörkrödt siden.

Kommerserådet Uno Vejsler tycktes endast vara några och tjugo år. Han var en kraftigt bygd man, med vackra, något skarpa anletsdrag. Hans hår var rikt, slätt och uppstruket öfver pannan, men krökte sig framåt vid tinningarne, af en mörkbrun och glänsande färg. Ögonen voro stora men af en obestämd färg och deras uttryck var mycket vexlande; näsan var något lång och draget kring munnen uttryckte fasthet parad med slughet.

Från de angränsande rummen trängde ett sorl af glada röster in till kommerserådet, men han märkte det ej, eller brydde sig derom, så upptagen var han af sina egna tankar.

Han hade nyss brutit några bref, som anländt med aftonens post och ett af dem hade väckt hans synnerliga uppmärksamhet.

Det hade blott följande innehåll:

Kommerserådet Uno Vejsler, ombedes att med det snaraste aflägga ett besök i huset N:o 0 Regeringsgatan, en trappa upp, dörren till venster, för uppgörandet af en vigtig angelägenhet. A. V.

»A. V.» upprepade kommerserådet för sig sjelf och ett tungt moln sänkte sig ned på hans panna, då han

åter begynte att gå fram och åter i rummet. »Det måste vara hon, det kan ej vara någon annan.»

Han hade nästan glömt att han egde en syster, hvilken när som helst kunde uppträda och göra anspråk på att få dela arvet efter fadren; hon egde dertill full rätt och kommerserådet hade aldrig förr tänkt derpå.

Under de sju år, som förflutit sedan hon lemnade hemmet, hade hon ingen enda gång låtit höra af sig och Uno Vejsler hade sökt utplåna minnet af henne, som en gång varit honom en kär syster, som delat hans barndoms lekar och med honom tumlat om på de fina sandgångarne i parken.

Men dessa mystiska order hade återväckt hans minne och frammanat systemens bild för hans själs ögon. Då han sist såg henne, hade hon varit en sjuttonårig flicka, som yr och glad dansat fram öfver ängens blommor. Han kom ihåg att hon väckt allmän beundran genom sin ovanliga skönhet. Hon hade utgjort fadrens stolthet och hopp; ung, skön och rik, skulle hon göra ett lysande parti och åt sig eröfra ett namn, som skulle skänka glans äfven åt sin borgerliga familj; men hur bedragen blef ej den gamle i sin dröm. I stället för ärans strålande skimmer, hade denna dotter fäst skammens brännmärke vid hans aktade namn, då hon lät enlevera sig af en man ur Englands förnämsta aristokrati.

Ryktet härom hade hastigt utbredt sig, ehuru man gifvit den unga flickans försvinnande, sken af en länge påtänkt resa till södern, hvars klimat var nödvändigt för hennes klena helsa; men de som sett henne, frisk och blomstrande som en ros, kunde ej fatta att hennes helsa var så sensibel; slutligen upphörde dock pratet och hon försjönk så småningom i glömskans natt.

Det var icke någon behaglig påminnelse om denna syster, kommerserådet nu fick, ty utom det, att pratet på nytt skulle genom hennes återuppträdande, erhålla förnyad fart, så måste ju arvet, det stora arvet, hvilket han under åratals betraktat som sitt, delas då systemen uppträdde och gjorde sina anspråk gällande.

Kommerserådet hade fört en allt för stor stat och hans affärsställning var i sjelfva verket icke så stäld att den kunde tåla vid ett så stort afbräck, som utbetalandet



af systemens arfsrätt skulle förorsaka. Han förutsåg en katastrofs oundvikliga inträffande och han bleknade dervid.

Han sjönk ned på stolen framför sitt skrifbord och försjönk i dystra betraktelser af det närvarande, och derunder sammankramade han det oroväckande brevet i sin hand.

»För uppgörande af en viktig angelägenhet, stod det ju i brevet. Det kunde ej vara fråga om annat än arfvet», sade kommerserådet vid sig sjelf. »A. V.» upprepade han. »Det betyder Amy Vejsler, det lider intet tvifvel, det måste vara hon.»

Han förblef länge sittande orörlig, slutligen steg han upp och gick ut i parken. Skimret från ljuskronorna lekte mellan trädens dallrande löf och bildade fina ljustrimlor på sandgångarna, der han framgick, med dystert framåtlutadt huvud.

Derinne i de festligt upplysta salongerna, rörde sig en skara glad och bekymmerslöst folk. De hörde till fru kommerserådinnans vanliga aftonkretsar, och bland de vagnar som höllo utanför vid stora trappan, förmärktes många med adligt vapen och krona öfver dörren.

Det var vanligt att kommerserådet, sedan han genomsett dagens post, deltog i aftonens sällskaper, der han som värd, svängde det glada, qvicka skämtet omkring sig bland den lysande krets af gäster, som vid hans bord tömde de fragande champagneglasen.

Men denna qväll saknade han all lust att deltaga i sällskapets nöjen och ej förr, än den sista vagnen rullat bort och det blef tyst i villan, vände han dit tillbaka och befag sig direkt till sin hustrus salong.

Här, i en mjuk hvilstol, satt kommerserådinnan Vejsler och på en tigerhud, som var utbredd vid hennes fötter, låg en liten flicka om tre år och lekte.

Kommerserådinnan var ett ännu helt ungt fruntimmer, knappast tjugutre år och mycket vacker. Hennes anletsdrag voro regelbundna och fina, ehuru hyn var något mörk; ögonen voro strålande bruna och håret kolsvart. Hennes figur var hög och smärt samt egde något stolt och vördnadsbjudande; hon egde för öfrigt något förnämt man kan nästan säga nobelt, i hela sitt väsende.

Kommerserådet älskade henne med passion, men huruvida hon å sin sida delade hans känslor var ovist. Hon var en dam af en ansedd, adlig, men fattig familj, kommerserådet hade träffat henne just i det ögonblick, då hon som föräldralös, stod utblottad och beroende af sina högadliga släktingar. Fattigdomen utgjorde hennes fasa och hon älskade att lefva stort; hon tvekade därför icke att räcka kommerserådet, som var ansedd för att ega millioner, sin hand, och under deras fyraåriga äktenskap hade hon åtnjutit det, hvarefter hon sträfvat, nöjen, rikedom och njutningar.

Vid kommerserådets inträde i sin hustrus salong, vände den unga damen litet på hufvudet och mötte sin man med en undrande blick.

Han tog en stol och satte sig vid hennes sida. Den lilla flickan upphörde genast med sin lek och såg på fadren med sina stora mörka ögon.

Kommerserådet böjde sig ned och strök de svarta lockarne från barnets panna och kysste det med ömhet.

»Lilla Valentine blir en dag sin moders afbild», sade han och vände sig till sin hustru.

Kommerserådinnan log och höjde sina klara, bruna ögon mot mannen, med ett uttryck i blicken, som hon alltid hade, då hon ämnade bedja honom om något.

Kommerserådet, som vid första ögonblickets åsyn af hustru och barn, glömt de bekymmer, som under aftonens lopp plågat honom, drog en djup suck och ovilkorligen kom den frågan för honom, om det var kärleken till honom, eller till hans guld, som lade detta förföriska småleende på hennes läppar.

»Ebba», sade han nästan hviskande och drog henne intill sig. »Ebba, om den dag skulle komma då jag ej längre kunde gifva dig guld och juveler, skulle du då upphöra att älska mig?»

Hon spratt till och såg på honom med bestörtning.

»Hvad menar du?» frågade hon.

»Att den dag kunde randas då jag ej egde medel att omgifva hustru och barn med rikedomens njutningar, då vi måste utbyta dessa höga, ljusa, praktfulla salonger, mot armodets mörka, ringa hydda.»



»Det är icke möjligt», utbrast den unga frun med förfäran och hennes kinder blefvo hvita som snö. »Det är, det kan ej vara möjligt att fattigdomen, denna lifvets förbannelse, ännu en gång skulle träda mig till mötes på min lefnadsstig! O, Uno, säg att denna förutsättning blott var ett skämt af dig, säg att det aldrig kan inträffa.»

Hon knäppte ängestfullt ihop sina händer, hvilka hon sträckte emot honom, då tog han henne i sina armar och sökte lugna henne.

»Min Ebba, min enda älskade, om detta skulle inträffa, så eger du ju ditt barn och mig, din make; jag skall arbeta för er båda.»

»Ah, hvilket grymt hån», utbrast hon och slet sig lös från hans omfamning. »Och du tror att jag, ädlingens dotter, skulle uthärda lifvet, som en afsigkommen borgares hustru! Nej i samma ögonblick man beröfvar mig mina smycken, mina juveler, mitt ekipage, mina hästar och vagnar, beröfvar man mig också lifvet.» Hon sade detta i en ton så fast och bestämd att kommerserådet bleknade.

»Lugna dig, Ebba», sade han. »Fattigdomen har ju ännu ej trädt öfver vår tröskel, och jag skall icke sky några medel att hålla honom på afstånd.»

Kommerserådinnan såg forskande på sin man, hans ord kunde ej lugna henne; hon fruktade att något hade inträffat och då han steg upp för att gå, hakade hon sig fast vid hans arm.

»Af barmhertighet, Uno, lemna mig icke i denna ovisshet» bad hon.

»Ännu en gång, var lugn; huset Vejslers affärer äro ännu i blomman, dess blotta namn är en nyckel, som öppnar kassakistorna i Europas alla handelshus och som ett bevis derpå, skall du i morgon afton kunna uppträda på grefve G...s bal, bärande ett diadem, som skulle kunna pryda en furstinna.»

Han log, då han sade detta, men då han slutit igen dörren efter sig, försvann leendet från hans läppar och han drog en djup suck.

»Hon älskar mig icke», sade han för sig själf. »Det är blott mitt guld, som jag slösat för att dermed köpa några ögonblicks sällhetsrus.»

Och med tunga steg begaf han sig till sina rum.  
Följande dag höll kommerserådet Vejslers ekipage utanför huset N:o 0 Regeringsgatan.

Han begaf sig sjelf uppför trappan och ringde på vid dörren till venster. En äldre qvinna öppnade för honom och så snart han sagt sitt namn, ledsagade hon honom till ett elegant möbleradt rum, der han blef lemnad ensam.

Han kunde icke hindra sitt hjerta att slå med hastigare fart då han stod så nära upplösningen af den hemlighet, öfver hvilken han så mycket grubblat, och som vållat honom en sömnlös natt.

Han ämnade just taga plats i en liten hörnssoffa, då han hörde fraset af en sidenklädnad; en dörr gick samtidigt upp och framför honom stod en ung, skön qvinna.

Det var Amy Vejsler.

Hon trädde emot honom med utsträckta armar, men då han förblef orörlig, lät hon dem sjunka ned och en enda stor tår glimmade mellan hennes långa ögonfransar.

»Ah, Uno, du vill icke kännas vid din syster», sade hon.

Då rörde sig inom hans bröst en vekare känsla och minnen från en lycklig barndom, då de båda med oskuld i hjerta och blick, hand i hand lekte bland ängens blommor, dök upp.

»Du har gjort oss stor sorg, Amy», sade han, men hans röst ljöd icke hård.

Hon suckade djupt.

»Broder, jag har lidit så mycket», sade hon.

Då först såg han närmare på henne och han fann att hennes yttre icke motsade hennes ord; han fann att hennes kinder, förr så blomstrande, voro genomskinligt bleka, ögonen, dessa stora djupblå ögon, blickade så vemodigt. De flydda sju åren hade mycket förändrat hennes ansigte, men håret denna rikedom af blonda lockar, voro sig lika, och skimrade ännu lika egendomligt som då han sist såg henne.

»Hvarför lemnade du oss, Amy», sade han förebrående.

»Broder jag var blott sjuåttio år och jag älskade», svarade hon sakt och böjde ned sitt hufvud.

Kommerserådet tänkte inom sig, att hennes fel no kunde ursäktas dermed, han visste sjelf hvad det var att



älska och att en djup och lidelsefull kärlek kunde bedåra till ock med den mest erfarna; men om också han var böjd att ursäkta hennes felsteg, så skulle dock den allmänna opinionens dom drabba henne, den skulle icke ursäkta hennes fel och skammen skulle icke falla ensamt öfver den fallnas hufvud; den skulle äfven drabba hennes slägt.

»Det hade varit bättre att du icke kommit tillbaka», sade han med tanken på sin egen hustru och hennes förnäma slägt.

En sky drog öfver Amys ansigte.

»Du dömer hårdt, Uno», sade hon.

»Kanhända, men du glömmer, Amy, att din skam också träffar mig, din broder».

»Ingen mer än du vet att Amy Vejsler är här och ingen skall heller få veta detta. Det var för att bevara min inkognito som jag bad dig komma hit i stället för att söka upp dig på Eolsborg. Broder, jag behöfver din hjälp, därför kom jag hit, till mitt fädernesland.»

»Ah, jag förstår, Amy, ditt arf.»

»Kan jag ej ännu göra anspråk på», svarade hon. »Det må gerna förblifva i din hand Uno, blott du vil taga dig an min lilla flicka, sjelf behöfver jag ej mycket.»

»Din lilla flicka, ah, Amy!»

»Ack, ja», utbrast den unga qvinnan och ett ljuft leende spred liksom ett förklarande skimmer öfver hennes fina drag, och tryckande fingret mot sina läppar till tecken af tystnad, smög hon genom rummet vinkande åt brodern att följa sig.

Hon förde honom in i ett litet vackert sofrum, der gardinerna framför fönstren voro till hälften igendragna, så att en behaglig halfdager föll in öfver föremålen derinne.

Hon drog varsamt undan det ljusröda draperi, som dolde en liten säng, i hvilken låg ett barn, en liten flicka om tre år och slumrade så ljuft i menlös oskuld.

Den unga qvinnan strök sakt undan de underbart skimrande ljusa lockar, som glidit ned öfver barnets späda kind och man kunde icke gerna missta sig på den blick af moderlig ömhet, hvarmed hon såg ned på den lilla.

Slutligen höjde hon sin blick upp till brodern, som

stum och till en viss grad äfven upprörd, stod vid hennes sida och såg ned på det slumrande barnet, hvars fridfulla, ljufva ansigte med sin skimrande strålkran af ljusa lockar, framstälde en den mest träffande änglabild.

»Tro icke broder, att hon är frukten af en otillåten förbindelse; tro mig då jag bedyrar och svär, att jag är vigd vid detta barns fader, om än detta band för världen var och är en hemlighet, men en dag, och jag vill bedja Gud att den ej måtte vara aflägsen, skall denna hemlighet uppenbaras och min ära äfven inför världen upprättas. Jag kan icke tydligare förklara mig, ty jag bindes af heliga löften, men jag ville så gerna stå ren inför dig, min broder.»

Hon lade sin hand på hans arm och en tår darrade i hennes långa ögonfransar.

Kommerserådet drog sig tillbaka från sängen och tog plats i en stol vid ett af fönstren.

»Icke dömer jag dig, Amy», sade han sakta och mötte hennes blick. »Du får sjelf lida följderna af det steg du tagit, men du bör förstå att det allmänna omdömet icke är mig likgiltigt då det gäller min syster.»

»Om några dagar återvänder jag till England och jag svär att jag ej skall sätta min fot inom mitt fäderneslands gräns, förr än jag kan bevisa att ett äktenskap mellan lord Esburton och mig eger stånd och att jag inför Gud var hans maka, innan han förmådde mig, att för hans skull fly från mitt älskade, evigt saknade barndomshem.»

Han skakade på hufvudet; det syntes på honom att han tviflade på hennes ord och att det fordrades mer för att öfvertyga honom om sanningen deraf. Då drog hon en djup suck och hennes ögon stodo fulla af tårar.

»Broder, jag har lidit så mycket», sade hon på nytt.

Hvilken betydelse kunde ej gifvas åt dessa ord och huru mycket inneburo de icke?

Ett helt lif kunde uttryckas med dessa få ord och så som de af henne utsades, fingo de en allt större betydelse.

Men kommerserådets tankar voro mera fästa vid den egna ställningen, än vid hennes och i stället för att trösta



eller uppmuntra henne med ett broderligt deltagande, sade han:

»Du reser Amy, och jag är glad deråt. Säg mig dock, hvad kan jag göra för dig.»

Hon fattade hans hand och förde den mot sitt bröst och med en röst, som darrade af inre rörelse sade hon:

»Mycket Uno, så mycket att ingen kan göra mer. Jag reser, men jag måste lemna mitt barn här, min lilla Viola måste jag lemna och det är endast åt en broder jag vågar anförtro det käraste, det dyrbaraste jag eger i lifvet. O, Uno, behåll mitt arf, jag behöfver det ej, men tag mitt barn och låt det blifva ditt.»

Hon tystnade nästan qväfd af snyftningar. Kommer-serådet satt tyst och tankfull, slutligen höjde han sitt hufvud och såg på henne.

»Amy, du sväfvar kanske i okunnighet om att jag är gift sedan fyra år tillbaka», sade han.

»Jag har icke velat forska efter dina förhållanden, Uno, men jag anade det. Du eger en god, ädel qvinna till maka, och hon skall säkert bland sina, äfven upptaga min lilla Viola och egna henne en moders ömhet och vård», sade den unga qvinnan.

»Jag eger inga barn», svarade kommerserådet hastigt, men liksom han blygdes för den lögn, som gått öfver hans läppar, nedslog han sin blick inför henne.

En blyxt af glädje bröt fram ur Amys öga och hon sökte icke dölja den för brodern.

»Då skall Viola ersätta denna brist», sade hon. »Du eger inga barn, låt henne då blifva din dotter och hon skall med ett barns kärlek återgälda din. Ack, broder, du vet ej hvad det kostar mig att nödgas lemna mitt barn, men jag måste för dess egen välfärds skull göra det. Jag får ej tveka, det gäller att åt mitt barn rädda fadersnamnet, jag måste strida, kämpa därför, kanske skall jag segra, då kommer jag åter för att af din hand fordra mitt barn tillbaka, men skulle jag duka under i striden, så vet jag att min dotter ej saknar ett hem och ett namn, om än borgerligt, under hvilket hennes lif kan blifva lyckligt.»

Må det blifva som du önskar, Amy, dock under förbehåll, att din dotter uppväxer som min och ej får veta

af några andra föräldrar, förr än du åt henne kan lemna ett namn, mera ärofullt än mitt.»

»Jag går in derpå. Är skall kanske gå om innan jag får återse mitt barn, men tanken på att det i min egen älskade broder, eger en faderlig beskyddare, skall gifva mig kraft att bära skiljmessans bitterhet. Jag skall hvarje dag i mina tankar vara hos min dotter och se henne glad och lekande under trädens skugga i Eolsborgs park, samma minnesrika park från min egen lyckliga barndom. Ack, Uno, hvad jag är tacksam och glad öfver att du så villigt lyssnat till min önskan, att du så ömt åtagit dig att blifva en far för min lilla Viola. Hur godt hon skall komma att trifvas på Eolsborg och hvad hon skall komma att älska dig och henne, din ädla maka, hvars bild jag tycker mig skåda så skön, så mild, så god. Hur varmt skall jag ej bedja för eder båda.»

Hon hade knäppt tillsammans sina händer och hennes ögon stodo fulla af tårar. Kommerserådet steg upp, han kände sig beklämd och åsynen af systemen blef honom plågsamt. Hennes tårar föllo tunga som bly på hans hjerta och han kände behovet af att snart komma undan hennes närhet.

Men den lilla flickan hade emellertid vaknat och obemärkt af de båda syskonen, krupit ned ur bädden då hon hörde modrens röst och stod nu vid sidan af sängen, med sina små händer fasthållande en flik af det ljusröda draperiet i hvars öppning hon stack fram sitt lilla blonda hufvud.

Kommerserådets blick föll på barnets och han for med handen öfver pannan då han möttes af dess stora, undrande blå ögon.

Hon var så vacker den lilla flickan der hon stod, blott till hälften dold af sänggardinernas djupa veck, med de små, bara fötterna och de runda, knubbiga armarna. Hans eget barn utgjorde en vacker företeelse, men vid sidan af detta, det insåg han vid första blicken på detta barn, skulle hans eget förblifva obemärkt.

»Icke sannt Uno, du skall älska henne», sade Amy, som följt uttrycket i hans ansigte och der spårat det intryck barnets åsyn gjort på honom, och hon förrådde med sin fråga all den oro, som inneslutes i en moders bröst.



Kommerserådet lemnade sin syster under löfte att den följande dagen återkomma för att afhenta den lilla flickan. Amy omfamnade sitt barn och grät, medan kommerserådet begaf sig till sitt kontor.

Då kommerserådet på eftermiddagen hemkom fann han sin hustru i det närmaste färdigklädd för att fara på bal till grefve G:s.

Hon bar en klädning af mörkrödt siden, rikt garnerad med dyrbara spetsar och uppfäst i smakfulla draperier med festoner af blommor. Hennes rika, svarta hår var ännu ouppfäst och ringlade ned öfver hennes blottade axlar, hennes fina, runda armar saknade hvarje smycke.

Vid kommerserådets inträde i hennes toalettrum, satt hon på en låg stol och kammarjungfrun var sysselsatt med att ordna hennes lockar. Hennes kinder glödde af en lifligare rodnad och hon mötte sin man med en eldig blick.

Kommerserådet betraktade sin hustru med tyst beundran, men då kammarjungfrun slutat sitt bestyr med matmodrens hår och ämnade ur juvelskrinet, som stod på toalettbordet, utvälja ett smycke för att fästa in bland de konstnärligt ordnade lockarne, steg kommerserådet fram och lade i sin hustrus knä ett etui, hvars lock sprang upp vid den första beröring af hennes fingrar.

Hon uppgaf ett rop af glad öfverraskning och hennes ögon nästan bländades af strålarna från en krans af rubiner, hvilka från etuits sammetsklädda inre, blixtrade emot henne.

Det var en prydnad värdig en ung furstinna och kommerserådinnan måste beundra sin mans goda smak, då hon framför spegeln provade det dyrbara smycket, hvilket så väl öfverensstämde med hennes toalett och än mer förhöjde hennes sydlänska skönhet.

»Är du nu lugn», hviskade kommerserådet till henne då hon vände sitt ansigte emot honom.

Hon log och då han ville taga henne i sin famn, hotade hon honom med sitt höjda finger.

»Du skulle ju förstöra och skrynkla till mina blommor och spetsar», sade hon skalkaktigt.

Kommerserådet suckade, men då kammarjungfrun af-

lägsnat sig, fattade han sin hustrus hand och tryckte den mot sina läppar.

»Ack, Ebba, om du kände hela styrkan af min kärlek, denna kärlek, som är i stånd att tysta till och med samvetets röst, så skulle du säkert hafva medlidande med mig och skänka mig en smula genkärlek.»

»Din narr, som icke ser hvad du länge egt», utbrast hon och lindade sin runda, hvita arm kring hans hals samt lutade sitt ambradoftande hufvud intill honom. Bedårad och glömsk af alla blommor och spetsar i verlden, slog han sina armar kring hennes lif och pressade henne ett ögonblick intill sitt bröst; men hastigt slet hon sig lös och med en blick i spegeln öfvertygade hon sig om den förödelse denna omfamning åstadkommit i hennes toalett.

»Jo, nu ser jag ut att uppträda i grefve G:s lysande balsalong», utbrast hon, »aj, aj, mina fina spetsar och blommor — — dock, det gör ingenting», tillade hon med en lugnande blick på kommerserådet. »Man skall ej hinna lägga märke härtill, ty dessa dyrbara stenar skall väcka allmän beundran och afund.»

Hon tillsände sin man en släggkys och dansade ur rummet, lika yr som en sjuttonårig flicka, hvilken bereder sig på sin första bal.

Amy Vejsler hade tillbringat en sömlös natt.

Lutad öfver den bädd der hennes barn njöt en lugn hvila, hade den arma modren fällt många och bittra tårar och hon hade ovillkorligen ställt till sig den frågan: skulle hon väl någonsin mer få bevittna sitt barns lugna och fridfulla slummer.

Nu var tiden inne att hon skulle skiljas vid sitt barn. En hyrvagn höll utanför porten och hon hade sett sin broder nyss stiga derur, om några ögonblick skulle han vara hos henne; hon hade glömt att gifva akt på den omständigheten, att han begagnade sig af hyrvagn i stället för det egna ekipaget, då han kom för att afhemta det barn, han lofvat upptaga och uppfostra som sitt eget.



Amy tänkte ej härfpå, hon var för mycket upptagen af sin sorg öfver att nödgas lemna sitt barn, för att gifva akt på en omständighet, som i sig sjelf syntes så obetydlig, men som dock kunde ega en den mest betydliga vikt ifall hon hyst det ringaste tvifvel angående sin broders redlighet.

Han hade ju lofvat att som eget barn upptaga henne, han hade till och med uttryckt glädje öfver att få ega en dotter, en arftagerska, till, icke allenast hans rikedomar, utan äfven hans namn, och all tanke på bedrägeri, var vidt skildt från den omtänksamma modren.

Lilla Viola var iklädd den allra näpnaste dräkt af himmelsblå kasimir och hvita broderier. Amy hade kring barnets hals fäst en snodd med vidhängande medaljong, hvilken inneslöt ett miniatyrporträtt samt en hårlock af sig sjelf.

Hon nämnde ingenting härom till sin bror, kanske skulle han förebrå henne detta, men hon kunde icke motstå den önskan, att dottren en gång skulle lära känna dragen af sin rätta mor, ifall ödet skulle ställa det så att skiljsmessen skulle räcka för evigt.

Med passionerad ömhet tryckte hon barnet till sitt hjerta och det var nästan med våld kommerserådet måste slita det ur hennes famn.

»Du har ju sjelf velat det, Amy», sade han.

En djup suck var hennes svar och hon sjönk halft vanmäktig ned på en soffa, då hon hörde hur vagnen rullade bort, medförande hennes barn, hennes allt.

Långt borta vid Tjärhofsgatan på söder, låg ett litet oansenligt trähus med små, låga fönster och smala branta trappor, med en gårdsplan, som sträckte sig ett litet stycke längs den sprängda bergsväggen. Här växte en gammal syrenbuske och mellan springorna i berget framstucko några grässtrån bland den fuktiga mossan.

Från denna trånga gårdsplan ledde en smal gång till en lika smal trappa uppför hvilken man kom till ett rum, som beboddes af en åldrig arbetare och hans hustru.

Mannen hette Hellman och han hade en tid haft arbete på kommerserådet Vejslers kontor.

Grannarne i det lilla trähuset vid Tjärhofsgatan blefvo en dag öfverraskade af att en hyrvagn höll utanför den

läga porten och många voro de ansigten, som nyfiket titade fram genom de små dunkla fönsterrutorna.

Förvåningen och nyfikenheten blef än ytterligare stegrad då dörren till hyrvagnen öppnades och en fin, elegant herre steg ur, ledande vid handen en liten flicka, vacker som en solstråle och fin som en prinsessa, samt begaf sig med barnet trappan uppför direkt till arbetaren Hellmans bostad.

Det dröjde icke länge innan den elegante herrn kom tillbaka, men han var nu ensam. Han steg upp i vagnen, hvilken derefter hastigt rullade bort.

Sedan syntes han der aldrig mer, men mellan geranierna, som stodo i fönstret hos Hellmans, syntes från denna dag ofta ett litet underskönt barnansigte blicka fram och tvänne små händer, som försigtigt tryckte mot rutan, för att smälta bort isbiommorna derpå under de kulna vinterdagarna.

Vi behöfva väl knappast säga att den lilla flickan ej var någon annan än Viola, Amy Vejslers dotter, som kommerserådet lofvat upptaga som eget barn.

Under den första betalade kommerserådet kvar-talsvis för barnets underhåll, till den fattiga arbetarefam-liljen, men slutligen föll detta sig besvärligt för honom och han beslöt att utgifva en rund summa med vilkor att Hellman som eget barn skulle upptaga flickan. Ett tu-sen var för den fattige arbetaren ett helt kapital och med glädje gick han in på förslaget.

Kommerserådet var dermed fri från allt vidare be-kymmer och om än hans samvete stundom lät höra sin stäm-ma sökte han genast tysta dess röst och så småning-om glömde han bort alltsammans i det bullrande säll-skapslifvet. De vidlyftiga affärerna upptogo äfven hans tankar och i hemmet egde han ej heller mycken tid öf-ver, att egna åt minnet af Amy Vejsler och hennes barn.

Så förgingo några år.

Det var en kall novemberdag som nordanvinden med sin isiga vinge svepte fram öfver Stockholms gator, ja-gande de lätta snöflingorna framför sig, sopande dem upp och ned genom rymden och for fräsande öfver strömmen,



som flöt mörk och dyster mellan sina nakna, ödsliga stränder.

Vid sjelfva hörnet af Fredsgatan och Gustaf Adolfs torg, stod en liten flicka af omkring åtta års ålder, klädd i armodets slitna drägt, med lappig kofta, söndriga skor och bara, blåfrusna händer.

Den kalla nordanvinden, som hvinande drog gatan framåt, skakade barnets späda lemmar, dess tänder skallrade af köld och med bedjande blick sträckte det ut sin hand till bön om en allmosa af de förbigående.

Ett ståtligt ekipage rullade i samma ögonblick gatan fram och svängde om hörnet, der den lilla flickan stod. I vagnen satt en herre, en mörklockig dam, samt en flicka, hvars lilla figur nästan försvann i dyrbart pelsverk.

Samtidigt som vagnen svängde om hörnet in på torget, stego tvänne unga män, eller snarare ynglingar, ty ingen af dem hade ännu uppnått tjugo år, upp på trottoaren vid arfurstens palats.

Den ene af dem var juridiske studeranden Ragnar von Hejmer, son af den berömde professorn A. von Hejmer och dennes maka, Dagmar Hejmer, född Ritsberg. Den andre hette Tore Langlet, elev vid Teknologiska institutet.

Båda stannade och blickade efter det ståtliga ekipaget som rullade snedt öfver torget åt Norrbro.

»Det var kommerserådet Vejslers», sade Tore Langlet. »Det fins i hela Stockholm ej så granna hästar som hans.»

»Man kallar honom också — börskungen —», svarade Ragnar von Hejmer och vände sig om för att fortsätta sin väg.

Hans ögon föllo då på den lilla flickan, som ända hitintills förgäfvets sträckt ut sin hand efter barmhertighetens allmosa. Den lilla hade tryckt sig tätt infill vägen der hon stod, och tåren var nära att stelna på den bleka, lilla kinden.

Han stannade och fattade sin väns arm.

»Den ens ytterligheten berör den andra», sade han. »I vagnen, som rullade förbi, satt en flicka af samma ålder som detta stackars barn, men nordanvinden kom ej åt att med sin kalla anda beröra ens så mycket som ett

här på hennes hufvud en gång, då deremot de usla slarf-vorna knappast räcka till att skyla de späda lemmar, som här skälfva af köld. Stackars barn, hur gammal är du?»

Han hade afdragit sin handske och med sin varma hand berörde han flickans kalla kind; hon såg upp och en förunderlig värme smög sig kring det lilla hjertat, då hon mötte den vänliga, medlidsamma blicken från de mörka ögon som hvilade på henne.

»Åtta år», svarade hon med darrande stämma.

»Åtta år, och redan så hårdt pröfvad i tillvarons stränga skola, ack, hvad lifvet ändå är armt!»

Tore Langlet, som med icke mindre medlidande än sin vän, såg på det skälvande barnet, framtog sin börs för att gifva den lilla en skärf, men Ragnar von Hejmer hindrade honom.

»Hon är icke hjälpt med en allmosa», sade han. »Det är godt och väl att kasta åt de arma en skärf som för ögonblicket stillar deras hunger, men nästa dag begynner åter deras kamp, hvilken jag vill likna vid ett helvete, ty så förefaller den mig.»

»Men hvad skall man då göra?» frågade Tore ännu hållande sin börs i handen och såg frågande på sin vän.

»Ja, denna fråga har jag gjort mig hvarje gång jag sett ett bettlande barn och det är icke lätt att få denna fråga besvarad. Hvad heter du mitt barn?»

Med denna fråga vände sig Ragnar ånyo till den lilla flickan, som med undran lyssnat till deras samtal.

»Viola Hellman», svarade hon sakt.

»Och lefver dina föräldrar?»

»Nej, inte far, endast mor.»

»Och nu har hon sändt dig ut för att andra skulle gifva dig det bröd hon ej egde. Det är en sorglig historia det der, med nya blad för hvarje dag i det menskliga lifvet.»

Flickan svarade intet, men hennes tårar började att flyta strida nedför de bleka, späda kinderna.

»Om min mor vore bosatt här, så skulle jag föra det stackars barnet till henne och bedja henne för min skull behålla det; nu, tyvärr har jag ingen annan råd än att



följa det hem till dess egen moder och se hvad jag kan göra.»

Han vinkade till en åkaredroska, som i det samma passerade förbi, lyfte upp flickan och satte sig sjelf vid hennes sida.

»Vi se hvarandra åter i morgon», ropade han till Tore Langlet, som stod kvar och såg efter dem.

»En ovanlig yngling, denne Ragnar von Hejmer, ädel och välgörande, men så är han också rik och kan följa sitt goda hjertas maning», sade Tore för sig sjelf i det han gömde sin ganska klena börs och vek af in på Fredsgatan.

Emellertid rullade åkdonet, i hvilket Ragnar med den lilla flickan tagit plats, hastigt genom stadens gator och stannade ej förr än de upphunnit det lilla trähuset vid Tjärhofsgatan.

Med möda trefvade sig Ragnar uppför den mörka, branta trappan, hållande den lilla flickans hand sluten i sin.

Inne i rummet var mörkt och en fuktig, obehaglig luft slog emot dem så snart dörren öppnats.

Från fönstret föll ett skumt skimmer in och Ragnar tyckte sig i dunklet urskilja en figur, som rörde sig långt bort i ett hörn af rummet.

»Är du ändtligen hemma nu», hördes en hes, allt annat än behaglig kvinnoröst fråga, och skuggan från det inre tycktes närma sig.

»Fins här intet ljus?» frågade Ragnar, ännu fasthållande flickans hand.

»Hvad är det för folk du för med dig, Viola?» hördes på nytt den hesa stämman. Den lilla flickan, som synbarligen var rädd för den talande, smög sig tätt intill sin beskyddares sida hviskande:

»Tag mig med er tillbaka, mor är inte snäll i dag.»

»Hvad tasslar ungen om? Tänd på ljusbiten, som står derborta på spiselkanten, så att man kan se hvad sorts folk här är», sade egarrinnan till den hesa stämman.

Ragnar framtog ur sin ficka en dosa med tändstickor, strök eld och den lilla flickan, som trefvat sig fram till spisel, framhöll en ljusbit nedstucken i halsen af en butelj.

Ett svagt sken upplyste det låga rummet. På en rankig träsoffa i rummets ena hörn satt en något till åren kommen kvinna, hvars rödbrusiga ansigte angaf att hon länge hängifvit sig åt dryckenskapslasten.

Det var arbetaren Hellmans enka. Under mannens lifstid hade familjen redt sig temligen bra oaktadt hustrun redan då var begifven på starka drycker och ofta pant-atte de saker männen mödosamt förvärfvade. Äfven den lilla flickans lott var under hans lifstid jemförelsevis ej så illa. ty han var alltid snäll och hustrun vågade aldrig behandla henne illa. Men efter hans död, då allt, som kunde förvandlas till penningar gått åt och enkan till följd af sitt begär efter starka drycker, ingenting kunde förtjena, blef den lilla flickans lott allt svårare och hon måste under alla väder drifva omkring på gatorna, tigga ihop några slantar, hvilka ofta användes af den dåliga kvinnan till ett nyt rus.

Ett enda ögonblick var nog för att låta Ragnar von Hejmer uppfatta den lilla flickans ställning och han beslöt att rädda barnet från en så bedröflig tillvaro.

»Är flickan er dotter?» frågade han kvinnan, som vid åsynen af den unge, elegante mannen, genast antagit en ödmjuk hållning.

»Endast fosterdotter, herre, min salig man, det dumhufvudet, tyckte väl icke vi hade fattigdom tillräckligt förut, eftersom han skaffade oss flickan på halsen; det är ingen lätt sak att uppföda sådana der onyttiga kräk, då man har knappt bröd för dagen, herre.»

»Ni skulle då icke hafva något emot att lemna barnet ifrån er ifall någon åtog sig att gifva det uppfostran?»  
Det beror på omständigheterna, så utan vidare kan jag väl icke lemna flickan ifrån mig.»

»Men barnet måste ju blifva förstördt ifall det längre skall bettlande stryka gatorna omkring, ni borde tänka derpå och ej söka hindra dess eget väl, då ett tillfälle yppar sig för eder att få det försörjdt.»

»Hm, kan väl vara, men barnet kan gå en värre framtid till mötes. Ni är en ung herre och barnet skall en dag blifva en fager ung flicka, har ni tänkt på det min herre?»



»Ni kan hafva rätt och denna eder omtanke gör er heder, den bevisar att ni dock hyser någon slags omtanke om den lilla. Vet ni ingenting om flickans verkliga föräldrar?»

Ej det ringaste. För fem år sedan fördes hon hit af en mycket fin herre, hvilken gaf min man en summa i ersättning för att han skulle taga barnet som sitt eget. Gubben min var mycket förbehållsam och jag fick aldrig veta den främmande herrns namn och sjelf syntes han aldrig till mera sedan han väl blifvit af med flickkräket. Att hon var ett bättre mans barn kunde man väl se, ty hon var klädd som en liten prinsessa och jollrade det gjorde hon, men på ett språk som vi alldeles inte förstodo; kanske skulle ni, som lefver med i världen, kunna få rätt på far hennes, ty det var väl den fine herrn, kan jag tro.»

»Det blir väl svårt då ni ej eger något kännetecken på honom, eller något, som kunde leda till den rätta tråden», svarade Ragnar och betraktade den lilla flickan med nytt intresse.

»Vänta litet», sade qvinnan fundersamt. Flickan bar omkring halsen en sak af guld, som min man var nog dum att låta henne behålla och jag måste äfven lofva honom innan han dog, att icke taga det ifrån flickan, hur stor nöden än blefve. Kom hit Viola och visa herrn der din klocka.»

Den lilla flickan närmade sig och fostermodren slet upp hennes lappiga kofta samt framdrog den derinnanför gömda medaljongen, som barnet bar i en snodd kring halsen.

»Jag förstår mig icke sjelf som varit så enfaldig och ej användt den der struntan till något nyttigare, men flickan har alltid skrikit och väsnats bara jag tagit i den, hon har alltid burit den kring halsen sedan gubben min hängde den på henne för ett år sedan, strax innan han dog.»

Ragnar hade emellertid fattat den lilla guldmedaljongen, hvilken Amy Vejsler i skiljsmessans stund hängt kring halsen på sitt barn, i sin hand, betraktade den på båda sidor och öppnade den slutligen.

Hans öga mötte bilden af en ung qvinna, hvars klassiskt sköna och rena drag logo emot honom. Han för-

sjönk i åskådande af denna sköna bild, i djup beundran, han tänkte att den blonda hårlocken, som låg bredvid nog tillhört originalet till det porträtt medaljongen inneslöt.

En hel roman, rullades upp för hans fantasi, en roman, som säkerligen icke saknade hvarken prolog eller epilog och hjeltinnans bild höll han säkerligen i sin hand, medan den lilla flickan som stod vid hans sida utgjorde föremålet för ett ännu olöst problem.

Han tillslöt medaljongen och återlemnade den till flickan.

»Kanske skall en gång hemligheten af barnets börd komma i dagen. Emellertid om ni vill skilja er från flickan, skall jag sörja för hennes uppfostran, ni behöfver icke frukta att hon kommer i dåliga händer.

»Ni må gerna taga henne, herre, flickan är mig blott till hinder och då hon kan få det bättre så.»

»Det är då afgjordt och jag hemtar henne i morgon.»

Han ämnade gå, men den lilla flickan, som icke fullt uppfattat det som talades, men ingenting fruktade högre än att lemnas ensam med den halft rusiga fostermodern, hakade sig fast vid hans arm och såg på honom med en utesägligt bedjande blick.

Han strök smekande öfver hennes ljusa lockar.

»Du vill följa mig redan nu», sade han, »nåväl du skall få det, mitt stackars barn; jag känner en god och ädel fru, som visst icke skall neka att gifva dig en moderlig vård.»

En timme senare ringde det på fru Angelika Sonerhjelm's dörr.

Fru Sonerhjelm bodde i ett hus vid Grefuturegatan. Hon var ett aktningvärdt fruntimmer omkring fyratio år och hade under en följd af år hållit skola för uppväxande unga flickor.

Pensionskamrat och ungdomsväninna till Ragnar von Hejmers mor, omfattade hon sonen med moderlig ömhet och han kunde alltid påräkna att hos henne finna ett hem.

Hon blef dock ytterst förvånad då hon nu såg honom träda öfver hennes tröskel, ledande vid handen en liten



flicka, hvars slitna kläder utvisade att hon tillhörde dessa små arma varelser, hvars egentliga hem är gatan.

»Ålskade tant, tag emot henne, för min skull!» hviskade han.

Och så berättade han barnets historia så långt han sjelf kände den, fru Sonerhjem hörde på samt klappade den lilla flickans kinder.

»Hon är ett nytt blad ur dagens sorgliga historia», sade hon. »Hon är ett ovänligt vackert barn; hvilken rikedom af blonda lockar! Jag riktigt längtar att få se ett gladare uttryck i hennes täcka lilla ansigte.»

»Det skall nog icke låta vänta på sig då er moderliga hand, goda tent, mildt sryker bort de moln, som skuggat barndomens leende solljus. Gud ske lof, hon är för ung ännu, för att hon skulle kunna hafva fattat ett djupare intryck af det sorgligt förfutna.»

»Nog skall jag göra hvad jag kan i detta afseende för barnet. Gifve Gud, det stode i vår förmåga att rädda flera späda varelser från den sorgliga lott, till hvilka de genom andras synd blifvit dömda.»

Med lättadt hjerta lemnade Ragnar fru Sonerhjems boning, qvarlemnande den lilla flickan, hvars öde genom en tillfällighet, som det tycktes, tegit en så lycklig vändning.

Åtta år hafva följt solhvarfvet åt och sjunkit ned i evighetens haf.

En solklar vårdag möttes tvänne unga män på Norrebro och skakade hjertligt hand med hvarandra.

Båda voro högväxta, ståtliga, med öppna, själfulla, vackra anletsdrag. Den ene mörk, med kolsvart hår, eldiga ögon och fina, väl vårdade mustacher; den andre ljus, med blå ögon och krusigt, blondt helskäg.

Den mörke unge mannen med de eldiga ögonen var häradshöfding Ragnar von Hejmer, den andre hans ungdomsvän ingenjör Tore Langlet, nyss hemkommen från en flerårig vistelse och praktik i England.

De båda vännernas glädje öfver återseendet var lika

synbar och sedan de växlat den första helsningen, följdes de åt till Kungsträdgården i hvars skuggiga alléer de promenerade fram och åter, talande om nytt och gammalt.

»Du har således icke lyckats få någon passande anställning ännu», sade härads-höfding von Hejmer, då Tore slutat berätta om sin vistelse i England och sin återresa till hemlandet.

»Nej, tiderna äro svåra. Jag har dock förhoppning om en plats, visserligen icke precis passande för mig, men i brist på någon annan ser jag mig nödsakad antaga hvad som kan yppas tills jag kan få någon mera passande. Det är nämligen genom rekommendation af en släkting, som många år varit anställd vid Gustafsbergs porslinsbruk. Jag ämnar resa dit ut en af dagarna; har du lust att följa med?»

»Kan hända, om min tid ej blir för mycket upptagen. Det kunde kanske lämpa sig så att jag på samma gång finge en angelägenhet för egen del uträttad. Jag har nämligen lofvat min tant, fru Sonerhjelm, att i skärgården anskaffa en lämplig bostad för en ung flicka, hvilken beskyddas af min tant, och som för sin helsas skull måste vistas på landet, helst i skärgården, under sommaren.»

»Nå det vore ju ypperligt; en släktinge till dig, bosatt på sommaren i närheten af Gustafsberg, det blefve alltid en anledning för dig att göra en titt ditut ibland. Trakten lär vara förtjusande, efter hvad jag hört. Kommer jag att antaga platsen vid bruket, så flyttar äfven min mor med mig till Gustafsberg, kanske skulle hon kunna lemna den unga damen ifråga nödig omvårdnad.»

»Jag skall tala vid min tant om saken vid tillfälle. Emellertid kan du lemna mig underrättelse då du reser. Apropos resor, så är jag i morgon bjuden ut till Eolsborg. Kommerserådet Vejsler ger stor middag i anledning af dotterns sextonde födelsedag.»

»Då träffas vi der, ty äfven jag har fått mig ett in-  
viteringskort; der kommer väl som vanligt rang och rikedom att täfla med ungdom och snille. Kommerserådet Vejsler förstår att lefva.»

De promenerandes antal i alléerna hade ökats och de båda unge männen kunde ej längre så obehindrade föra



sin konversation, de gingo en stund tysta vid hvarandras sida.

Slutligen bröt Tore tystnaden, i det han såg på sin vän och frågade:

»Hvad blef det af den der lilla tiggarflickan, som vi en gång under vår studenttid träffade en bister novemberdag vid hörnet af Gustaf Adolfs torg och Fredsgatan? Du tog reda på henne och jag vill minnas att jag hörde det du sedermera sörjde för hennes uppfostran.»

»Jag anförtrodde henne åt ett aktningvärdt fruntimmer, känt för sin välgörenhet mot fattiga och förtryckta, och jag vill hoppas att hennes ädla sträfvan för detta stackars barn ej blef utan sin välsignelse», svarade Ragnar, men det syntes att han icke gerna ville ingå i någon slags redogörelse angående sin unga skyddsling, ty han slog genast in på ett annat ämne och Tore, som väl visste hur litet härads höfdingen ville höra talas om det goda han kom i tillfälle att utöfva, upptog ej vidare samtalet.

Den följande dagen rullade många vagnar genom alléen upp till Eolsborg.

Alla rummen voro rikt dekorerade med blommor och grönt och sjelf lik en yppig ros, sväfvade dagens unga drottning, den sextonåriga Valentine Vejsler genom de festligt prydda salongerna.

Den unga flickan var mycket mörk; ett par stora, svartbruna ögon upplyste hennes ansigte, ett glänsande svart hår jemte ett par bågformiga svarta ögonbryn gäfvade åt hennes hy en mindre mörk färgton; hennes kinder hade en frisk rodnad och läpparne voro röda som koraller.

Hon var iklädd en dräkt af mattgult siden och kring hennes formsköna hals smög sig ett dyrbart smycke af i guld infattade rubiner.

Då hon vid sin mors sida trädde in i den stora salen, der gästerna voro församlade, lopp ett sorl af beundran henne till mötes och stolt, som en ung drottning, emottog hon den hyllning, hvilken egnades hennes ungdom och skönhet.

Kommerserådinnan hade icke mycket förändrat sig under årens lopp, hon var sig ännu lik trots de trettiosex åren och då man såg henne vid sidan af den sextonåriga

dottern, kunde man snarare taga henne för en äldre syster än en mor.

Äfven med kommerserådet Vejsler hade tidens tand farit varligt fram. Den högresta gestalten syntes i oförminskad kraft hålla sig uppe och ingen min i det lugna kalla ansigtet förrådde att samvetet någon gång höjt sin anklagande stämma öfver orätta handlingar.

Den förnämsta af de gäster, som denna dag hedrade Eolsborg var enkegrefvinnan Furukrona, som jemte son, löjtnant Adon Furukrona, infunnit sig för att helsa det rika kommerserådet Vejslers sköna dotter vid hennes första uppträdande i den stora sällskapsverlden.

Man spridde sig i skilda grupper under väntan på middagen och de gäster som ännu ej anländt, och kring Valentine slöt sig en kedja af ungdom. Detta gaf grefvinnan Furukrona anledning att till kommerserådet yttra, det hon förut såg, att den unga flickan inom kort skulle blifva lejoninna inom hufvudstadens eleganta värld.

Kommerserådet log och han bjöd grefvinnan sin arm för att ledsaga henne ut på balkongen från hvilken man hade en angenäm utsigt öfver Mälaren och de vackra egendommar, som prydde dess stränder.

En liten vacker segelslup, som syntes glida fram mellan skären med utbredda segel lik hvita svanvingar, för en lätt bris, klöf Mälarens blå böljor.

»Den tillhör härads höfding von Hejmer, en intelligent ung man, hvars framtidsbana torde blifva mer än vanligt lysande», sade kommerserådet till grefvinnan, som framtagit sin lorgnett och följde det vackra lilla fartygets rörelser.

»Ah, en slägtinge på långt håll till fru Angelika Sonerhjelms», utbrast grefvinnan. »Det är en bekantskap herr kommerseråd, som gör ert val heder; den unge härads höfdingen åtnjuter stort anseende och umgås i de förnämsta familjer.»

»Min dotter har gått i fru Sonerhjelms pension, och äfven detta allmänt aktade fruntimmer, har lofvat att i dag hedra min dotter, jag förmodar att hon åtföljer sin unge slägting och befinner sig ombord på slupen.»

Med dessa ord bugade sig kommerserådet för gref-



vinnan och gick sjelf att vid bryggan mottaga sina ankommande gäster.

Några minuter senare inträdde kommerserådet åter i salen och vid hans arm fru Angelika Sonerhjem. Efter dem följde härads höfding Ragnar von Hejmer ledande en ung, bildskön flicka, hvilken för det lysande sällskapet af värden presenterades som fru Sonerhjelm's fosterdotter, fröken Viola Sonerhjem.

Denna unga flicka bar en ytterst enkel klädning af hvit muslin utan garnering. Den enda prydnaden förutom en bukett af friska »förgät mig ej» som var instucken bland hennes blonda lockar, var ett kring halsen buret perlband, hvars dunkelhvita rand förhöjde skönheten af hennes fina hy.

Om man fann Valentine skön, praktfull, lik rosen i middagssolens glöd, så skänkte man dock Viola, den doftande, hvita liljan, en tyst beundran, som växte ju längre man dröjde i hennes ljufva närhet.

Efter middagen, som var lukullisk, togs en promenad i parken. Härads höfding von Hejmer var då Valentines kavaljer, medan Viola tyst och sluten gick vid unge grefve Furukronas sida, knappast lyssnande till de artigheter han sade henne.

Ingeniör Langlet, som icke varit i tillfälle att vexla ett ord med Ragnar, underhöll fru Sonerhjem och esomoftast kastade han förstulna blickar på det vackra par som utgjordes af hans vän och husets unga dotter.

Sednare på aftonen samlades man i musiksalongen. Valentine skulle låta höra sig på piano och hon skördade ett rättvist beröm för sin musikaliska talang. Viola hade under tiden dragit sig undan i en fönstersmyg och med sina tankar aflägsnat sig långt från det bullrande sällskapslifvet som rådde omkring henne.

Det blef fråga om sång och sedan Valentine ackompanjerad af Ragnar på piano, sjungit en aria, uppmanade kommerserådinnan någon af de unga damerna att äfven låta höra sig, men som ingen tycktes hafva lust, vände sig värdinnan till fru Sonerhjem.

»Er unga niece sjunger ju också», sade hon.

»Ja, Viola har haft utmärkta lärare och hennes röst är ganska omfångsrik», hon vinkade den unga flickan till

sig och på uppmaning af kommerserådinnan gick Viola till pianot.

Häradshöfding von Hejmers blick mulnade, han såg på den unga flickan med en djup blick och då hon satte sig till pianot hviskade han till henne:

»Dessa toner tillhöra blott mig.»

En mörk sky lånade hennes kinder sin purpur, då hon tog plats bakom honom.

Och nu fylde rummet af toner, mjuka, klockrena toner från hennes strupe, som läto åhörarne ana att de framför sig hade en blifvande storhet inom sångens rike, en näktergal, hvars ljufva toner skulle komma att berusa en hel verd.

»Men hon är ju ett geni!» utbrast grefvinnan Furukrona.

»En liten sångfågel», sade en annan och så omringade man den unga flickan, hvars stora blå ögon stodo fulla af tårar. Hon kände sitt hjerta beklämdt och önskade sig långt bort från alla dem, hvilka trängdes omkring henne, för att betyga henne sitt bifall, sin beundran.

Hastigt reste sig häradshöfdingen och slog igen pianot. Han fattade derpå Violas arm och ledde henne till fru Sonerhjelm vid hvars sida han bugande anvisade henne en plats.

Då nådde plötsligt en sprittande dansmusik deras öron.

Kommerserådet hade anordnat att en bal skulle afsluta dagens festlighet. Gästerna voro till största delen unga och älskade dans i likhet med husets unga dotter.

Grefve Furukrona närmade sig Viola, men Ragnar omslöt hårdt den unga flickans hand och mötte greven med en så utmanande blick att denne drog sig tillbaka. Han styrde derpå kurs direkt på Valentine, som stod midt i kretsen af en skara unga flickor, men förmodligen hade den stolta unga skönheten blifvit varse grevens misslyckade manöver framför Viola, ty hon vände sig raskt om och händelsen gjorde att Tore Langlet just i samma ögonblick mötte henne.

Den unge mannen var allt för blygsam för att våga framställa en anhållan om den första dansen med balens unga drottning, men Valentine, som trots sin ungdom re-



dan hunnit förvärfva sig en verldsams sakkännedom, log ett af sina mest förtjusande leenden i det hon räckte fram sin lilla handskbeklädda hand.

Tore bugade sig förtjust och ingen kung kunde vara stoltare än han, då han med sin sköna dam tågade af till balsalen.

De vackraste paren i valsen utgjordes onekligen af Tore och Valentine, Ragnar och Viola. Unga, lätta och glada, sväfvade de fram öfver det glatta golfvet, hvars tilljor knappast berördes af deras fötter.

Men så hade äfven denna dag, så väl som alla andra ett slut. Den lifliga dansmusiken hade tystnat och gästerna den ena efter den andra hade tågat af; ingen enda vagn syntes vidare på gården. I parken var tyst och den milda våraftonen utbredde sitt halfdunkel öfver Mälarens lugna vatten.

Men ute på balkongen stod Valentine Vejsler. Hon hade utbytt sin eleganta sidenklädning mot en enklare af hvitt tyg och omkring sina axlar hade hon kastat en mjuk, röd schal.

En sista afskedskyss af den sakta framsusande aftonvinden, andades lätt på hennes kind, der hon stod, lyssnande till tonerna från en flöjt, som ljödo så harmoniska i den stilla qvällen. Det var Ragnar von Hejmer, som blåste dessa vackra melodier, der han satt vid sidan af Viola och fru Sonerhjelm, på aktersätet i sin vackra slup, hvars segel nu voro refvade, medan den drefs framåt af tvenne kraftiga armar, som förde årorna.

Så småningom bortdogo tonerna, men Valentine dröjde ännu länge kvar derute på balkongen och då hon icke längre kunde skönja en skymt af den sig aflägsnande båten, steg en omedveten suck från hennes unga hjerta.

---

För åtskilliga år tillbaka hade Gustafsbergs porslinsbruk ett helt annat utseende än i våra dagar.

Förutom det att sjelfva fabriken betydligt tillbygts och utvidgats under de senare åren, så har, der förr boskapen betade på grönskande åkertegar och skogbeklädda

höjder, bygts hus vid hus och små täcka byggningar i villastil omgifna af vackra häckar och blomsteranläggningar.

Någon kyrka fans der icke förr, utan hölls gudstjensten i en sal inom fabriksbyggnaden och sköttes gudstjensten af prester från Vermdö eller Ingarö kapellförsamling.

Bruket har ett förtjusande läge vid slutet af den vik, som från Baggensfjärden skär in i Orminge-landet.

Vid tiden för vår berättelse funnos inga villor utmed de vackra stränderna, endast der och hvar en liten grå fiskarstuga, eller några enstaka större herrgårdar, och kommunikationerna voro heller icke så lifliga som nu.

Tore Langlet hade tillträdt sin befattning och med sin mor flyttat ut till Gustafsberg; men häradshöfding von Hejmer fann deras bostad inom fabriksbyggnaden icke lämplig för Viola, hvarför han beslöt att se sig om i skärgården efter en mera passande tillflyktsort för den unga flickan.

Han fann behag i den storslagna natur, som trädde honom till mötes kring Baggens- och Ingaröfjärdarna, och han insöp begärligt den friska hafsluft, som behagligt mildrad, strömmade in genom de talrika ögrupperna, hvilka lik sköna smaragder i en väldig krans, garnerade hela hafsbandet.

Här, midt i skötet af en sådan natur, skulle Viola återvinna helsa och lif, här skulle hon finna det hvarefter hennes själ längtade, stillhet och frid.

Han lyckades finna ett hem för henne hos arrendator L... på Skogaö invid Baggensfjärden.

Viola glädde sig innerligt åt att få komma ut till skärgården och hon påskyndade därför med ifver sin utflyttning.

Ragnar skulle ofta segla ut och helsa på henne i hennes ensamhet derute och han hade lofvat att göra långa segelturer med henne omkring i skärgården, der han bland fiskarefolken alltid kunde finna tillförlitliga lotsar.

Före sin afresa från hufvudstaden, måste dock Viola aflägga ett afskedsbesök på Eolsborg och hon kunde icke afslå kommerserådets inbjudan att qvarstanna några dagar hos Valentine, med hvilken hon var pensionskamrat.



Men Viola kunde icke trifvas i det ständiga sällskapslif som rådde på Eolsborg och hon var ej glad oftare än då hon kunde locka Valentine med sig uppför de skog beklädda höjderna, genom de med tusentals blommor smyckade åkerfälten, eller ut i en liten båt, gungande i vassen vid stränderna.

Valentine fana det i början besvärligt, men uppmuntrad af Violas föredöme, försökte hon klättra uppför de branta bergsstigarna och Violas muntra skratt öfver hvarje misslyckadt försök, lifvade så småningom upp henne för äfventyren.

Den första dagen voro de unga flickorna ensamma om dessa promenader, men den andra åtföljdes de af unge grefve Furukrona, som jemte sin mor var daglig gäst på Eolsborg.

Grefve Furukronas voro icke rika och hela verden visste att den ståtliga unge officern gjorde sin kur för den rika arftagerskan på Eolsborg.

Huruvida Valentine var gynsam stämd för den unge grefven, var ovisst, men kommerserådinnan arbetade ifrigt för partiet. Hon ville se sin dotter som grefvinna, då hon sjelf måst nöja sig med titeln af, fru kommerserådinna.

Hon uraktlät därför aldrig att för grefvinnan Furukrona lysa med den rikedom, som en gång skulle blifva Valentines och att den unga flickan äfven vore arftagerska till de millioner hennes faster, Amy Vejsler, egde innestående i huset Vejsler.

Det var första gången Amy Vejslers namn nämndes i kommerserådets hus, men grefvinnan visste ju ingenting om det rykte, som varit gängse för så många år sedan.

Löjtnant Adon Furukrona uppbjöd all sin förmåga att behaga Valentine, men han hade svårt att slita sin blick från Violas älskliga gestalt.

Den unge grefven hade erfarit ett djupt intryck af Violas ovanliga skönhet och hans hjerta hotade att allvarligt trassla in sig i de gyllene trådarna af hennes glänsande hår.

Hans mor hade allvarligen förebrått honom hans allt för synbarliga uppmärksamhet mot den unga flickan. Hon var visserligen vacker, vackrare till och med än Valen-

tine, och namnet Sonerhjälm, som var ett gammalt adligt namn, berättigade henne till en plats i deras aktning, men hon var fattig och den unge grefven måste tänka på, att han sjelf ej egde stort mer än sin greffliga krona.

Men alla moderliga förmaningar dunstade bort, liksom daggen för sommarsolens brännande strålar, då han såg Viola, lätt som en ung hind, ila uppför den ojemna bergstigen och han glömde sig ända derhän, att han räckte Viola sin hand för att hjälpa henne uppför någon brant, medan Valentine lemnades åt sitt öde.

Men detta bekymrade icke arftagerskan till kommerserådets millioner. Grefvens person var henne likgiltig och hon missunnade icke Viola den eröfring denna gjort.

Likgiltig steg hon uppför berget och satte sig jemte Viola ned på hällen för att hvila ut efter den besvärliga promenaden; men då hennes öga spejade ut öfver Mälaren och hon med sin blick uppfångade hvita, välbekanta segel i fjerran, drog en mörk sky öfver hennes kinder, de stora mörka ögonen strålade af ett klarare ljus och hon var den första, som påyrkade att man från stranden skulle helsa den ankommande gästen.

Det var Ragnar, som med sin lilla slup kom för att hemta Viola. Han var missnöjd öfver hennes vistelse på Eolsborg. Grefvens känslor för Viola, var icke någon hemlighet för Ragnar, han hade gifvit akt på det intryck hon från första ögonblicket gjort på honom och han kände greve Furukronas karaktär tillräckligt för att veta, det denne icke skulle sky några medel, för att bedåra den unga flickan och om detta icke lyckades, komme han säkert att nyttja list, för att i sina nät fångsla den oerfarna. Äfven ville Ragnar undandraga Viola vistelsen i kommerserådets hus. Han kunde icke göra sig reda hvarför, men han såg det så ogera; dessutom passade hon så litet för de lysande, men ytliga sällskaper, som der representerades. Viola var dertill så vacker att hennes person icke kunde undgå att göra uppseende och Ragnar önskade ingenting mindre, än att den allmänna uppmärksamheten skulle fästas vid hans lilla skyddsling.

Och nu satt hon vid hans sida derute på den gunga  
Viola.



gande böljan och öfver deras hufvuden hvälfde sig den högblå vårhimlen, medan vinden fylde alla segel.

»Är Viola ledsn deröfver, att jag rycker henne bort från sällskapet nöjen?» frågade Ragnar med en betydelsefull blick på den unga flickan.

Viola höjde sina stora blå ögon med ett förebrående uttryck emot honom.

Han fattade hennes hand och tryckte den sakt.

»Förlåt mig», hviskade han. »Jag känner väl din själs renhet och borde ej frukta; men ser du, jag är så rädd om min hvita lilja, att jag fruktar det den giftiga vind, som förhärjande drager genom salongernas lysande verd, skulle kunna hitta väg äfven till hennes kalk och jag vet att hon skulle vissna ned och dö deraf.»

Han lutade sitt hufvud intill henne då han sade detta. Violas kinder lånade dervid rosens färg och en onämbar känsla af salighet fyllde hennes hjerta.

»Jag må gerna dö, jag är dock lycklig», suckade hon.

»Dö!» — Ett moln drog öfver hans klara panna och hans ögon sökte hennes. »Viola, du får ej dö! Då man är lycklig, vill man också lefva, och du, du vill lefva — för min skull —.»

»Ack, ja, Violas lif tillhör Ragnar; hon kan aldrig afbörd sig sin stora tacksamhetsskuld till honom.»

»Icke så, flicka, så får, så kan det icke vara. Gud allena är du skyldig tacksamhet, icke mig. Ragnar har intet att fordra af Viola.»

Han släppte hennes hand och hans öga var dystert. Viola såg på honom nästan skyggt.

Jag har åter förtörnat honom, tänkte hon och hennes kinder blefvo hvita som snö.

Den återstående vägen tillryggalades under tystnad, och vid ankomsten till staden anskaffade Ragnar ett åkdon, som skulle föra Viola till hennes hem vid Grefthuregatan.

Han följde henne icke, utan tryckte blott helt lätt hennes hand, sedan han hjälpt henne upp i vagnen. Viola kämpade med tårarna, som ville bryta fram, men Ragnar drog en djup suck, då han såg vagnen rulla bort.

»Jag skall aldrig vinna annat än tacksamhet af

henne», sade han till sig sjelf i det han vände sig om för att gå.

Den följande dagen flyttade Viola ut till Skogsö.

### Ett nattsvart dåd.

Högsommaren hade förgått och man befann sig inne i augusti, men ännu voro dagarna solklara och aftonvindarne ljumma.

Hos kommerserådet Vejslers var som vanligt främmande och ett haf af ljus strömmade ut från alla fönster.

Midt ibland den brokiga skaran rörde sig kommerserådet, han var i dag mer än vanligt upprymd; man hade tillbragt flera timmar vid middagsbordet, der dyrbara och eldiga viner hade flödat.

Grefvinnan Furukrona satt i en mjuk divan och vid hennes sida kommerserådinnan, inbegripen i en liffig konversation, medan unge greve Adon just höll på att underrätta Valentine om att han om några dagar ämnade företaga en liten utflykt och ej komma tillbaka på några veckor. Detta gaf Valentine anledning att glädtigt önska honom en angenäm resa och förklarade hon på samma gång att de nog skulle försöka roa sig af hjertans lust, under hans bortovaro.

Kommerserådet hade ett par gånger, då han stod vid något fönster, tyckt sig märka en skugga, hvilken rörde sig fram och åter nere i parken. Han beslöt att underrätta sig om hvem det var, som så ofvändt tycktes iakttaga hvad som tilldrog sig inne i de upplysta rummen och han gick ut, utan att låtsa om något.

Att börja med såg han ingenting, men icke desto mindre gick han en af gångarna framåt.

Plötsligt trädde en gestalt honom till mötes från en af sidogångarna; kommerserådet stannade för att invänta den kommande, men plötsligt betäcktes hans ansigte af dödens blekhet och han måste stödja sig mot ett träd för att ej sjunka till jorden.



Den mörka gestalten var en djupt beslöjad qvinna och hon närmade sig kommerserådet med raska steg.

Då hon hunnit tätt inpå honom slog hon tillbaka sin slöja, kommerserådet var nära att uppgifva ett rop. Framför honom stod Amy Vejsler.

»Jag kommer nu för att återfordra mitt barn», sade hon.

»Ditt barn, Amy — min dotter —», stammade kommerserådet.

Amy log.

»Jag har hört alla prisa hennes skönhet», sade hon. »Min lilla Viola, hvad jag längtat efter henne under alla dessa år!»

Kommerserådet pustade, en kallsvett bröt ut på hans panna.

Amy Vejsler fortsatte:

»Jag lofvade att aldrig sätta min fot inom hemmets tröskel, så vida jag ej kunde inför världen aftvä den fläck, förtalet satt på mitt namn. Nu är min heder äfven inför denna samma verd upprättad, du ser i mig lady Esburton.»

»Låt oss aflägsna oss ett stycke, här kan man lätt blifva oss varse», sade kommerserådet och fattade sin systers arm. »Så utan all förberedelse kan jag icke föra dig in bland mina gäster; dessutom måste jag underrätta min hustru om din ankomst.»

Det märktes tydligt att kommerserådet var ifrig att aflägsna Amy så hastigt som möjligt på det hon ej skulle blifva sedd af någon. Han förde henne till den ensligaste delen af parken, der gången slingrade sig uppför en bergshöjd, hvars ena sida lodrätt stupade ned i Mälaren, medan en tät bevuxen dalsänkning stöter intill den andra.

Här hade fordom stått en päviljong på spetsen af berget, men af denna återstod nu blott ruiner och ett par stenbänkar.

Amy Vejsler var djupt rörd. Här hade hon som barn ofta lekt tillsammans med brodern och hon mindes ännu hur hon en gång räddade honom från att störta ned utför branten, då han, en oförfvägen pojke, gått för nära kanten der han slant utför, men höll sig fast i några spåda björkstelningar, som vuxit fram i bergets remna.

Allt stod åter så lifligt för hennes minne och hon

tyckte att tiden sedan dess gått fort, oaktadt alla sorger hon genomgått under de år, som förlidit sedan hon sist stod på denna samma plats.

Amy satte sig ned på en af stenbänkarne. Kommer-serådet förblef dyster stående framför henne.

»Således har lord Esburton erkänt dig som sin maka», sade han.

»Ja, broder, annars hade jag icke kommit åter och fordrat mitt barn, min älskade lilla dotter tillbaka af din hand. Ack, Uno, om du kunde tälja de andlösa dagar jag genomkämpat sedan jag sist stod framför dig, hvad jag stridit för att åt mitt barn rädda det namn, till hvilket det egde laglig rätt.

Du vet att jag i hofrättsrådet L. . s hus, lärde känna lord Esburton, som då var blott tjugofem år. Jag var då ännu ej fyllda sjutton. Han var så vacker, så ståtlig och jag älskade honom redan från första ögonblicket.

Jag förbigår alla de medel han använde för att bedåra mitt oerfarna hjerta, allt nog, han bad mig följa sig, men då han ej kunde förmå mig härtill, föreslog han en hemlig vigsel; men han kunde icke öppet erkänna mig som sin hustru, ty hans framtidsbana skulle då blifva stängd. Han, en blifvande pår af England, kunde icke äkta en flicka af borgerlig härkomst, men han svor ett heligt löfte, att så snart hans onkel dög och han fått ärfva pärskapet, han skulle erkänna mig som sin lagliga maka.

Jag trodde på hans eder, hans löften, och den första tiden lefde jag i ett formligt rus af lycka.

Men så föddes min lilla flicka och efter den dagen såg jag lord Esburton mycket sällan. Dock sörjde han rikligen för mitt uppehälle och jag kunde lefva som en lady på den vackra villa han upplåtit åt mig, ej långt från London.

Jag kan ej beskrifva med hvilka känslor jag slöt mitt lilla barn i min moderliga famn, denna underpant på min lycka. Ack, jag visste ej att nu skulle mitt lidande begynna, men jag skulle snart få lära känna det.

Under de tre första år, som förflöt sedan Violas födelse, såg jag lord Esburton ej mer än två gånger.



Jag började då frukta att jag var bedragen och jag beslöt att söka vinna visshet härutinnan.

Jag egde intet bevis för vårt giftermål i min hand, ty vår vigselattest innehade min man och jag kände ej heller den andlige, som sammanvigde oss, ej heller de vittnen, som voro närvarande; men vid mitt barns hufvud svor jag, att ej gifva mig ro innan jag utforskat deras vistelseort.

Men jag måste sätta mitt barn i säkerhet och det var därför som jag skyndsamt återvände till mitt fäderensland; endast åt en broder kunde jag anförtro mitt barn.

Vid min återkomst till England möttes jag af den underrättelsen att min mans onkel affidit.

Min make var nu pär af England och ingenting hindrade nu mer det erkännande han lofvat mig.

Men döm om min fasa, då jag äfven möttes af den underrättelsen att lord Esburton förlofvat sig med en dam ur Englands förnämsta aristokrati, en ung, rik lady.

Det faller af sig sjelf att jag genast uppsökte min man för att af hans mun erhålla bekräftelsen om sanningen af det rykte, som nått mina öron.

Han bekräftade det med ett lugn, som var nära att beröfva mig förnuftets ljus. Jag bad, jag bönföll, men då detta icke hjälpte, hotade jag att anklaga honom för tvegifte.

Om det var fruktan för min hotelse vet jag icke, men något giftermål med den förnäma damen blef ej af.

Men jag kunde ej förmå honom att erkänna vårt giftermål, han var döf för alla mina böner, föreställningar och tårar.

Tretton långa år förnötte jag nu med ett fåfängt sökande efter den andlige och de vittnen som voro närvarande vid vigseln.

Men så hände en dag att lord Esburton föll vid en kappridning och bröt sig mycket illa.

Jag vågade då på nytt besöka honom och på knä vid hans dödsläger, besvor jag honom att erkänna sin hustru och sitt barn.

Om det nu var mina tårar, eller om det var den ankalkande döden som bevekta hans hjerta, vet jag icke,

allt nog, han lät hemta en advokat och nu framdöko plötsligt både den andlige och de vittnen, jag under tretton år förgäfves sökt kring hela England.

Det var icke svårt att bevisa det ett fullt lagligt giftermål egt rum och jag erkändes som lord Esburtons maka.

Så snart jag tillslutit min makes brustna ögon och hans stoft förts till Esburtonska grafkapellet, styrde jag kosan till Sverige för att hemta min dotter.

Broder, nu är jag här och mitt hjerta brinner af längtan att få omfamna mitt barn!»

Hon steg upp och fattade hans arm. En dyster eld flammade i kommerserådets ögon. Hvad skulle han svara denna syster, hvar finna hennes barn?

Ett felsteg i augustinattens mörker, ett enda fall utför klippan och vågen gömde för evigt en hemlighet.

Ett djefvulskt uttryck spred sig öfver kommerserådet Vejslers marmorhårda ansigte och i nästa ögonblick hördes ett hjertskärande skri genljuda i den mörka skogen.

Mälarens blå böljor hviskade sakta om ett nattsvart dåd — — —

### Ett nattligt äfventyr på Ingaröfjärd.

Hela sommaren hade Viola oafbrutet tillbringat på Skogsö samt hunnit blifva förtrogen med folket och sederna i skärgården. Det enkla och friska lifvet derute behagade henne och hon var ej gladare, än då hon fick deltaga i de landtliga bestyren, eller följa med ut på fiske, under de stilla, vackra sommarnätterna.

Hon var förtjust i det kärnfriska, hurtiga skärgårdsfolket, hvars flärdlösa och sedliga lif väckte ett så godt intryck att hon icke kunde nog beundra deras ovanliga intelligens, deras förekommande ridderliga väsende.

Vid Gustafsberg var den unga flickan en ofta och gerna sedd gäst; en fast vänskap hade uppstått mellan Tore Langlet och Viola, de höllo af hvarandra som syskon



och fru Langlet omfattade henne med moderlig ömhet. Det hände ofta att Viola, som snart lärt sig att föra årorna lika skickligt som skärgårdsflickorna, ensam rodde den icke obetydliga vägen från Skogsö till Gustafsberg.

Hennes ovanliga skönhet hade äfven väckt uppseende vid bruket och hennes milda, behagliga väsende hade förskaffat henne vänner bland både hög och låg och det fans ingen som icke sände henne sin välkomsthelsing så snart hennes lilla, välbekanta båt blef synlig i sundet.

I skärgården kallade man henne för »rosen på Skogsö» och hon gjorde skäl för denna benämning. Den friska luften som mild och ren strömmade in mellan skären, hade återgifvit hennes kinder helsans friska rodnad och man kunde ej förmärka ett enda sjukligt drag i hennes blomstrande, ungdomliga ansigte.

De sista dagarne i augusti dröjde Viola ännu kvar på Skogsö, men det var beslutadt att hennes inflyttning till staden skulle ske en af de första dagarna i september och som luften ännu var ovanligt mild och behaglig, beslöt Viola att riktigt taga vara på den korta tid, som återstod. Derför hölls hon ute på sjön ifrån tidigt på morgonen intill sena aftonen, eller också hörde man hennes klangfulla stämma återklinga från de högsta klippspetsarna utmed stranden.

Bland de personer, som vunnit Violas bevägenhet, var en fjortonårig gosse, som hette Petter och tjänade på Skogsö.

Han var en frimodig och hurtig pojke och Viola fann ett stort nöje i att lyssna på hans okonstlade prat, eller då han, under det han flinkt skötte årorna, medan hon satt vid styret i den lilla fiskarbåten ute på fjärden, sjöng sina muntra skärgårdsvisor, hvilka andades en frisk humor.

»I dag skall jag ut på långresa, fröken», sade han en dag till Viola, som han mötte på stranden.

»Längre än att jag kan följa dig», frågade Viola, som af hans min förstod att han ingenting hade emot om han i henne finge resällskap.

»Hå, icke just det, men det torde nog bli sent innan man kommer hem igen.»

»Du glömmer Petter, att det är månljusa qvällar nu», svarade Viola skrattande. »Åt hvilket håll skall kosan ställas?»

»Till ett ställe långt ut åt Ingaröfjärden.»

»Det är afgjordt, jag följer dig», utbrast Viola muntert.

En timme sednare satt hon med Petter ute på de gungande böljorna; det blåste en helt svag vestlig vind och luften var ovanligt hög och klar.

Sedan ett par dagar hade en skonare legat förankrad på Ingaröfjärd. Han hade för några dagar sedan afgått från Gustafsberg, der han en tid legat för att lossa, men ute i skärgården hade han mötts af motvind, som tvingat honom att gå till ankars.

Samma dag som Viola och Petter begåfvo sig ut till Ingaröfjärden, hade en vestlig vind blåst, men skonaren låg det oakadt kvar på sin plats och en båt bemannad med styrmannen och fyra af fartygets besättning hade under dagens lopp flackat omkring bland skären.

Solen hade för längesedan sjunkit ned bakom vesterns kullar och öfver den mörka furuskogens toppar höjde sig månens bleka skifva.

Lutad öfver relingen stod en ung, civilklädd man på skonaren och vid hans sida kaptenen; båda förde i låg ton ett lifligt samtal.

»I natt således», sade den unge mannen, hvars hållning utvisade att han, oakadt den civila dräkten, dock tillhörde officerskåren. »I natt således skall det ske, herr kapten, kan ni också lita på ert folk?»

»Som på mig sjelf. Innan ännu midnattens tolfte timslag har förklingat skall den unga flickan vara i ert våld, min herre.» Kaptenens blick flög ut öfver fjärden.

Några ögonblicks tystnad uppstod.

Slutligen rätade kaptenen upp sin höga gestalt och vände sitt väderbitna ansigte mot den unge mannen.

»Jag är icke nöjd med företaget», sade han. »Det är icke ridderligt att föra bort en stackars värnlös flicka och jag nästan ångrar att jag gaf er mitt löfte att hjälpa er i denna affär, hvilken minst sagt förefaller mig låg.»

»Det hörs tydligt att ni icke varit med om kärleksäfventyr, kapten», sade den unge mannen skrattande och slog kaptenen förtroligt på axeln. »Att enlevera en ung



dam är ju riktigt romantiskt, eller hur? Allra minst bör väl ni, en gammal sjöman, göra er några förebråelser öfver att hafva varit behjelpig i ett så pikant äfventyr, hvars minne torde blifva af värde bland edra öfriga. Jag har länge älskat den unga flickan och hennes köld i stället att släcka, har ökat min passion. Hon måste blifva min, trots henne sjelf, trots hela världen.»

»Jag förstår mig icke på det der», svarade kaptenen. »Sjelf har jag alltid gått rakt på mitt mål och om det någon gång flytt undan mig har jag fått trösta mig ändå. Dock, jag har gifvit er mitt löfte och en man står vid sitt ord. Jag har sett den unga flickan en gång medan jag låg vid bruket och jag kan väl förstå och fatta, att man för henne kan begå hvilka galenskaper som helst. Emellertid borde ni betänka, hvilka följder ni ådrager er; förmodligen eger flickan anhöriga eller beskyddare.»

»Bah, dermed är ingen fara, ni sätter oss i land i Visby, jag betalar ut den summan, som är öfverenskommen och ni har intet vidare med saken att göra.»

Medan detta samtal fördes ombord på skonaren, rodde Petter i all sköns ro, med Viola ombord i den lilla fiskarbåten, på Ingaröfjärd, gnolande på en munter melodi.

Viola satt tyst i båten och hennes blickar flögo ut öfver vågorna, hvilka hoppade och lekte omkring dem, medan månens strålar bildade en försilfrad bana öfver fjärden.

»O, hvad det är skönt och fridfullt», hviskade hon. »Den som finge lefva och dö i en trakt sådan som denna.»

Petter såg på henne med stora ögon, han förstod ej riktigt den känsla hennes utrop förrådde, han som så många gånger afundats stadens lyckliga inneväanare.

Han satt en stund och rodde under det Viola öfverlemnade sig åt ett tyst svärmeri.

Slutligen började han finna denna tystnad för enfor mig, han höll upp årona och såg på Viola.

»Nej nu är det er tur», sade han.

»Hvad menar du», frågade Viola.

»Att det är er tur att sjunga, fröken. Här ute i skärgården är det alltid brukligt att man sjunger då man är ute så här, men som jag redan skrikit mig alldeles hes,

tänkte jag att ni gerna kunde sjunga en bit; det går som en dans att ro, då man sjunger.»

Viola log, men hon hade icke hjerta att vägra Petters bön, därför sjöng hon:

»Mitt lif är en våg»

Petter lyssnade med återhållen andedrägt, han glömde till och med bort att ro, för dessa toner, hvilka mjuka och silfverrena klingade ut öfver fjärden och hans blickar hängde fast vid den unga flickans läppar, undrande på att hon kunde frambringa sådana toner.

Men plötsligt höll han upp årorna och såg bort mot den mörka stranden på andra sidan om fjärden.

Syntes ej en båt dernere, tätt under skuggan af skären? Jo, visst, den var bemannad med fyra roddare och styrde kurs rakt på dem.

Viola upphörde att sjunga. Petter sänkte årorna och begynte ro af alla krafter, men det hjälpte ej, båten kom allt närmare och beständigt höll han kurs på dem.

Det var besynnerligt, tänkte Petter och såg sig omkring men inga flera roddare syntes till på fjärden.

Då gjorde han Viola uppmärksam på båten. Det var ingen vanlig skärgårdsbåt, menade han, och det besynnerligaste af allt var, att den ständigt höll på deras båt.

Viola blef orolig och mätte med blicken afståndet, som skilde dem åt; det var obetydligt och inom några minuter skulle de båda båtarna vara sida om sida.

Hvad kunde de vilja? Hade det varit en vanlig skärgårdsbåt skulle hon ej hafva fruktat, men dessa främlingar. Hvad kunde deras afsigt vara?

Petter rodde af alla krafter, men slutligen måste han upphöra, båten var tätt inpå och en kraftig basröst ropade:

»Hallå!»

»Hvad viljen i mig?» sporde Petter så modigt han kunde, men ett gapskratt svarade honom och med en båtshake drogs deras båt intill den främmande.

Violas kinder blefvo hvita som snö då hon såg de skäggiga sjömännen, hvilkas blickar oafvändt voro rik-



tade på henne och hon grep krampaktigt fast i båtsudden.

»Hvad viljen i mig», sporde Petter på nytt, då han såg hur de allt fastare halade båten intill sig.

»Dig, pojkytting, vilja vi ingenting, men den unga damen der, få vi bedja hafva godheten att göra sig omakket stiga öfver till oss.»

Dessa ord yttrades af den man, som saft vid styret och synbarligen var den, som förde befålet på båten. Han beledsagade sina ord med en snabb rörelse och innan Viola hann uppgifva ett rop, var hon förflyttad öfver i den främmande båten.

I samma ögonblick gåfvo de Petters båt en knuff, så att den stackars gossen var nära att göra öfverhalning, och tu par åror sänktes samtidigt i vågen.

Viola hade swimmat, och Petter som såg den unga flickan bortföras midt för sina ögon, uppgaf genomträngande rop om hjälp.

Han var så bedröfvad att tårarne började rulla utför hans solbrända kinder och han knäppte konvulsiviskt tillsammans sina händer.

Då hörde han plötsligt bruset af en båt, som drefs för fulla segel och han uppgaf på nytt ett rop om hjälp.

En liten segelslup var honom helt nära, den gjorde vid hans rop hastigt slag och en röst, hvilken Petter, darande af glädje, igenkände som häradshöfding von Hejmers, sporde:

»Hvem ropar på hjälp?»

»Jag», svarade Petter och höll intill slupen. Han lät sin egen båt drifva för vinden, men klättrade rask och vig sjelf öfver relingen och stod i nästa ögonblick framför Ragnar.

»Hvar är Viola?» frågade han och grep häftigt om Petters arm.

»Bortförd», svarade denne.

»Bortförd!» sade Ragnar tonlöst.

Petter redogjorde hastigt för hvad som passerat och ögonblickligen satte slupen till alla segel samt begynte att förfölja båten, hvilken knappast längre kunde skönjas på fjärden.

Häradshöfdingen skummade af raseri och han knöt krampaktigt sina händer.

»Om de uslingarne kröka ett hår på hennes hufvud, skall jag fruktansvärdt hämnas», sade han:

»Vi måste hålla högre upp, ty de ro säkert under skuggan af skären», sade Petter, som ifrigt spanande stod i slupens för.

»Ser du ingenting?» sporde Ragnar och trädde fram till hans sida.

»Jag tycker mig se något skymta der borta i ljusnan mellan de båda holmarna, der till höger, men jag skönjer också längst bort en skonare, hinna de dit, då är allt förloradt», svarade Petter.

»Ej allt, död eller lefvande skall jag tvinga dem att utlemna henne åt mig.» Den unge häradshöfdingens ögon gnistrade.

»Vi äro så få», sade Petter bekymrad. »Om det ändå ville blåsa litet hårdare.»

Och liksom till svar på hans önskan, kom en käre dansande öfver fjärden och fyllde seglen.

Man kunde nu tydligt urskilja båten som hastigt drefs framåt af roddarne och Ragnar trodde sig till och med kunna urskilja ett föremål, som låg på båtens botten.

»Det är säkert Viola, vanmakten håller hennes själ ännu fångslad», sade han.

»De skola icke upphinna skonaren«, ropade Petter glad, då vinden började tilltaga och slupen länsade för förlig vind.

Afståndet hade betydligt minskats och Ragnar kunde nu tydligt se hur Viola, som äntligen vaknat ur sin svimning, sökte arbeta sig loss ur den kappa styrmannen snodt omkring henne.

«Gifven er, eljest skjuter jag», ropade Ragnar och framhöll en pistol.

Han erhöll intet svar och båten fortfor att glida framåt med oförminskad fart. Då spände Ragnar hanen under uppmaning till de roende ännu en gång, att gifva sig.

Men då han ej erhöil något svar och båten ej tycktes gifva akt på hans maning, brann skottet af och en af männen uppgaf genast ett rop och släppte åran.

Ragnar hade sigtat på armen af en af roddarne, han



ville blott sára, och då de öfriga sågo, att af leken blef allvar drogo de in årorerna.

Inom några ögonblick var Viola befriad. Hon föll till sin räddares fötter och omfamnade hans knän, men Ragnar lyfte henne upp i sina armar och berörde med sina läppar hennes panna.

Derpå vände han sig till den person af de i båten varande, som förde befålet, och yttrade:

»Sådana uslingar som ni, borde med rätta ställas under lagen och ni har endast att tacka omständigheterna, hvilka göra att jag skyr offentliggörandet, för att jag icke låter eder drabbas af rättvisans arm. Att ni icke handlar i egna angelägenheter, förstår en hvar, men jag föraktar att af er utforska deras namn, som förledt er till en så svart handling, jag skall veta att sjelf skaffa mig upplysning härom och förr eller senare skall min arm nå denna eländige skurk.»

Han befallde att låta båten gå, i det han sjelf tog plats vid styret och lät slupen göra en lof i närheten af skonaren. Hans blickar sökte genomtränga dunklet för att igenkänna den man, som stod vid relingen och ifrigt spanade utåt fjärden.

«Jag tycker icke mycket om grannskapet med den der», sade Petter, som återfått sitt goda humör, saktatill en af slupens besättningskarlar, pekande mot skonaren.

»Hå, det har ingen fara, innan han ens hunnit att tänka på att spela oss något spratt, äro vi långt härifrån och vore han än klar, så skulle han ej våga att förfölja oss här inom skären», svarade denne lugnande.

Emellertid tycktes Ragnar hafva spejat nog efter det föremål hans blickar sökte ombord på skonaren, ty ett drag af tillfredsställelse spred sig öfver hans ansigte och han lade hastigt om rodret samt styrde tillbaka inåt skären.

Viola satt vid hans sida. Hon var ännu mycket uppskakad och den utståndna förskräckelsen hade i hennes ansigte lemnat tydliga spår.

»Ni har på nytt räddat mig», sade hon till Ragnar och blickade upp i hans ansigte. »Ni har räddat mer än mitt lif och jag kan aldrig afbördas mig min stora skuld till er.»

»Och finner Viola denna skuld till mig, tryckande?»  
frågade han och såg forskande in i hennes ögon.

»O, nej, jag finner den icke tryckande, men mitt hjerta längtar efter ett tillfälle att få återgälda, om också blott en ringa del af min stora skuld», svarade hon.

O, hvarför talar hon ständigt om gäldandet af sin tacksamhetsskuld, för hvad jag gjort för henne, tänkte Ragnar och han flyttade sin blick från hennes älskliga ansigte, upp mot den klara natthimlen. Viola drog en djup suck och Ragnar som uppfattat den, förde omärkligt handen till sitt hjerta, hvars oroliga slag han ville hämma. Hon var honom så utsägligt kär; han kände det, men aldrig skulle han fordra något af henne, som hennes tacksamhet icke kunde neka honom, om än hans lefnadslycka derigenom skulle blifva förspild.

### Skuggor.

Framför toaletten i sitt eleganta rum satt Valentine Vejsler; hon hade nyss slutat sin klädsel och afskedat sin kammarjungfru, men hon dröjde ännu qvar framför spegeln, hvilken återgaf hennes förtjusande bild i hela glansen af den dyrbara baldrägt hon anlagt.

Men Valentine dröjde ej framför toaletten för att njuta af den vackra anblick hennes egen person företedde och hennes ögon vändes ingen enda gång mot spegeln.

Hon hade försjunkit i tankar, åt hvilka hon helt och hållet tycktes hafva öfverlemnadt sig, ty hon märkte ej en gång att dörren till hennes rum öppnades och att kommerserådinnan inträdde.

Äfven kommerserådinnan var klädd i full sällskapsdrägt, den värda damen hade redan sett sig föranlåten sluta upp med att dansa, dertill tvingad af omständigheten, som uppträd i form af en tilltagande korpus.

Denna nödvändighet hade icke afgått utan tårar, hon hade med passion hängifvit sig åt dansens nöje och hon kunde icke åse de ungas lätta rörelser, utan att en känsla af afund uppsteg i hennes hjerta.



Men hon måste trösta sig med att hon egde en dotter, hvilken i sitt uppträdande tycktes representera henne själf i hennes unga dagar och hon hade ingen annan råd, än att för en och hvar berätta, att Valentine förededde en den mest fullkomliga afbild af henne själf, då hon var blott sexton år.

Och det var ingen som betviflade detta; kommerserådinnan tog sig ännu präktig ut i sin eleganta drägt af purpursammet och dyrbart spetsgarnityr.

Som sagdt, Valentine märkte ej sin mors inträde och kommerserådinnan, som genast såg sin dotters vårdlösa ställning, gick fram och lade sin hand på hennes skuldror.

»Hvad du är för en besynnerlig ung flicka, Valentine», sade hon. »Här sitter du och drömmar bort ögonblicken; det hade jag visst ej tid till då jag var vid din ålder och stod färdigklädd till en bal. Jag tror minsann att du icke ens brytt dig om att efterse huruvida blommorna kläda dig eller icke.»

Valentine log

»Ni har ju själf utvalt dem, min mor», svarade hon likgiltigt.

»Det är också aldeles nödvändigt, ty själf bryr du dig ej det minsta om den saken», sade kommerserådinnan och ordnade med egen hand de halft utslagna rosor, som kammarjungfrun flätat in i Valentines korpsvarta lockar.

Den unga flickan kastade då för första gången en blick i spegeln och hennes drag lifvades.

»Ni har rätt min mor, och jag tackar er för er omtanke. Den mörkröda färgen kläder mig och passar dessutom bäst för min mörka hy. Jag har ej tänkt derpå förut, eller brytt mig derom, men i afton vill jag gerna vara vacker.»

»Och hvarför i afton mer än annars», frågade kommerserådinnan, hvars nyfikenhet, dottrens ord väckte.

»Hvarför, om ej för att behaga någon viss person? Qvinnan inom vårt stånd tycks ej hafva någon annan uppgift», sade Valentine med en lätt ironi.

Men kommerserådinnan var så upptagen af sina tankar att hon ej lade märke härtill. Hon såg blott på sin sköna dotter och hennes läppar drogo sig till ett fint leende.

»Jag visste nog att Valentine ej var så likgiltig som hon ville synas, i denna sak. Önskan att behaga är helt naturlig hos unga flickor af din ålder och är intet alls att klandra detta. Jag vågar påstå att du, min dotter, lyckats i denna svåra konst; det fins säkerligen ingen inom vår talrika umgängeskrets, som icke skänkt dig den djupaste beundran.»

»Beundran är ett, men kärlek, det är något helt annat», svarade Valentine och ett moln drog dervid öfver hennes höga panna.

»Men mellan båda är blott ett enda steg», sade kommerserådinnan med sakkännedom.

»Jag kom just upp till dig för att tala med dig i detta ämne», fortsatte hon efter en stunds tystnad. »Jag skulle mycket glädja mig ifall mina planer af dig omfattades med det intresse de förtjena, och af dina yttranden vågar jag äfven hoppas — —»

»Hoppas, hvad?» afbröt Valentine så hastigt, att modern spratt till och mätte dottern med en osäker blick.

»Jag tyckte att du lade särskild vikt vid en uttalad önskan att i afton behaga. Det är i afton den sista balen på Eolsborg för denna sommar, ty som du vet, har din far beslutat att ej tillbringa vintern härute, och jag gillar fullkomligt detta hans beslut. Det är icke på sin plats att personer af vårt stånd, tillbringa året om på landet. Jag hade tänkt att denna bal icke skulle blifva utan ändamål, ifall grefve Furukrona i afton förklarar sig för dig och jag har all anledning att hoppas — —»

»Hoppas ingenting, min mor», afbröt Valentine. »Jag ämnar icke sälja mitt hjerta för en grefvekrona, och detta är väl allt som grefven kan bjuda mig; jag vill för öfrigt ej tjena honom till en stege, uppför hvilken han klättrar till rikedom.»

Det syntes på henne att blotta tanken härpå var en förnärmelse, ty hennes ögon sprutade eld, då hon sade detta och hennes kinder brunno.

Kommerserådinnan såg på sin dotter med bestörtning.

»Hur kunde du fatta en sådan tanke, min dotter», ut-



brast hon. »Det lider intet tvifvel att grefven älskar dig för din egen skull.»

Valentine höjde på axlarna.

»Jag känner saken bättre, min mor», sade hon. »Emelertid tala vi ej vidare om denna sak; så mycket vill jag dock säga, att min önskan att behaga, icke gällt grefve Furukrona, utan en person, med hvilken grefven aldrig kan jämföras.»

»Och hvem är då denne person.»

»Det förblir min hemlighet tillsvidare», svarade Valentine i en ton, som lät modern ana, att hennes dotter komme att gå sin egen väg genom lifvet.

Då Valentine en halftimme senare inträdde i balsalongen, voro alla gästerna samlade. Hennes blickar öfverforo hastigt salongen, men då hon icke der fann den hon sökte, skyndade hon in i ett litet blomsterprydt sidorum, afsedt till hvilorum för de unga damer, som kände behof af att draga sig undan dansen för några ögonblick.

Der tycktes vara alldeles tomt då Valentine först inträdde, men då hon närmare såg sig omkring, upptäckte hon bakom en grupp af höga växter och nästan dold af de tunga gardinerna, skymten af en hvit klädning. Det var säkerligen någon ung dam, som kände sig trött redan före balens början och gömt sig i den djupa fönstersmygen för att slippa blifva uppjuden till de första danserna.

Hvem kunde det vara? Valentine ämnade just förvissa sig derom då någon rörde vid draperiet till den dörr som förde till balsalongen. Det var härads höfding von Hejmer, som var så djerf, att han vågade blicka in i den lilla helgedomen. Förmodligen sökte han någon, ty hans blickar foro hastigt omkring rummet, men då Valentine i det samma steg fram och han fann sig vara upptäckt, gjorde han för henne en djup bugning och bad om den första valsen.

Den unga flickan rodnade af förtjusning och hon frågade sig, om det verkligen var henne hans blickar sökt.

Hon lade sin lilla handskbeklädda hand på hans arm och följde honom.

Ögonblickligen rörde sig den hvitklädda gestalten i fönstersmygen och kom fram.

Det var Viola.

Hon gick fram till dörren och höll upp det veckrika draperiet så mycket att hon obehindradt kunde blicka ut i salongen, der den första dansen pågick. Hon såg Valentine, som förtroligt stödde sig på Ragnars arm; hon var mycket vacker, hennes svarta ögon voro blixtrande, då hon såg upp mot sin kavaljer och Viola tyckte att Ragnars drag märkbart lifvades, då han talade med henne, eller då han under dansen förde sin arm kring hennes smärta lif.

Omedvetet förde den unga flickan handen till sitt hjerta och en stor tår stal sig fram ur hennes öga, men hon skakade hastigt bort den, samt återvände till sin undangömda plats.

»O, hvad jag var barnslig som kunde hoppas att blifva något mera för honom än det stackars värnlösa barn, som han upptog från gatan», suckade hon. »Jag har länge nog emottagit hans välgärningar, längre än jag bort göra, men nu, nu vill jag icke längre bero af hans barmhertighet, nu kan och skall jag sörja för mig sjelf.»

Hon strök bort lockarna, som glidit ned i pannan och hennes ögon uttryckte en fast beslutsamhet.

Emellertid hade dansmusiken upphört och flera unga damer kommo in i rummet der Viola satt.

»Hvarför sitter du här inkrupen, Viola?» hörde hon plötsligt Valentines stämma, och då hon såg upp stod den unga damen framför henne, ifrigt fläktande till sig svalka med den svandunsgarnerade solfjädern. »Det är mycket orätt af dig att på detta sätt leka kurra gömma med de stackars kavaljererna, hvilka äro alldeles utom sig öfver att ej hafva fått reda på dig.»

Hon skrattade lifligt och drog med halft våld fram Viola samt svängde omkring med henne ett hvarf öfver golfvet.

Och nu såg den unga flickan sig hastigt indragen i den unga, glada kretsen, som muntert förklarade strid på lif och död med alla drömmier för hela aftonen.

Balen fortfor oafbrutet under aftonens lopp till de ungas nöje, som med ifver hängäfvit sig åt dansen, medan de äldre drogo sig till smårummen, der en liflig konversation fördes.

Kommerserådet Vejsler, som under aftonens lopp syntes



något tankspridd och ej på sitt vanliga, lätta och behagliga sätt fullgjort en artig värds skyldigheter, hade för några ögonblick aflägsnat sig ur spelrummen, der de äldre herrarne tagit plats vid schack- och viraborden och gått ut i balsalongen der han förblef stående vid ett af fönstren, som vette ut åt parken.

Der ute spred månen sitt bleka skimmer öfver trädens gulnade löf, medan de första höstvindarna suckande drogo genom de ödsliga gångarna, sopande med sig några affallna löf.

Han kunde icke göra sig reda för den känsla af qualfull ängslan, som kom öfver honom hvarje gång hans blick föll på Viola, då hon bland de dansande paren sväfvade förbi den plats der han stod och ljusskenet från kronorna belyste hennes underbart i matt guld skimrande hår.

Det var något i den unga flickans drag, som så lifligt påminde honom om Amy Vejsler.

Förunderliga likhet. Kommerserådet kom nu äfven att tänka på hennes barn, den lilla flickan, som han lemnat till arbetaren Hellman, hon hette ju också Viola; och denna unga, sköna flicka, med det blonda håret och de drömmande blå ögonen — hur förunderligt lik hon syntes Amy Vejsler. Kommerserådet ryste för den möjlig-het hans tankar framdrogo — ödets vexlingar voro ju så underbara och — dock, hon var ju en fröken Sonerhjem, en fosterdotter till Angelika Sonerhjem, men också blott fosterdotter — —.

En frossa skakade kommerserådets lemmar, han kunde icke slita sina blickar från Viola, der hon nu stod vid sidan af hans egen unga dotter och han tyckte att hennes ögon, hvilka vemodigt blickade öfver salongen och mötte hans egna, egde samma uttryck som Amys, då hans hand skoningslöst stötte henne utför klippan.

Han slöt sina ögon för att slippa se den bild, som med sin åsyn väckt de hemska minnen han sökt att glömma. Men de voro nu en gång återväckta i hans själ och han kunde icke frigöra sig från den ångest, som minnet af den fasansfulla aftonen i Eolsborgs park, då han belastade sitt samvete med ett mord på sin egen syster, ingaf honom.

Och kanske var det dottern till denna olyckliga syster, han som gäst emottagit i sitt hus, samma barn, som han svurit att omhulda som sitt eget, men som han lemnat vind för våg på verldslifvets stora och stormupprörda haf.

Han vände sig mot fönstret och blickade ut i den af månens bleka strålar upplysta qvällen.

Men hvad var det? Nalkades icke derborta på en af gångarna i den dunkla parken, en spöklik gestalt? En qvinlig skepnad höljd i en vid kappa? Den mörka skuggan aftecknade sig på sandgången och växte under det skepnaden nalkades och han tyckte sig tydligt höra hur de gnulade löfven knarrade under de tunga stegen.

Kommerserådet uppgaf ett rop. Intill rutan der han stod hade tryckt sig ett vaxblekt ansigte och han tyckte sig deri skåda Amy Vejslers tärda drag.

Hans gälla ångestrop hade kommit musikens toner att tystna, de darrande paren att stanna midt i valsen, och allas blickar vändes mot den plats, der kommerserådet stod.

Men han gaf ej akt på något af det som passerade i salongen, hans blickar voro liksom fastnitade vid det spöklika ansigtet och den hemska gestalten, men då den slutligen höjde sin arm och visade bort mot det ödesdigra slutet af parken, då uppgaf kommerserådet ett nytt, ännu mera fruktansvärdt rop och störtade sanslös till golfvet.

Det uppstod en oerhörd villervalla i salongen och alla trängde sig omkring den sanslöse, men Valentine badade sig genast väg mellan balgästerna, fram till sin far, knäföll vid hans sida samt omslingrade honom med sina armar. Hon var obeskrifligt täck i denna ställning och med detta rörande uttryck af dotterlig ömhet och bekymmer i sitt ansigte. Ragnar, hvilken stod henne närmast, mötte med synbar rörelse hennes oroliga blick samt hjälpte henne att upplyfta den ännu sanslöse fadern och förde honom ut ur salongen in i ett angränsande rum, der Valentines ömma bemödanden snart kröntes med framgång och kommerserådet återfick medvetandet, samt såg sig omkring, med en till hälften undrande och skygg blick.



Men det dröjde icke länge innan han åter blef herre öfver sig sjelf samt steg upp, förklarande sin svimning härröras af ett hastigt påkommande illamående.

Det var blott ett obetydligt snart öfvergående, försäkrade han och bad sina gäster icke vidare låta störa sig deraf, utan fortsätta den afbrutna balen, fast han drog sig tillbaka på sina rum för den återstående delen af aftonen.

Men Valentine förklarade bestämdt att hon under inga vilkor kunde förmås att lemna sin far, en förklaring, som mycket höjde henne i Ragnars aktning; och alla gästerna uttryckte sin sympati genom att icke vidare upptaga dansen och man skildes åt så snart supén var intagen.

Kommerserådet gick genast till hvila, men Valentine stannade trots alla protester från hans sida, inne hos honom. Hon skulle tillbringa natten i den stora, bekväma hvilstolen, som stod vid fönstret, förklarade hon och kommerserådet, som helst sett att han blifvit lemnad allena, måste foga sig i sin dotters omsorgsfulla anordning.

Kommerserådets sängkammare var ett stort, nästan dystert rum, med gammalmodiga möbler. En till hälften framdragen skärm delade rummet och bakom den stod den antika, klumpiga sängen med gröna gardiner af tjockt siden. En stor spegel var placerad så att man äfven innanför skärmen kunde iakttaga hvad som passerade bakom densamma.

Tre höga fönster intogo den ena väggen, gardinerna voro gröna, försedda med ett tungt snörmakeri och tätt sammandragna i djupa veck. Valentine framdrog hvilstolen nära fönstret och satte sig deri sedan hon dragit gardinen tillbaka så mycket att hon kunde obehindradt blicka ut i den af månen belysta parken.

Hon kände sig ej det minsta sömning och öfverlemnade sig åt sina tankar på det nyss passerade och hvarje liten omständighet under balen.

Att Ragnar intog första rummet i hennes tankar var helt naturligt. Den unge, vackre och ädelsinnade mannen, med de djupa, mörka ögonen, hade under sommarens lopp utgjort idealet i den sextonåriga flickans drömmar.

Hon hade kommit till visshet om att hon älskade honom med den första kärlekens hela innerlighet och hon kände denna kärlek stegras till en grad, hvilken för en själ så lidelsefull som hennes kunde blifva farlig.

Valentine egde en i botten hög och bra karaktär, men hennes eldiga passionsfulla väsende i förening med den missrigtade uppfostran hon fått och det ytliga i det lysande sällskapslivet, hade gjort henne till en viss grad hersklysten och okuffig.

Hon föraktade allt småsinne, all läghet, men hon var det oaktadt icke mäktig en egen uppoffring, och hennes häftiga känslor voro mäktiga nog att drifva henne utom gränserna för den egna fordran af rätt och heder.

Hon kände inom sig att hon icke komme att sky, till och med listens medel för att aflägsna de hinder, hvilka möjligen komme att uppstå mellan hennes kärlek och dess föremål.

Valentine satt länge och tänkte härpå, då plötsligt hennes uppmärksamhet fästes vid ett föremål uti parken och hvilket blott otydligt kunde uppfattas af hennes blick i dunklet, som rådde der.

Det tycktes vara ett qvinligt väsende, som långsamt skred fram mellan träden och närmade sig huset, men stannade så snart hon hunnit fram till den fria platsen, som stötte intill parken.

Valentine betraktade henne uppmärksamt och hon kunde tydligen urskilja detaljerna i den nattliga vandrerskans drägt, hvilken med all säkerhet utgjorde en förklädnad, ty den mörka vida kappan förmådde ej helt dölja de smidiga former och de små fötter som stucko fram under fällen.

Hvem kunde hon vara och hvarför smög hon nattetid omkring i parken, undrade Valentine och böjde sig nära intill rutan, men då försvann hastigt den mörka skepnaden och Valentine kunde oaktadt hon ansträngde hela sin synförmåga, ej vidare se en skymt af den hemlighetsfulla, som säkerligen dragit sig tillbaka i dunklet af de täta bersåerna.



Fru Angelika Sonerhjelm's bostad vid Grefteuregatan var ett litet enkelt, treffligt hem, afsedt endast för det stilla hemlifvets odelade lycka.

Den lilla lägenheten bestod af endast fyra höga och ljusa rum, med alla fönstren vettande åt en trädgård, med skuggrika träd och grönskande häckar. Skolsalen och de dertill hörande mindre rummen, lågo åt den motsatta sidan, eller gården, och var en öppen, fri och luftig lokal.

Undervisningen bestreds i främsta rummet af fru Sonerhjelm sjelf, men hon hade äfven flera skickliga lärarinnor antagna, hvilka dock icke hade sina bostäder inom pensionsanstalten.

I detta stilla och anspråkslösa hem hade Viola vuxit upp och inhemtat ett icke ringa mått af bildning och vetande.

Hon egnade fru Sonerhjelm en dotterlig ömhet och vördnad och hon kände att hon aldrig skulle upphöra att sakna det hem, der hon först lärt känna tillvarons lycka och som hon under årens lopp kommit att betrakta såsom sitt.

Men det kunde icke alltid förblifva så, det insåg hon och ehuru hon alltid var ansedd som en dotter samt åtnjutit en dotters alla förmåner, så kände hon att intet naturligt band gaf henne rätt till det hem hon så mycket älskade och att hon blott var ett af barmhertighet upptaget barn.

Hon hade för sin ädla fostermor, framställt sitt beslut att icke längre emottaga Ragnars underhåll. Han hade gjort mer än nog för henne och det stred mot hennes inre känsla att vara beroende af en ung man, till hvilken hon dock ständigt komme att stå i tacksamhetsskuld.

Med en sann qvinnas finkänslighet, förstod och gillade fru Sonerhjelm den unga flickan och framställde saken så försigtigt som möjligt till Ragnar.

Men den unge mannen kände sig det oakadt sårad och iakttog en viss köld gent emot Viola.

Det kostade den unga flickan många bittra tårar, men ändrade icke hennes beslut, vid hvilket hon stod fast och hon beredde sig, med tungt hjerta, att lemna fru

Sonerhjelm's hus, så snart hon kunde finna någon lämplig anställning.

Men fru Sonerhjem kunde icke skiljas vid sin unga fosterdotter, hvilken så att säga, vuxit fast vid hennes hjerta och hon kände att hemmet utan henne, skulle blifva ödsligt och tomt.

Hon framställde då en dag till Viola förslaget, att den unga flickan skulle biträda henne i skolan, och allt understöd å Ragnars sida blefve derigenom obehöfligt.

Viola kunde icke annat än med tacksamhet antaga detta anbud, då hon såg hur omistlig hon i sjelfva verket var för den kära fostermodern.

Ragnar kom efter detta, mera sällan till det enkla, lilla hemmet vid Grefturegatan, hvilket förut utgjort en kär tillflyktsort för honom, undan det bullersamma sällskapslifvet.

Fru Sonerhjem fäste sig icke så mycket dervid, men Viola tillskref detta en vaknad böjelse hos honom för Valentine Vejsler, och endast den stilla natten räknade de tårar, hennes örongott, under långa timmar, fick upphemta.

Det var en eftermiddag frampå vintern som Viola var ensam hemma. Fru Sonerhjem hade, efter skolans slut för dagen, gått att aflägga besök hos en släkting, enkegrefvinnan Silfversvan, men Viola, som kände behof af några timmars ensamhet, hade föredragit att stanna hemma.

Viola hade satt sig vid ett litet bord, som var placeradt vid ett af fönstren i förmaket och blickade ut i trädgården, der träd och buskar nu stodo aflöfvade, medan snödrifvor betäckte gångarna. Den tidigt inträdande skymningen hade utbredd sitt dunkel i rummet och den unga flickan lät sitt broderi hvila i knäet.

Hon var mycket blek och stora tårar hängde mellan hennes ögonfransar, under det en djup suck steg från hennes bröst.

»Öfvergifven», suckade hon, öfvergifven af dem, som enligt naturens bud bort skydda min barndom; öfvergifven af honom, som egde hela mitt unga, oerfarna hjerta. O, Ragnar, Ragnar, du upptog den värnlösa, men du försköt hennes öfverfulla hjerta!»

Hon böjde ned sitt hufvud och grät, så som man



endast kan gråta öfver den första ramlade illusionen i ungdomens år.

Då ljud plötsligt klockan på tamburdörren, Viola aftorkade hastigt sina tårar och lyssnade.

Hon igenkände Ragnars röst, som frågade tjänstflickan, som skyndat att öppna, om hans tant var hemma. Icke tanten, men fröken.

Viola vågade knappast andas; skulle han gå, eller komma in, för att invänta fru Sonerhjelm's hemkomst?

Hon hörde tamburdörren igenläsas. En purpursky drog öfver hennes kinder, hon hörde välbekanta steg ute i salen.

Hon ville stiga upp, men en osynlig makt höll henne kvar på stolen der hon satt och hon tackade Gud att skymningen i rummet hindrade Ragnar från att se hennes förvirring.

Han kom in till henne, helsade helt lugnt men fattade ej hennes hand, då han tog plats på stolen midt emot henne och bad om ursäkt att han tog hennes sällskap i anspråk, medan han väntade på sin tant.

Viola framstammade några knappt hörbara ord, hvilka skulle betyda att han var välkommen, hon utsträckte handen efter ringklockan för att tillsäga om ljus, men Ragnar hindrade henne genom att lägga sin hand öfver hennes.

»Om ni tillåter, så låt oss en stund förblifva här, det känns så skönt i denna behagliga skymning», sade han.

Viola slog ned sin blick, hon kände sig besvärad.

»Jag tänkte att ni önskade det jag skulle sjunga för er», sade hon.

»Som ni vill, ni är mycket god», sade han och nu var det han som ringde och befallde in ljus.

Viola qväfde en suck och gick till pianot, medan Ragnar mätte rummet med sina steg.

Hennes fingrar löpte en stund snabba öfver tangenterna, sedan sjöng hon med klar och fyllig röst en enkel folkvisa, som Ragnar brukade tycka mycket om.

Medan hon sjöng lyssnade han till sången under det han rastlöst vandrade fram och åter, då hon slutat stannade han bakom hennes stol.

Hon kände hans varma andedrägt bränna sin panna under det hon ifrigt sökte bland noterna, men hade hon

blott vågat kasta en enda blick upp emot honom, så skulle många strider hafva blifvit dem båda besparade; nu kände hon sig blyg öfver han närhet och hon bäfvade för sin egen stormande känsla, då hon började spela upp ett nytt stycke och han hastigt fängade hennes lilla, hvita hand och hviskade med osäker stämma:

»Viola, ljufva, doftande viol!»

Hennes hjerta slog så hårdt att hon trodde det han skulle höra dess slag, men hon egde icke kraft att höja sina ögon mot honom och hon såg ej den blick af utsäglich ömhet, som hvilade på henne, då han lutade sig ned för att skåda in i de himlar som så envist voro skymda af de långa ögonfransarna.

Men han som icke möttes af den varma blick han väntade, släppte hennes hand i det han reste sig upp och drog en djup, tung suck, som återklingade i hennes bröst.

Derpå begynte han åter sin rastlösa promenad fram och åter öfver salsgolfvet och Viola sjöng den ena sången efter den andra, till dess hon äntligen hörde fru Sonerhjelm's röst ute i tamburen då hon fick ila till sitt eget lilla rum, der hon lättade sitt hjerta med en ny tåreflod.

Enkefriherrinnan Silfversvan, kusin till fru Sonerhjelm, var en dam af omkring trettiosju år. Hon var mycket rik och förde ett stort hus, men det var företrädesvis konstnärer, artister och snillen af mera framstående art, som rörde sig i hennes salonger, hon var sjelf ett intelligent fruntimmer, som endast trufdes i sällskap med personer likstämmiga med henne sjelf.

Genom sin affidne man var friherrinnan Silfversvan slägt med grefvinnan Furukrona, hvilken jemte sin son derfor sällan saknades i friherrinnans salonger.

Det hade icke kostat löjtnant Adon liten möda, att hos friherrinnan Silfversvan introducera kommerserådet Vejslers familj, men det hände slutligen att hon lät beveka sig att ibland inbjuda dem och oftast Valentine till sina soiréer.

Häradshöfding von Hejmer, som alltid var en sjelfskrifven gäst hos friherrinnan Silfversvan, hade därför ofta sammanträffat med Valentine på samma gång som med Viola och Furukronas, och Valentine hade derunder



haft tillfälle att observera så väl Ragnar som Viola och för hennes skarpa blick stod det snart klart, hvem som stod henne i vägen för det mål hon föresatt sig att vinna.

Ragnar måste blifva hennes, trots omständigheterna, trots honom sjelf.

Hon visste att Ragnar icke gerna såg det Viola sjöng i stora sällskaper, hon anade äfven hvarför och hon, som icke kunnat frigöra sig från en känsla af afund öfver Violas briljanta stämma, begagnade nu hvarje tillfälle att fästa uppmärksamhet vid den ovanliga förmåga Viola besatt.

Hon visste äfven att Ragnar icke kunde tåla grefve Furukrona och denne fick därför tjena henne som verktyg för hennes planer.

Vid alla tillfällen förde hon därför grefven i Violas närhet och eggade honom att försöka förmå Viola till att låta höra sig i de stora sällskaperna i friherrinnan Silfversvans salong.

»Ni har gifvit oss löftet att låta oss njuta af edra himmelska toner», sade grefven en afton till Viola, då ett större sällskap hade samlat sig hos friherrinnan och han fattade helt djerft Violas hand och förde den till sina läppar.

Valentine såg en sky af vrede dervid draga öfver Ragnars panna och han var färdig gifva grefven en tillrättavisning, men hejdade sig för att invänta Violas svar.

Den unga flickan befann sig i en pinsam ställning, men då flera af dem som hört Viola sjunga, äfven sällade sig till grefven, syntes den unga flickan färdig att efterkomma deras önskan.

Ragnar trädde då fram till hennes sida och med något af den forna klangen i sin stämma sade han:

»Vår tant, fru Sonerhjem, ser icke gerna att Viola oförberedd sjunger i ett så stort sällskap.»

Grefven skyndade sig genast att förklara, det ingen af de närvarande skulle djerfvas kritisera en stämma så utmärkt skolad, som den unga damens och att härads-höfdingen på intet sätt egde rätt att lägga sig emellan, då Viola sjelf var villig att tillmötesgå alla de närvarandes uttalade önskan.

Ragnar bugade sig stum och efter en djup blick på Viola drog han sig tillbaka.

Den unga flickan var nära att brista i gråt, men hon lät nästan viljelöst föra sig till den utmärkta flygeln.

Och hon sjöng med en känsla, en innerlighet, som berusade alla och hon skördade ett odeladt bifall äfven af de strängast fordrande i det lärda sällskapet.

Ragnar borde hafva varit nöjd, men hans blick flög full af missnöje öfver till Viola och då han vid ett tillfälle befann sig ensam i hennes närhet, sade han:

»Vet Viola, hvem den man var, som för endast några månader sedan, sökte röfva bort en ung, värnlös flicka, en natt på Ingaröfjärd?»

Viola spratt till och såg upp.

»Nej», hviskade hon.

»Det var han, den man för hvilken beskyddaren, barndomsvännen i denna stund måst stiga ohörd tillbaka. Hans namn är Adon Furukrona.»

Han lemnade henne utan ett ord vidare och Viola måste fatta om ryggstödet på en stol, för att ej sjunka till golfvet.

## I främmande land.

Våren hade gjort sitt inträde och för solens varma blick smälte drifvorna bort och de ur Bores armar lösta floderna, dansade sorlande genom dalen, medan fåglarna, muntert sjungande, hoppade från gren till gren på de med friska knoppar försedda träden.

På Eolsborg förmärktes denna vår ingen större liffighet, hvilken tydde på att egaren med sin familj väntades ut och fönsterluckorna voro ännu igenskrufvade.

Kommerserådets hade rest till Italien och skulle icke återkomma under sommarens lopp och det bullersamma lifvet hade tillfölje deraf upphört på det vackra Eolsborg.

Äfven härads höfding von Hejmer hade företagit en längre utländsk resa och komme säkerligen att under



söderns glödande himmel sammanträffa med kommerserådets.

I skuggan af myrten och lagerträden skulle han sitta vid sidan af Valentine och han skulle säkerligen icke undgå inflytandet af den praktfulla rosens berusande skönhet, glömmande sin bleka lilja i nordanskog, tänkte Viola; och hon sände en längtande suck mot det okända land i fjerran der han drömde bort sina dagar, bländad af strålarne från tvänne svarta ögon.

Tungt häfde sig hennes bröst och en längtan, att från den gömda vrå, der hon suckade bort sitt lif, stiga upp på ärans och ryktets höjder, intog hennes själ.

Hon kunde ej längre uthärda lifvet i den stilla ensamhet, som förr utgjort målet för hennes önskan. Hon måste ut i den stora verdens hvimmel och ryktet om hennes toner skulle flyga före henne samt hinna ända fram till den plats, der han dvaldes, lyssnande till sirenens sång, och rycka upp honom ur hans glömskas tunga sömn.

Af den skygga dufvan hade blifvit en örn, som höjde sig på stolta vingar upp mot skyn.

Friherrinnan Silfversvan, som med förtjusning lyssnat till Violas toner, hade först tändt ärelystnadens fackla i hennes blyga själ och eggat henne att låta verden beundra dessa toner.

Förgäfves voro alla böner från fru Sonerhjelm's läppar, förgäfves alla tårar, hvarmed hon fuktade den älskade fosterdotterns panna. Hon kände icke längre igen den unga flickan, som nästan yrade om sin debut på verldslifvets stora skådebana.

Viola visste att kommerserådets befann sig i Venedig och hon hade äfven hört att Ragnar ämnade besöka denna sagolika stad i Arkaderna.

Vid hans sida skulle Valentine, mellan Piazzettas granitpelare, få skåda aftonrodnadens flammor, då de belyste tornen på Maria della Salute och lyssna till klockorna i Marcustornet, eller kanske till och med i den poetiska gondolen, öfver det spegelblanka vattnet, få styra hän mot den pittoreska ön Sant Giorgio, medan Palladias tempel inväfver sig i den hvita dimman, liksom korset på Sant Redentore.

Vid tanken på dessa underbart sagolika idyller, åt hvilka hennes fantasi lånade sitt skimmer, kände hon sig öfvergifven, tröstlös. Tåren stelnade på hennes kind, den frös till is i hennes hjerta och hon ville tina upp den, men icke i den stilla, tysta ensamheten, utan på lifvets bullrande skådebana, under bifallsjublet från tusende och åter tusende.

Det var dit friherrinnan Silfversvan ville hafva henne. Hon skulle blifva en storhet inom sångens rike och nästan lik en febersjuk, lät Viola föra sig ut i världen.

»Glöm icke, att då ärans lagerkrans börjar kännas tung och hela tomheten af det lysande lifvet träder dig till mötes, Angelika Sonerhjelm's öppna fann med glädje skall sträckas emot dig», hade den ädla fostermodern hviskat, då Viola i afskedets stund föll till hennes bröst.

Och så följde hon friherrinnan Silfversvan ut i den stora världen, dervid inträdande i ett nytt skede af sitt hitintills obemärkta lif.

Under den återstående delen af sommaren utbildade hon sig under ledning af en berömd italiensk sånglärare med den största framgång, men det dröjde ännu ett par månader innan hon vågade tänka på att offentligen uppträda.

Kommerserådets vistelse i utlandet hade blifvit förlängd och från Venedig reste han med sin familj på eftersommaren till Nizza, der han till följd af ett bröstlidande såg sig nödsakad att dröja öfver vintern.

Häradshöfding von Hejmer deremot företog från Venedig sina länge påtänkta resor på kontinenten och skulle ej förr än mot slutet af den påföljande sommaren inträffa i Paris, der han då enligt öfverenskommelse skulle sammanträffa med kommerserådets familj.

Emellertid hängaf sig Viola med en rastlös ifver åt sina studier. Friherrinnan Silfversvan hade, för hennes vidare utbildning fört henne till Italien, men det var på kejsrerliga hofteatern i Wien, som hon för första gången uppträdde inför allmänheten, under benämning af — sångerskan från Norden — och hon skördade dervid det största bifall.

Från Wien begaf hon sig under loppet af sommaren till Berlin der hon emottogs med hänryckning och der



frade hon stora triumfer. Mot slutet af hösten reste hon till Paris, dit hon länge dragits på längtans vingar. Hon visste att Ragnar nu befann sig der, vid Valentines sida och ryktet ville äfven veta, att förlofning snart skulle eklateras mellan den ansedde unge häradshöfdingen och den rike kommerserådet Vejslers dotter, och en känsla mera vild än sjelfva stormen, då den jagar fram öfver hafvets brusande djup, fyllde hennes bröst.

Ryktet om den okända sångerskan från Norden, hade föregått henne till den stora verldsstaden och kring hennes person spred sig ett skimmer af romantik.

Ingen visste hvem hon egentligen var och man emotsåg med spänning hennes debut på den italienska operan; alla tidningar hade öfverbjudit hvarandra uti att höja hennes begåfning och hennes storhet som sångerska.

»Har ni sett den okända sångerskan från Norden?» frågade Valentine en dag häradshöfdingen, som hon emottagit i sin eleganta boudoir och hon inbjöd honom med en behaglig åtbörd att taga plats på den låga stol som var placerad tätt intill divanen, i hvars ena hörn hon intagit en hvilande ställning.

»Nej», svarade han och Valentine trodde sig förmärka en ovanlig rörelse i hans vackra, manliga ansigte.

»Hon är utropad som en skönhet af första rang», fortfor den unga damen och borrhade sina blickar in i Ragnars ögon, hvilka voro fästa på henne.

Han log och förde sina läppar emot hennes hvita hand som hon stödde mot den purpurfärgade sammetsdynan.

En blyxt bröt fram ur Valentines ögon och hon tänkte åter på de stilla sommaraftnarna i Venedig och på de sköna stunder då han vid hennes sida lät sig hänföras af den underbara förtrollning, som tycktes genomgå hela naturen under Italiens höga himmel.

Men hon hade ännu icke kunnat locka en bekänneelse om kärlek från hans läppar, oaktadt hans blick så mången gång beundrande hade hvilat på henne.

»Det är afgjordt att ni följer oss på operan i morgon afton. Jag riktigt brinner af otålighet att få se och höra den okända sångerskan», sade hon.

Han bugade sig, men lemnade henne tidigare än vanligt.

Hela salongen på teatern var redan fullsatt den följande aftonen, då kommerserådet Vejslers anlande, oakadt det ännu var ganska tidigt. Äfven häradshöfding von Hejmer hade infunnit sig på operan, en aning hade genast sagt honom, hvem sångerskan från Norden var.

Han var mycket blek och förströdd der han satt vid sidan af Valentine, hvilken strålade lik en stjärna i sin dyrbara dräkt af sammet och äkta spetsar; kring hennes hals och armar smög sig en krans af perlor och äkta stenar, medan från hennes glänsande korpsvarta lockar blixtrade de klaraste diamanter.

Hennes inträde i salongen väckte genast uppmärksamhet och många voro de kikare, som rigtades mot den plats der den unga flickan satt.

Men Ragnar satt tyst vid hennes sida, han märkte icke en gång hur vacker hon i sjelfva verket var; hans tankar hade flytt hän, mot andra trakter, långt skilda från det bullersamma pariserlifvet.

Äfven kommerserådet satt tyst, hans blickar sväfvade ut öfver salongen, öfver den stora mängd af människor, som satt tätt sammanpackad. Han hade svårt att slita sin blick från ett mörkklädt fruntimmer, som satt med ryggen till hälften vänd emot den sida der han hade sin plats och han kunde blott se hennes profil då hon stundom vände litet på hufvudet, men han såg deremot tydligt, att hon hade en rikedom af matt guldkimrande hår, som mycket påminde om Amy Vejslers.

Men plötsligt uppstod en rörelse i salongen, ridån hade gått upp och allas blickar vändes mot scenen.

En ung flicka, hvilken knappast tycktes hafva öfverskridit barndomens gräns, trädde fram och helsade publiken.

Hon var iklädd en helt enkel hvit dräkt, men på det blonda, skimrande håret, hvilket upplöst böljade ned öfver hennes axlar, bar hon en krans af violblommor.

Hon syntes alla så öfverjordiskt skön i denna snöhvita dräkt, och hennes stora blå ögon egde ett dröm-



mande uttryck då hon blickade ut i den fullsatta salongen.

En hel storm af dånande bifallsyttringar helsade hennes första uppträdande; men vid de första tonerna af hennes röst blef allt tyst och man lyssnade nästan andlös till den omfångsrika och klangfulla stämman, som sjöng med en känsla så djup och ren.

Då hon slutat bröt på nytt bifallsstormen ut, men Viola syntes likgiltig för det beröm hon skördade; hon såg ej ens att man för hennes fötter strödde blommor och kransar. Hennes blickar voro liksom fastväxta vid den plats som innehades af Ragnar och Valentine.

Ridån gick ned och Viola drog sig tillbaka, men de ihållande bravoropen ville ej tystna och ännu en gång måste Viola fram för att emottaga publikens hyllning.

Men en enda fans der dock ibland den jublande teaterpubliken, som ej deltog i de stormande applåderna, ej höjde sin röst vid bravoropen, eller gaf ett tecken till bifall åt den stora sångerskan; denne ende var Ragnar.

Han såg den unga debutanten, hvilken kring sin tinning flätat ärans lagerkrans, hvars triumfer flögo på ryktets vingar öfver land och haf. Hennes blickar hade sökt och funnit hans, men då han förblef stilla och kall, utan att bevärdiga henne med ett enda drag af erkännande, kände hon svärdet vidröra sitt hjerta; men ingen af dem som egnade henne en liflig hyllning anade att den späda, fina gestalten, med det sköna ansigtet och den friska lagerkransen, skälfde af en djup, namnlös smärta.

Så äntligen gick ridån ner för sista gången och skymde bort den unga sångerskan. Då steg Ragnar upp och med blicken ännu riktad mot den plats der han sett den sista skymten af hennes ljusa klädning, hviskade han sakta:

»Farväl, för evigt, lilla violblomma.»

Och han störtade ut, lemnande kommerserådets i den största förundran.

Följande dag lemnade han Paris, utan att dessförinnan hafva besökt kommerserådets, från hvilka han skriftligen tog afsked, under förebärande att viktiga angelägenheter försakat hans hastiga afresa till fäderneslandet.

Valentine var, vid underrättelsen om härads höfdin-

gens afresa, nära att förråda sin starka sinnesrörelse; för henne var hans hemresa ett slag, som kom helt oväntadt, och hon tillskref hans underliga beteende Violas uppträdande på den italienska operan i Paris såsom orsak.

Hon visste att Ragnar alltid ogillat hvarje offentligt uppträdande af den unga flickan och hon hade äfven lagt märke till hans starka sinnesrörelse, då han i — sångerskan från Norden — igenkände Viola.

Valentine trodde sig äfven ana orsaken hvarför han flydde den unga sångerskans närhet och det förtröt henne, att han vid hennes sida fruktade ett möte med Viola, ett möte som hon länge önskat. Men af det som passerat, förstod hon att Ragnar i djupet af sitt hjerta gömde minnet af henne som han egnat sitt beskydd, och hon kände i sitt hjerta ett uppstigande hat mot Viola.

Kommerserådinnan föreslog att man skulle sända en formlig inbjudning till den i hast så ryktbara sångerskan, hvars förtjenster alla tidningar framhöllo i spaltlånga uppsatser. Men Viola stod ingenstädes att finna, trots alla efterspaningar.

Den unga sångerskan hade, efter operans slut och medan ännu publikens jubel återskallade i salongen, förlorat sansen och sjunkit ned midt ibland de lagrar hon nyss förut skördat, hvarför friherrinnan Silversvan hade hastigt fört henne från teatern; detta var allt som kunde erfaras om den unga flickan.

Och det förhöll sig verkligen så. Violas nerver hade blifvit så angripna att friherrinnan såg sig nödsakad föra henne till en plats der hon kunde få njuta stillhet och ro, och hon fann en passande tillflyktsort för henne i ett gammalt slott utom Paris.

Det var beläget på en vacker höjd, tätt utmed Seins strand och omgifvet af en skuggrik skogspark. Slottet hette Pont Maison och beboddes af en gammal markisinna, som för länge sedan dragit sig från världen, och bodde der med sin gamle hofmästare samt några få tjenare.

Helt nära intill slottet, inbäddadt i den nästan förvildade skogsparken, låg ett litet oansenligt hus omgifvet af en hög mur försedd med en gallerport af jern. En li-



ten vacker blomsterträdgård omgaf huset, jemte några utgrenade fruktträd.

Från fönstren af de rum friherrinnan Silfversvan med Viola bebodde, kunde man obehindradt blicka in öfver muren. Den unga flickan som ofta uppehöll sig vid fönstret såg stundom en alltid svartklädd dam, med ett regelbundet och fint ansigte, öfver hvars drag en djup melankoli hvilade, gå in i huset eller sitta i skuggan af träden invid muren.

Viola undrade mycket hvem denna främmande dam kunde vara, till hvilken hon med hvarje dag kände sig dragen med en hemlig och obeskriflig sympati.

En dag begaf sig Viola ned i skogsparken och ofrivilligt stälde hon sina steg mot den genombrutna gallerporten, der hon stannade för att blicka in i det hemlighetsfulla huset, eller möjligen få se en skymt af henne, som bodde derinne och som upptog ett allt större intresse.

Plötsligt stod den svartklädda damen, med de fina anletsdragen, framför Viola, på andra sidan om jernporten.

Hon spratt märkbart till vid åsynen af den unga flickan och hon for med handen öfver sin höga panna liksom för att skingra något töcken, hvilket låg utbredt öfver den klara tanken.

Viola helsade vörtnadsfullt och ville draga sig tillbaka; men den okända damen nickade vänligt till henne, samt sköt upp den tunga porten i det hon inbjöd den unga flickan att hvila en stund i skuggan af träden.

Viola hörsammade genast denna uppmaning, steg in och tog plats på ett litet säte invid muren. Hon kände sig mäktigt berörd af damens djupa blick, som mildt hvilade på henne.

»Ni är en främling i detta land, ni så väl som jag», sade damen, i det hon satte sig vid den unga flickans sida.

Viola såg förvånad på henne, damen hade talat en ren svenska utan den allra minsta brytning.

»Ja», svarade hon omsider. »Och om jag icke alltför mycket skulle misstaga mig, så träffar jag i er, min fru, en landsmaninna.»

»Ni har rätt», sade damen med sorgsen röst. »Sverige är mitt fädernesland, ehuru jag sedan många år räk-

nar England som mitt andra, och nu finner ni i mig en stackars varelse, som utan rast eller ro, irrar från land till land.»

Hon tystnade och allt tydligare framträdde det djupa, svärmodiga draget i hennes ansigte.

Viola betraktade henne med undran och hon tänkte på att säkerligen någon stor hemlighet låg förborgad inom detta bröst.

Den främmande damen läste tydligt den unga flickans tankar och ett vemodigt leende krusade hennes läppar.

»Tro icke att det dolda brottets skugga följer den irrandes steg i främmande land», sade hon. »Föreställ er hellre att jag är den Nemesis, som steg för steg är dömd att följa i den brottsliges spår, för att väcka det sofvande samvetet och föra en frälsad själ till Gud.»

Hon tystnade och sänkte den dystra blicken tankfull mot jorden. Viola såg med undran in i detta ansigte, hvilket bar tydliga spår af genomgångna lidanden och som ännu tycktes upptaga striden på tillvarons stormiga haf.

Den unga flickan tänkte äfven dervid på sin egen lefnad och de lidanden hon trampat ut på den korta väg hon själf tillryggalagt, och hon grät vid tanken på hvad som ännu återstod.

Den okända såg på henne och lade sin mjuka hand smekande på hennes blonda hjessa.

»Ni har ännu känt blott en ringa del af lifvets tunga börda», sade hon med djupt medlidande. »Jag har sett er förr, jag såg er på operan då ni gjorde er lyckade, er lysande debut, och föreställ er, att min blick trängde till djupet af ert oskuldsfulla, unga hjerta och bevittnade dess tysta kamp vid åsynen af en grusad förhoppning. Stackars barn, det var stormen, som bröt den första blomman och det kostar hjerteblood.»

Hon drog den unga flickans hufvud intill sitt bröst, fälde en tår i hennes blonda lockar och kysste henne ömt.

Viola smög sig intill detta okända bröst, det kändes så skönt, så ljuft att hvila der och hon drog en suck af saknad, då damen omsider sakta sköt henne ifrån sig och steg upp för att gå.



»Jag har min mission att fylla, jag måste gå, ty känslan och pligten kalla mig, men vi se hvarandra åter.»

Hon sade detta i det hon öppnade porten för Viola, som långsamt aflägsnade sig mellan träden.

Efter denna dag gick ingen förbi, utan att Viola gjorde längre eller kortare besök hos den okända damen.

Hon hade hastigt nog återvunnit krafter och själsstyrka, sedan hon kom till Pont Maison och friherrinnan började redan tala om, att Viola snart åter borde begynna sitt triumftåg genom världen.

Men den unga flickan ville icke vidare tänka på att uppträda, hon hade förlorat smaken för det offentliga lifvet och ärans lager började att trycka hennes hjessa.

Friherrinnan ville dock icke lyssna till Violas önskan, att återvända till Sverige. Hon trodde icke på möjligheten af den unga flickans beslut, att icke vidare egna sig åt det lif, som en så kort tid hade lyst för henne i en så klar glans och hvilket lofvade än större triumfer.

En dag hade friherrinnan Silfversvan rest in till Paris och lemnat Viola ensam. Friherrinnan skulle icke återkomma förr än den följande dagen, och hon hade anförtrott den unga flickan i den gamle hofmästarens på Pont Maison beskydd.

Viola, som efter sitt senaste besök hos den okända damen i det lilla huset, visat sig mycket upprörd, tillbringade flere timmar af dagen vid skrifbordet, men begaf sig mot aftonen till den okända, utan att låta höra af sig mot natten.

Hofmästaren hade låtit höra efter henne i det lilla huset, men fått till svar, att der icke fans någon ung flicka och att det främmande fruntimret flyttat derifrån.

Då friherrinnan Silfversvan den följande dagen återkom till slottet, fann hon icke Viola, men på skrifbordet ett bref, hvori den unga flickan bad om tillgift, därför att hon på detta sätt lemnade friherrinnan. Hon framhöll i valda ordalag sin tacksamhet för den godhet friherrinnan velat bevisa henne, men förklarade derjemte sitt oryggliga beslut vara att aldrig mer uppträda som sångerska på någon opera, och att hon för alltid uppgjort sin räkning med offentligheten.

Hon bad derjemte friherrinnan icke hysa några be-

kymmer för hennes person. Hennes väg var utstakad och hon skulle veta att vandra den så, att ingen skugga komme att hvila öfver någon enda dag i hennes lif.

Friherrinnan Silfversvan var utom sig då hon läst detta bref. Hon hade verkligen fäst sig vid den unga, talangfulla flickan och hon beslöt att genomsöka hela Paris för att finna henne.

Men då allt sökande visade sig vara fruktlöst, hade hon ingen annan råd, än att återvända till Sverige, samtidigt med kommerserådet Vejslers.

Efter en tvåårig vistelse i utlandet, återsåg kommerserådet sitt vackra Eolsborg, der våren nyss gjort sitt inträde och smyckat alla fält och lundar med grönt och blommor.

Hans blick var mörk, hans sinne var mörkt och han erfor ingen glädje vid återseendet af den plats, der han för första gången skådade dagens ljus.

Hans samvete, ehuru vid flere tillfällen oroadt, sof ännu och han log stundom åt sin egen fantasi, hvilken frammanade bilden af henne, som fallit ett offer för hans hand.

För upptäckt af sitt brott, fruktade han icke, vägen hade aldrig återgifvit sitt rof, och de enda vittnen, som kunde hafva någon kännedom om den lilla flickan, han lemnat till arbetaren Hellman, voro döda.

På straffet efter detta lifvet, tänkte han icke. Han var ateist och trodde på förintelsen, han trodde på och var belåten med en materialistisk, eller pantheistisk verdensstyrelse, och han tänkte icke på, att denna tomma och själlösa tro fekt skulle smyga sig ifrån honom under döds kampen.

Förintelsen är ateistens högsta och yttersta hopp, han lefver blott för detta lifvet samt bekymrar sig icke om något annat.

Kan han blott för verdens blickar dölja sina svarta-ste handlingar, så är han nöjd och fruktar intet annat straff, än det verldsliga.

Amy Vejsler sof den eviga sömnen under Mälarens vågor och af henne hade han således intet att frukta.

Att han stundom känt sig berörd af något hemlighetsfullt, ville han icke erkänna ens för sig sjelf, liksom



att han tyckt sig möta hennes tärda drag i någon mer eller mindre likhet, som trädtt honom till mötes under det dagliga samlifvet i stora och folkrika städer.

Men det oakadt kunde han icke utan en hemlig rysning beträda den mark, der han som barn lekt vid hennes sida, eller lyssna till vindens susning i kronorna af de träd, hvilka voro stumma vittnen till hans hem-ska däd.

Han kände sig icke lycklig, oakadt han egde allt hvad rikedom kan gifva, icke ens vid sidan af den maka, för hvars skull han begått sin svarta handling och hvilken han hade älskat med en så vansinnig kärlek. Den hade hånat honom, liksom allt annat i lifvet; han hade köpt den med penningar, och dess värde nöttes därför så småningom bort och han famlade blott efter ett fantöme.

Men kärleken till hans barn var det enda varaktiga, det enda oförfalskade; ett guld som aldrig nöttes, men icke ens denna kärlek kunde han oblandadt njuta.

Hans Valentine var ej lycklig, fastän han sökte uppfylla hennes minsta önskan och förde henne från den ena njutningen till den andra; hon syntes trött, fastän hennes ögon glödde.

Men han sökte ej en gång deri, ett straff för sina begångna synder.

Med kommerserådets återkomst, blef det med ens slut med stillheten på Eolsborg; det gamla lifvet började på nytt med bullrande fester och dessa hade, om möjligt, antagit en ännu mera lysande prägel.

Men häradsböfding von Hejmer kom nu mera sällan i de kretsar, der han förr varit den mest eftersökte. Han hade fått domsaga och flyttat från hufvudstaden.

Tore Langlet hade äfven lyckats få en för sig mera passande anställning, som ledare af ett större mekaniskt verk, och han hade med sin mor flyttat från Gustafsberg.

Fru Sonerhjälm höll fortfarande sin skola och arbetade i tysthet för det goda, men det gick ej med den forna lättheten; det syntes på henne att hon mycket saknade den unga flicka, hon upptagit och uppfostrat som sin dotter, och hon väntade med en nästan feberaktig oro på Violas återkomst.

»Hon är förlorad för oss», hade Ragnar sagt, men fostermodern ville icke tro detta. Hon höll Violas kammare ständigt putsad och fin och väntade hvarje dag, att den unga flickan skulle komma.

Men så kom en dag ett bref, det bar Paris poststämpel och fru Sonerhjelm darrade af glädje, då hon igenkände Violas stil.

Ack, helt säkert innehöll det kära brefvet en glad underrättelse om Violas hemkomst en af dagarne, tänkte den varmhjertade frun och tryckte sina läppar emot sigillet.

Ragnar var hos henne vid detta tillfälle, och han kunde knappast styra sin otålighet medan fru Sonerhjelm läste.

Han följde med spänd uppmärksamhet uttrycket i hennes ansigte, och han såg hur det glada, hoppfulla leendet lemnade rum för en djup sorgsenhet, under det hon läste.

Då hon slutat, såg hon upp mot Ragnar och lemnade med en suck brefvet i hans hand och skyndade ut.

Viola skref:

#### Älskade, oförgätliga fostermoder!

Jag kan icke börja detta bref, utan att först innesluta min ousägliga tacksamhet för allt hvad du gjort för mig, du goda och ädla, som alltid skall stå främst i mitt öfverfulla hjerta. Hvad skulle det hafva blifvit af mig, utan dig och honom, som jag förtörnat och hvars förlåtelse jag aldrig skall våga eftersträfvå.

O, moder, jag får ju ännu kalla dig så? Om du kunde blicka ned i mitt hjerta, så skulle du säkert fälla en förbön för mig och bedja honom ej allt för strängt bedöma mitt handlingssätt, hvilket jag dock ej sjelf kan försvåra, och någon gång tänka på mig med en vänlig känsla.

Med min debut på offentlighetens stora skådebana, är det slut, om också ej på lifvets. Må du säga Ragnar detta, och jag skall utan knot böja mitt hufvud inför hans domslut.

Hvad jag kämpat, hvad jag lidit, under dessa flydda två år, står ej i mensklig makt att beskrifva; jag vill ej nämna hvad jag känner i detta ögonblick.



Och nu, en sista bön, förlåt mig äfven du, min ädla fostermoder, för den sorg jag tillfogat ditt hjerta och än vidare genom detta bref, som är ett *tack* och ett *farväl*, kommer att tillfoga.

Jag har i främmade land funnit *den*, hvilken ensamt eger *rätt* att kalla mig och jag lyder kallelsen.

En dag hoppas jag skall randas, då allt skall blifva full dager och jag ega rätt att inför dig, och ännu en annan, rättfärdiga mitt handlingssätt i denna stund.

*Viola.*

Ragnar steg upp, så snart han genomläst Violas bref. I hans själ rasade en vild storm, hans blod brände och han hvarken ville eller kunde hindra den tår, som långsamt rullade utför hans manliga kind.

Hans tår gälde henne, barnet, som han räddade undan köld och hunger den der minnesrika novemberaftonen, och som han i djupet af sitt hjerta älskade så rent, så varmt, så glödande.

Hur lifligt stod hon icke för hans själ i detta ögonblick. Hur väl mindes han ej de stilla aftnar, då han slet sig från sina vänners glada lag för att skynda till henne, till det hem han gifvit henne och hur han belönades genom strålarna från hennes klara ögon, då hon, en liten flicka, räckte honom sina friska läppar till välkomsthelsing och sedan förtroendefullt smög sig intill hans sida, så glad och lycklig då han dröjde qvar hos henne.

Ack, redan då hade hon försäkrat sig om den odelade platsen i hans hjerta, en plats, som hon med hvarje dag allt mera befästade under det hon växte upp till en rodnande jungfru, hvilken icke längre bjöd honom sina läppar men med blyg förvirring slog ned sina ögon då han någon gång kysste hennes lockar.

Han kom äfven ihåg hur mild, hur ödmjuk hon var, och hur hvarje blick från hennes öga frambar hennes tacksamhet, denna tacksamhet, som ständigt band hans tunga, då hjertat ville tala. Han hade alltid fruktat, att tacksamheten skulle förestafva henne det utslag hennes själ ensamt borde afgifva.

Nu, då han för evigt förlorat henne förbannade han inom sig den feiga fruktan, som hindrat honom att för

henne yppa sina känslor, och han grät vid minnet af de flydda stunder, då han ensamt var den som fick njuta af hennes ljufva närhet.

Och nu, nu var det en annan som intagit hans plats vid hennes sida, fick mottaga leendet från hennes läppar och sola sig i strålarne från de blå ögonens djup.

Han rasade vid denna tanke och hans inre sönderlets af svartsjukans alla qval, medan blodet brusade och brände genom ådrorna, under det han stod och lutade sin panna mot den kalla fönsterrutan.

I främmande land hade hon funnit *den*, som ensamt egde rätt att kalla, hade hon skrivit och hvad annat kunde hon väl mena, än att kärleken var denna kallande röst som hon måste lyda, tänkte han; och så uppdrog han på nytt hvarje omständighet af det som passerat, derunder oupphörligen anklagande sig därför att han lemnat henne åt det öde, hvilket ovilkorligen måste möta en varelse, så ung och skön, i främmande land och bland främmande menniskor.

Men hon var ju redan förlorad för honom, det hade han sagt sig redan då, när han återsåg henne på den italienska operan i Paris. Hans egen lilla violblomma hade ju intet att skaffa med — sångerskan från Norden, som under publikens jubelrop band den lagerkrans, som en gång skulle smycka den blifvande divans stolt högburna panna.

I samma stund hon på offentlighetens altare offrade sina toner, dessa toner, till hvilka han ensamt tyckte sig hafva rätt att lyssna, var hon död för honom. Han ville ej ens i sitt hjertas vigda jord gömma minnet af den blyga violen, eller tänka på att den spirat upp under vården af hans hand.

Men han älskade henne, och han kunde icke längre dölja för sig sjelf att hans hjerta med den mest brinnande kärlek älskade henne äfven då, när hon på den italienska operan i Paris höjde sin blick emot honom. Han kunde ej heller förneka, att en ängel log ifrån de blå ögonens underbara djup och att hon förtjenade hans kärlek äfven då.

»O, Viola, Viola, mitt lifs ljus och sol!» utbrast han och störtade ut. Han måste låta den friska luften svalka



sin heta panna och söka lugn, ty icke ens hans moderliga vän fick skåda djupet af hans själ, eller ana till de strider, som der rasade ut.

Han vandrade länge gata upp och gata ned, utan att finna frid. Då förde händelsen, eller ödet, hvilket vi få kalla det, kommerserådet Vejsler i hans väg.

»Tjenare, tjenare, herr häradshöfding, det var länge sedan ni hedrade Eolsborg, min dotter är alldeles otröstlig öfver er långa bortovaro. Ni måste följa med ut i afton.»

Med dessa ord, slog kommerserådet honom på axeln och Ragnar, som i denna stund knappast egde makt öfver sig sjelf, omfattade ögonblickligen en tanke på möjligheten att döfva de känslor som rasade i hans inre.

»Ah, Valentine», hvarför hade han icke förr tänkt på henne? Hon, endast hon skulle hela såret i hans hjerta, eller åtminstone breda en slöja deröfver. I förtviflade ögonblick, liksom i sjukdom, får man ej se på, att bote-medlet är bittert, om det blott hjälper, eller åtminstone döfvar smärtan.

Han omfattade denna tanke med en ifver, som ej tillät honom att se klart framför sig, och lik en drucken famlade han efter ett stöd, om det också blott var ett inbilladt sådant.

Då faderns vagn på aftonen rullade uppför allén, stod Valentine ute på balkongen och lät vinden svalka sina rosiga kinder, hvilka kringfladdrades af de svarta lockarna.

Hon bar i dag en ovanligt enkel dräkt, hvilken ingalunda förminskade hennes skönhet och hennes mörka ögon egde en fuktig glans, då hon steg ned för trappan för att möta fadern.

Men knappast hade hennes blick mött Ragnars, förr än hon såg att något ovanligt måste hafva försiggått med honom. Hon kände knappast igen honom, så upprörd syntes han och hennes förundran minskades icke, då han med ifver fattade hennes hand, hvilken han förde till sina läppar i det han hviskade:

»Valentine, ni måste redan i dag afgöra mitt lifs öde, som jag lägger i er hand.»

Hon bleknade ofrivilligt. Det var icke i sådan form hon väntat, eller tänkt sig en kärleksförklaring, om hon kunde nämna det så, från honom och han måste hafva märkt hennes tankar, ty han såg afbedjande på henne och tillade:

»Förlåt mig, om ni kan, men undandrag mig ej den hand på hvilken jag hoppats.»

Det stack till i hennes hjerta, men hon lade sin hand i hans och tillät att han förde henne in till föräldrarne.

Några timmar senare, då alla i huset gått till hvila, öppnade Valentine dörren till sitt sofrum och gick ut på balkongen, der hon stödde sig mot balustraden blickande ut öfver Mälaren, som nu låg stilla och spegelklar i den sena aftontimmens dunkel.

Allt var så tyst, skogen rörde sig icke och fåglarnes sång hade upphört, sedan solen sjunkit ned bakom kullarne i vester och öfver den slumrande jorden hvälfde sig den blå vårhimlen.

Hennes blick flög ut öfver den hvilande naturen, i hvars sköte stillhet rådde och hennes blick egde en feberglans.

»Han älskar mig icke», sade hon så sakta att det ljud som en hviskning i natten, och hennes bröst häfde sig af oroliga böljor, medan hon pressade händerna mot sitt hjerta.

»Han älskar mig icke, jag vet det och likväl mottog jag hans hand, jag kunde icke annat, ty jag älskar honom med en hejdlös lidelse, hvilken är i stånd att kufva all den kvinliga stoltheten i mitt bröst. Jag vill hellre lefva olycklig med honom än olycklig utan honom och olycklig utan honom skall jag blifva, det känner jag redan nu.»

Hon lutade ned sitt hufvud och grät i den tysta natten.

Men hon var icke den enda, som denna natt vakade och kämpade, medan timmarne långsamt skredo framåt.

Äfven Ragnar räknade tidens tröga gång, der han oroligt vandrade fram och åter i de höga, praktfulla gästrummen och han frågade sig oupphörligen med stigande ångest:

»Hvad har jag gjort, o, hvad har jag gjort!»



Han hade handlat i utbrettet af sina öfversvallande känslor och han fann, med den lugnare känslans eftertanke, att han handlat illa, då han iklädde sig pligter, som han icke kunde uppfylla.

Han tänkte med förfäran härfpå men nu var hans ånger för sen, han hade begärt den unga flickans hand och hon, så väl som föräldrarne, hade gifvit sitt samtycke.

Icke heller kommerserådet fann sömnens vederqvickelse denna natt, han hade kastat sig, utan att kläda af sig, på sängen och hans tankar började ett kretslopp kring det förflytna, det närvarande och det kommande.

Han tänkte på sitt barn, sin dotter som han denna dag lofvat bort och om han än ej kunde vara annat än belåten med den utmärkte man ödet tillfört hans barn, så tänkte han dock på den tid, då han icke längre skulle ega sin dotter hos sig, då han hvarje stund skulle sakna hennes närhet och han nästan bäfvade för dessa ändlösa dagar.

Sällade sig så till dessa tankar, minnet af Amy och hennes barn och han tyckte sig åter se det bleka, sköna ansigtet, det böljande, blonda håret. Det hjälpte icke att han slöt sina ögon, han såg det det oaktadt genom de slutna ögonlocken.

Då steg han upp och gick ut, det kändes så qvaft, han saknade luft att andas i de höga rummen.

Han gick ned i parken, han kunde icke göra sig reda för hvad som dref honom att besöka samma plats, der Amy den der aftonen först gaf sig tillkänna. Han följde samma gångar, som han då gick vid hennes sida, ända upp till berget från hvars brant han stötte ned henne.

Hu, det såg så dystert ut der nere i djupet då han blickade dit ned och han nästan förskräcktes för den spöklika tystnad, som herskade i skogen. Han såg sig omkring liksom hade han fruktat att få se och höra något, men då allt förblef stilla och tyst, vände han åter om och tänkte derunder att han dock var en däre, som dref omkring i natten. Han visste icke än att det var samvetet, som ändtligen börjat höja sin stämma och att han förgäfvades sökte undfly dess gnagande och straffande hand.

Ett par dagar dröjde Ragnar på Eolsborg. Både han och Valentine hade önskat att deras förlofning skulle firas

i all tysthet, men kommerserådinnan ville ej höra talas derom.

Hon egde blott en dotter, menade hon och denna dotter skulle väl ej, som hos vanligt simpelt borgarfolk, förlofvas blott genom att vexla ringar. Om kommerserådinnan än måste nöja sig med att till måg få en man, som i sitt vapen ej kunde prunka med en grefflig krona, så nöjde hon sig icke med mindre, än en förlofning som i glans och ståt kunde täfla med ett furstligt hus.

Förlofningen skulle tillfölje deraf uppskjutas till frampå sommaren och detta var ändå en fördel, tänkte Ragnar.

Emellertid skulle han resa ned till sin domsaga inom hvilken han egde en bördig och vacker egendom, på hvilken han för alltid hade ämnat att slå ned sina bopålar och som därför undergick en grundlig reparation.

Egendomen, som hette Nordfjällsvik hade en naturskön belägenhet i skogrik trakt och helt nära stranden af en af våra större insjöar.

Nordfjällsvik hade fordom varit ett gammalt adels-gods och sjelfva boningshuset påminte äfven om en forntida borg, med sin tunga byggnadsstil och stora vidlyftiga dimensioner.

Förutom sjelfva hufvudbyggnaden, som var af sten med hvälfd pelargång, sträckte sig tvänne flyglar på ömse sidor om sjelfva gården, hvilken skuggades af höga lindar i dubbla rader och sträckte sig ända upp till stenhusbyggnaden, hvars norra sida begränsades af en hög, kamlik bergskedja, hvaraf egendomen fått namnet Nordfjällsvik.

Ragnar, hvars föräldrar varit bosatta i Upsala, hade fått egendomen i arf efter sin morbror, som affidit en kort tid efter Ragnars mor, och icke efterlemnade flere arfvingar än systersonen. Den unge häradshöfdingen blef till följe deraf mycket rik och han hade ämnat att använda en icke obetydlig del af sin förmögenhet på egendomens förbättrande och försköning.

Då han nu färdades framåt på en af de breda vägar, som förde till Nordfjällsvik, tänkte han på hur lycklig han skulle hafva varit, om han som brud fått hemföra Viola och hur väl hon skulle hafva trivits i den härliga, på vegetation så rika trakten.



Nu deremot hoppades han icke mycket af framtiden; vid sidan af Valentine skulle han alltid komma att känna sig liksom i bojer. Hon var skön, det måste han medgifva och han kunde icke heller klandra hennes karaktär, hvars sjelfständighet han mången gång beundrat, då den allt tydligare framträdde i det flärdfulla, luxuriösa hemmet, der hon visst aldrig rätt hade kunnat trifvas; men hon var det oaktadt icke den maka han önskat vid sin sida och ju mer han uppdrog olikheten mellan henne och Viola, dess mer fann han hvad han hade förlorat.

Men oaktadt Ragnar vid ett närmare eftersinnande fann att han handlat orätt, då han i saknad af hjertats varmare känslor, fäst Valentine vid sig, beslöt han dock att göra allt, som stod i hans förmåga för hennes lycka och trefnad. Hon var för god att blifva offer för en, minst sagdt, tanklös handling och om hon förtroendefullt lagt sin hand i hans, så skulle hon icke blifva helt och hållet bedragen på sin framtid.

Han skulle strida, kämpa, för att öfvervinna sig sjelf och om det än icke skulle lyckas honom att för sin maka resa ett kärlekens tempel i sitt hjerta, så skulle hon dock ega den första platsen i hans aktning, såväl som i hans hem. Det var hans pligt att tänka på den varelses lycka, som han så lättsinnigt hade bundit vid sig och han skulle inviga hela sin lefnad till en oafbruten sträfvan att fylla sina dyrt åtagna pligter.

Med dessa föresatser nalkades han sitt nya hem, fullt beredd att icke sky några uppoffringar för att göra det så solljust som möjligt. Hvarje liten plats han färdades förbi upptog hans tanke på förbättring, på försköning och han fann att han icke skulle få mycken tid öfrigt för sina grubblerier.

### I skogshyddan.

Nästan inbäddad i en tät dunge af gran och furu, låg en knapp fjerdingväg från Eolsborg en liten grå stuga, nära Mälaren.

Den lilla stugan hade endast två små, låga fönster, det ena vettande mot sjön, hvars klara vatten man dock knappast kunde se glittra mellan trädens hängande grenar; det andra låg mot ett högt, skrofligt berg, mellan hvars remnor några dverglika enbuskar växte.

Den lilla oansenliga stugan hade under en följd af år tillhört en man, som hette Aronson och som jemte sin hustru bebodde den.

Dessa två hade under årens lopp försörjt sig med fiske kring Mälarens stränder och dermed förskaffat sig sitt knappa bröd.

Båda voro till åren komna, men arbetet i förening med den enkla, naturliga födan hade härdat deras kroppar samt gifvit deras muskler spänstighet och styrka. De voro ännu ett kraftigt folk, som obehindradt kunde sköta sitt arbete.

Under de allra sista åren hade ett visst välstånd inträdt i de gamles förr så ytterst torftiga hem. De kunde nu bestå sig med vissa små bekvämligheter, som de förr måste försaka och de tvingades ej af det knappa brödet att ge sig ut i regn och storm, utan kunde invänta ett mera tjenligt väder för att sköta sitt fiske.

Men som den lilla stugan låg så isolerad och de gamle ej mycket sysslade med sina grannar, så väckte denna förändring till det bättre i deras ställning ingen egentlig uppmärksamhet eller undran hos de kringboende.

Under vinterdagarne satt mannen flitigt vid sin bindkufva och band fisknät, medan hustrun sysslade i stugan eller spann sin hampa.

Deras välstånd hade daterat sig från en tid af omkring tre år tillbaka. De hade en afton varit stadda på hemväg från fisket, hvilket under dagen varit mycket klen; mannen skötte årorna och hustrun satt bak i båten. Båda voro trötta af dagens ihärdiga arbete och sutto därför tysta. De hade just inga glada saker att tala om, ty mödans lön var så ringa och förrådet af lifsförnödenheter i hemmet var icke stort.

De hade just rott om en udde hvilken stack ut i sjön, då hustrun gjorde sin man uppmärksam på ett föremål, som syntes på vattnet tätt utmed en klippa, hvilken



lodrät steg ned i vågen. De rodde närmare och funno då till sin fasa att det var ett menskligt väsende, som syntes liflös på vågen utmed klippan.

Fiskaren rodde närmare, han skulle åtminstone upptaga den drunknades kropp och föra den till land om än icke lifvet fans att rädda. Då de hade hunnit intill den liflösa kroppen, drog fiskaren in årorna och lutade sig fram öfver den. Han såg då att det var en qvinna, som synbarligen mycket kämpat för sitt lif och i sin ångest hade hon, för att hålla sig uppe, fattat uti ett utstående skarpt klippstycke så fast att fiskaren med möda kunde lossa hennes fingrar, hvilka nästan voro grodda vid sitt fäste.

Fiskaren tog henne skyndsamt in i båten, på hvars skot han varligt nedlade henne.

Hans hustru lutade sig medlidsamt öfver den till utseendet liflösa qvinnan och löste upp hennes våta kläder ur hvilka vattnet rann. Hon kom dervid att lägga sin hand öfver hennes hjerta och uppgaf ett rop, då hon förmärkte några sakta slag.

»Hon är ännu icke död», sade hon med en blick på mannen.

»Det kanske blir oss förunnadt att rädda hennes lif. Hon hade hufvudet öfver vattnet då jag lossade hennes fingrar från klippan, mot hvilken hon i dödsångesten tryckt sig fast, förmodligen har hon af ansträngning endast förlorat sansen», svarade denne i det han rodde det mesta han förmådde för att snart hinna hemmet.

Emellertid bemödade sig hustrun ifrigt att till lifvet återbringa den, hvars ande redan tycktes hafva lyft vingarne till flykt, och hon kunde snart glädja sig åt några svaga lifeyttringar.

Då de burit henne in i sin torftiga hydda, slog hon upp sina ögon och såg sig drömmande omkring.

Det var ett par stora, vackra blå ögon som mötte fiskarefolket. De hade genast förstätt att det var ett fruntimmer ur den bättre lottade klassen och att hon måste vara rik, derom vittnade den dyrbara drägten och den massiva colle af guld, hon bar kring halsen.

Hon syntes mycket matt och låg länge, utan att yttra

ett ord på bädden der de lagt henne ned och från hennes rika, blonda hår flöt vattnet i bäckar ned på golfvet.

Slutligen vände hon dock på hufvudet och såg på de gamle.

»I hafven räddat mitt lif», sade hon, »kunnen I också hysa mig under ert tak till dess jag återvunnit krafter?»

De gamle sågo dervid bekymrade på hvarandra, de hade det så knappt och kunde icke fatta hur de under sitt tak skulle kunna herbergera en så fin dam.

Men den gamle fiskaren steg dock fram till hennes sida och med sin redliga blick fäst på det bleka, sköna ansigtet sade han:

»Väl äro vi mycket fattiga och vår hydda är låg, dock skall ni hos oss finna skydd om ni kan taga det så ringa och tarfligt som det är.»

Han beledsagade sina ord med en blick kring det lilla skumma rummet med sitt möblemang af ett gammalt skåp, ett par rankiga stolar och ett bord med omålad skifva.

Den främmande damen log dervid vemodigt och förklarade att hon nog skulle finna sig. Derefter bad hon dem att de skulle iakttaga den strängaste tystnad om det passerade och ej låta någon veta att de under sitt tak hyste henne, något som de gamle gerna lofvade utan att efterforska orsaken.

Och så skyndade gumman Aronson att ställa i ordning den lilla kammaren, hvars fönster vette mot det kala berget och redde en bädd så godt hon kunde åt den främmande, som hos det fattiga fiskarefolket njöt en trygg hvila.

Hon repade sig ganska snart, men dröjde det oakadt kvar hos fiskaren, på hvars bord nu ingenting saknades, som kunde stärka hennes medtagna krafter. Då hon några veckor efter den dag då de funno henne nästan liflös på vägen, lemnade den lilla skogshyddan, var det för att snart vända dit tillbaka; och sommaren hade flytt innan hon för alltid, som de trodde, lemnade dem efter att rikligen hafva ersatt deras omvårdnad och gästvänlighet.

En tid af omkring tre år efter denna händelse, sutto en sommarafton fiskaren och hans hustru vid sin afton-



måltid, då en svag knackning på dörren väckte deras uppmärksamhet. Hustru Aronson steg dervid genast upp för att öppna, men hon tog ofrivilligt ett steg tillbaka då på tröskeln visade sig ett djupt beslöjad fruntimmer.

Äfven fiskaren hade stigit upp vid damens helsning; han tyckte att rösten ljöd bekant, men hans blick kunde icke genomtränga den täta slöja hon bar för sitt ansigte.

Då kastade hon den plötsligt tillbaka och trädde fram emot de gamle, hvilka af glad öfverraskning knappast kunde få ett ord öfver sina läppar.

De hade känt igen henne, damen, som de räddat undan döden bland Mälarens böljor. Hon helsade dem så hjertligt och tryckte deras händer.

»Jag vågade knappast tro mina gamla ögon», sade slutligen gumman Aronson, i det hon med förklädet tor-kade dammet af en stol och bjöd den besökande.

Damen satte sig och hennes vänliga blickar hvilade på de gamle, då hon bad dem fortsätta sin afbrutna måltid.

»Jag har kommit för att på nytt bedja om eder gästfrihet», sade hon.

»Herre, du store, är det väl sant att lilla frun ännu en gång skulle vilja taga den lilla kammaren i besittning!» utbrast gumman Aronson i det hon gick att öppna den stängda dörren för att låta den främmande se hur putsadt och fint derinne var.

»Jag hade alltid tänkt att lilla frun en gång skulle komma och se till oss gamle och därför har jag stökat och ställt i ordning litet härinne, men aldrig drömde jag om att lilla frun skulle göra sig omaket att vilja stanna en dag eller par under vårt låga tak», fortfor gumman glad.

»Längre än så, kära mor Aronson», sade lilla frun och klappade gumman på axeln. »Jag har ämnat, om I ej hafven något deremot, att stanna veckor — kanske månader — hvad vet jag. Det finnes ingen plats på hela jorden, der jag kan vistas mera obemärkt än hos eder. I veten ju hvarför?»

Hon sade intet mer, men hennes blick fäste sig på fiskaren med ett uttryck af hemligt förstånd. Denne hade nu slutat sin aftonmåltid och kom fram till sin hustru vid hvars sida han stälde sig.

»Lilla frun är allt för god som vill stanna hos oss», sade han. »Och om än månaderna förvandlades till år, så icke skall det blifva vi som sörja deröfver.»

Damen log, men det var ett djupt melankoliskt leende.

»Så länge kan och får det icke dröja», sade hon. »Visst mognar frukten långsamt i en hård och kall natur, men en gång skall väl en stråle genomtränga skalet. Jag vill ej tro att alla böner, alla tårar under de flyende åren, hafva varit förgäfves. Har ni nyligen sport något om honom?»

Hon hade talat liksom för sig sjelf och den drömmande blicken syntes rigtad inåt, men med denna sista fråga vände hon sig till den gamle fiskaren.

»Ingenting af hvad som passerat på Eolsborg är mig obekant. Jag har satt mig i förbindelse med folket på gården och jag går ofta dit för att bjuda ut fisk», svarade fiskaren.

»Och han —?»

»Är återkommen.»

»Jag vet det, eller tror ni att jag ett enda ögonblick lemnat honom ur sigte under dessa tre år, som passerat sedan — — Jag har följt honom som det vakande samvetet, hvar han än varit; men nu under de sist flydda månaderna har jag måst lemna honom ur sigte. Hvad har passerat på gården efter hans återkomst?»

»Fester och oupphörliga fester, den ena mer lysande än den andra. Hans rikedomar anses outtömliga.»

»Skenet, endast ett eländigt tomt sken och under allt detta bär han sitt hufvud högt?»

»Ätminstone tyckes det så. Det fins ingen, som förstår att uppträda så som han och i de mest muntra och glada lag hör man hans stämma.»

»O, Gud, är det väl möjligt att alla uppoffringar, all kamp hafva varit utan gagn! Men nej, jag vill ej tro det. Hans hjerta skulle då vara af sten. Jag har likväl trott mig i hans drag spåra strider, svåra strider och jag har äfven trott mig finna inre lidanden, dolda för verdens blickar.»

Hon böjde ned sitt hufvud och en tår rullade ut för hennes kind. Den gamle fiskaren såg på henne med



en blick af djupt medlidande. Slutligen bröt han tystnaden i det han sade:

Det talas på gården ej om annat än förlofningen och om de stora tillrustningarna till denna fest hvilken skall komma att öfverglänsa alla andra.»

Den främmande damen spratt till liksom vaknade hon upp ur en dröm och en krampaktig rörelse förmärktes i hennes vackra, men tärda ansigte.

»Den unga bruden, har ni sett henne, ser hon lycklig ut?»

»Det är svårt att afgöra. Den unga damen har alltid varit så stolt och blixtarne från hennes nattsvarta ögon hafva skrämt en och hvar, dock ser det ut som om hon blifvit mycket fundersam på den sista tiden. Det talas också mycket om fästmannen, och det påstås att hans känslor för den blifvande bruden skola vara af en mycket tvifvelaktig beskaffenhet.»

»Stackars flicka, hon blir kanske den, som kommer att lida mest», sade damen liksom till sig sjelf och hon strök med handen tankfullt öfver pannan; derpå gick hon in i den lilla kammaren, der mor Aronson höll på att ordna en bädd åt henne. Nu saknade det lilla rummet hvarken rena gardiner för fönstret, eller sparlakan omkring den hvita, snygga sängen.

Den följande dagen begaf sig fiskaren till Eolsborg. Han hade gjort sig mycket bekant bland folket på gården och genom att villigt åtaga sig små uträttningar åt dem, vann han deras vänskap.

»I hafven mycket att uträtta nu för tiden«, sade han till en af husdrängarne, som han träffade på bakgården sysselsatt med något bestyr för köksekonomien. Denne tyckte dock att han gerna kunde taga sig en stunds ledighet för att prata bort med den gamle fiskaren och slog sig därför ned jemte honom i skuggan af ett träd.

»Ett f—ders bråk ifrån morgon till qväll, en syndare får knappast tid att pusta ut en gång, men si det vållar kommerserådinnan alltsammans, ty hon kan ej få det stort nog till dotterns förlofning med häradshöfdingen», sade han och stödde derunder makligt ryggen mot stammen af trädet.

»Dagen för förlofningen är således bestämd?» Fiska-

ren uttryckte sin fråga så likgiltigt som möjligt och han såg dervid bort mot andra sidan af gården.

»Den tjugonde Augusti är bestämd. Kommerserådinan har ordnat allt så som hon ville hafva det och kommerserådet har ingen annan vilja än hennes. Hela parken skall illumineras och det praktfullaste fyrverkeri skall afbrännas. Halfva Stockholm, tror jag, skall vara med på kalaset, till hvilket vi nu som bäst hålla på att göda kalkoner och kycklingar; de arma kräken skola naturligtvis släppa till sina lif endast därför att en skara dagdrifvare skola få smörja kråset, på fröken Valentines förlofning.»

»Det kommer således mycket folk till Eolsborg den dagen för att öfvervara festen?»

»Ja, det är allt säkert, dock har fröken Valentine drifvit sin vilja så långt, att hon och häradshöfdingen få vexla ringar innan gästerna anlända, i närvaro af endast de närmaste. Förlofningen skall sedan gifvas tillkänna vid middagsbordet, hvilket skall anordnas i stora salen, i form af en väldig hästsko och der skall väl de nyförlovades skål tömmas.»

Fiskaren tycktes med den största likgiltighet lyssna till dessa meddelanden, men intet ord gick dervid förloardt för honom. Då han inhemtat så mycket han vid detta tillfälle kunde få veta, tog han afsked af drängen, som åter börjat sitt arbete sedan flere af husets tjenare infunnit sig på gården och styrde åter kosan mot hemmet, der han för den främmande damen ordagrannt redogjorde för hvad han hört. Hon lyssnade tankfullt på hvad han hade att meddela henne och derunder hvilade ett djupt, dystert allvar öfver hennes panna.

Dagen före förlofningen hemkom kommerserådet ovanligt sent från staden. Han var mycket blek och Valentine, som mötte honom vid grinden hvilken skilde parken och allén, kände hur hans händer darrade då hon fattade dem i sina.

»Du är ej frisk i dag», sade hon och såg bekymrad upp till honom. Den unga flickan hade allt ifrån sin spädaste barndom slutit sig intill fadern med den mest barnsliga ömhet, då hon deremot ständigt hade känt sig nästan främmande för modern, hvars kärlek till dottern



endast hade yppat sig i en oafbruten sträfvan att bilda henne till ett mönster efter den goda tonens fordran, med ett ord, till en dam af verld.

»Oroa dig icke för mig, mitt barn», svarade kommerserådet, med ett misslyckadt försök att le åt sin dotters oro och han kunde väl se att hans försäkran om, att han ej kände sig det ringaste illamående, ej upptogs af Valentine.

Han hade icke varit sig lik under den sista tiden. En frätande oro tycktes gnaga hans inre och han hade förlorat något af sin vanliga säkerhet. Han hade äfven haft mera tillfälle att egna åt sig sjelf under de sist förflutna veckorna, då alla varit upptagna af bestyren för den fest, som skulle firas på Valentines förlofning och det dagliga sällskapslifvet i kommerserådinnans salonger till följd deraf under någon tid varit afstannadt.

Kommerserådet hade till följd deraf haft mera tid att tänka, under de aftnar han tillbringat i ensamhet, med sig sjelf, på sina rum eller ute i trädgården och i parken; detta sistnämnda ställe hade han dock liksom skytt under den sista tiden. Han nästan blygdes att tillstå det för sig sjelf, men det hade förefallit honom, som om de dunkla bersåerna och gångarna i parken gömde skuggor, hvilka han icke älskade och mer än en gång under nattens dystra timmar hade han trott sig skåda det bleka, tärda ansigtet af Amy Vejsler.

Äfven denna afton hade han, under det han satt tillbakalutad i hörnet af sin bekväma vagn, som rullat in på den breda vägen till Eolsborg, just der vägen krökte sig om parkens mest skogrika del tyckt sig se henne i skuggan af den mörka furuskogen. Han kände så tydligt igen de blonda lockarna som lekte för vinden, medan det genomskinligt bleka ansigtet, vanständt af sorg och lidande, vändes emot honom med blickar som jagade blodet med fördubblad fart genom hans ådror.

Det var blott ett ögonblick han skådade denna syn, ty kusken, som hållit in hästarna vid vägens krökning, gaf dem friare tyglar så snart vägen låg öppen och fri. De ystra fålarne satte af innan ännu kommerserådet hade hunnit göra det fullt klart för sig om hela synen blott var en villa som hans fantasi skapat.

Han följde sin dotter ut på altanen der slingerväxterna bildade ett gallerverk mellan pelarraderna och han sökte att åter lugna sina känslor, hvilket också lät sig göra då han kände dotterns mjuka, varma hand ömt beröra sin brännheta panna.

Men Valentine kände sig denna afton sjelf upprörd. Hon tänkte på den följande dagen då hennes förbindelse med Ragnar ej längre skulle förblifva en hemlighet. Han hade ännu icke anländt, men han väntades hvarje stund, kanske skulle han redan denna afton inträffa på Eolsborg; hennes hjerta slog hårdt vid denna tanke och hon kunde ej förblifva stilla på altanen som föreföll henne allt för trång.

Solen hade för länge sedan gått ned och Mälarens vågor slog så sakta och hemlighetsfullt mot stranden. För Valentine var deras sång en aningsfull hviskning om det kommande och hon lyssnade så gerna i den stilla qvällen; men för kommerserådets öron ljöd vågens entoniga musik som en dödsrossling från henne, öfver hvars våta graf de länge nog rullat fram och åter, liksom om det dolda brott de gömde drifvit dem utan rast och utan ro.

»Låt oss gå ned till stranden», sade Valentine och fattade sin fars arm. Han steg upp och följde henne nästan viljelöst. Under det han gick vid hennes sida tänkte han på den afton då Amy Vejsler kom för att återfordra sitt barn, och han följde henne denna samma väg rufvande på sitt nattsvarta dåd.

Plötsligt stannade han och Valentine kände hur hans arm, på hvilken hennes hand hvilade, skälfdes. Hon såg på honom men hans blick var icke längre lugn, den stirrade vildt och med förfäran bort mot en af de gångar förbi hvilken de nyss passerat.

»Det var hon! Så sant jag lefver var det icke hon eller hennes ande, om det är sant att det gifves något mer än detta förgängliga», utbrast han och sjönk på knä vid dotterns sida.

Den tomma, själlösa tron på förintelsen hade börjat att vackla och hans själ framstälde detta förfärliga *om*, då han kände rubbningar i sitt inre vid detta *något*



för hvilket han ej hade ord, detta öfvernaturliga som så ofta trädde honom till mötes.

Valentine såg sig forskande omkring. Hon kunde ej upptäcka annat än den ensliga parkens oafbrutna stillhet, men kommerserådet hade hört en sakta susning lik som af midnattens vind, och hans blickar hade sett en skymt af den mörka gestalt, som ljudlöst gled bort mellan trädens stammar.

Kommerserådet steg långsamt upp och stödde sig tungt mot sin dotter. Hans ansigte bar ännu spår af förskräckelse och han såg sig skyggt omkring i halfdunklet.

»Du är sjuk och har feber», sade Valentine, »det är den som skapar dina syner; det finnes i parken, så långt vi kunna se, intet lefvande väsende mer än vi två.»

»Är du säker derpå, min dotter? Säg du intet föremål derborta under skuggan af träden? Jag såg dock så tydligt vecken af hennes svarta, fladdrande drägt.»

»Om hvilken talar du? Det var säkert en nattfågel, som stördes af våra steg och flaxade in mellan träden. Men låt oss vända åter, ty säkert är du sjuk, din hand bränner på min axel.»

»Du har rätt min dotter, jag är trött, låt oss vända om.»

Kommerserådets steg voro osäkra och han andades tungt.

Han begaf sig genast till sina rum, sedan han försäkrat sin dotter att han nu redan kände sig bättre, han behöfde blott hvila. Han bad henne, att äfven hon skulle söka upp sina rum för att hvila sig för den kommande dagen. Valentine lemnade sin far motvilligt, men för första gången ljöd hans röst, då han talade till henne, befallande och han låste dörren under förklaring att han genast skulle begifva sig till hvila.

Men hvilan flydde honom. Han vandrade rastlöst fram och åter i ett oafbrutet kretslopp i det tysta rummet, ett rof för sina inre strider.

»O, Amy, Amy, är det din vålnad som följer och marterar mig, hvarthän jag än må fly såväl i hemmet som under främmande länders himmel!» utbrast han och hans tankar började på nytt att uppställa dessa tvifvel, hvilka kullkasta ateistens trosbekännelser, dessa oafbru-

tet återkommande *om*, som förutsätta en evighet, ett lif efter detta, en redogörelsens dag inför rättfärdighetens domare. En dag då brottslingen måste fram och de onda handlingarna träda honom till mötes för att blifva de vittnen emot honom, som han icke mägar jäfva.

Hur förskräckligt om det ej vore slut då döden tilltrycker ögat för denna dagens ljus, om detta lifvet blott varit en utveckling till ett annat som måste fortsättas i evighet.

En evighet, o, förskräckliga tanke, ett lif utan slut. Hvad egde väl han, ateisten, att hoppas då det stöd på hvilket han under sitt lif litat visade sig ohållbart, och en hel evighet öppnade mot honom sitt ändlösa gap, en evighet för hvilken han intet godt hade samlat, men väl hopat brott på brott. Och der skulle de samlas alla som legat gömda under årens lopp och verklighetens sol skulle belysa deras nakenhet. De egna handlingarne blefve då de vapen, hvilkas spets vändes mot hans egen själ för att sarga i en evighet utan ända.

Kommerserådet ryste och han grep med förtviflan omkring sitt hufvud, der det surrade och brände och för hans öron ljöd det som dånnet från en arbetande maskin. Var detta vansinnets hemska budbärrinna, frågade han sig och kastade sig ned på sitt läger, hvilket ej kunde skänka hans trötta lemmar någon hvila.

Skulle Amy och hennes barn på detta sätt blifva hämnade?

Långsamt skredo nattens timmar, till hvars dofva slag han lyssnade medan sömnen flydde honom. Han räknade väggurets entoniga knäppande och först då, när den första strimman i öster bebådade den nya dagens ankomst, sjönk hans hufvud ned mot kudden och en dvallik sömn tillslöt hans trötta ögon; men hans hvila stördes af de hemska bilder, som under sömnen jagade förbi hans själ.

Från en klar, högblå himmel helsade solen den tjugonde Augusti. Öfver Mälarens djup dansade en mild och sakta sunnavind, som satte de krusiga böljorna i en lekande rörelse samt drog vidare hän öfver berg och lunder, hviskande sin evigt nya och dock så välbekanta saga i trädens löfrika kronor.



På Eolsborg hade varit lif och rörelse allt sedan solens första stråle blickat fram öfver österns skogbeklädda höjder. Den vackra byggningen stod smyckad som en väntande brud på den grönskande kullen med konstrikt flätade äreportar och slingrande blomsterguirlander.

Kommerserådinnan hade nyss tagit alla anordningar i åskådande och uttryckt sin belåtenhet med det hela; det hade lyckats öfver all förväntan och utvisade allt hvad konst och smak i förening med tillgångar kunna åstadkomma.

Allt var således afslutadt och i ordning då Ragnar i sällskap med sin tant, fru Angelika Sonerhjelm och Tore Langlet, anlände till Eolsborg.

En lugn resignation stod att läsa på den unge härads-höfdingens panna och hans blick var beslutsam, om än hans ansigte var något blekt.

Fru Sonerhjelm deremot var mycket upprörd. För henne var Ragnars förhastade steg ett hårdt slag. Valentine var ej den brud hon önskat den unge mannen, hvilken hon vant sig att betrakta som en son, och klarare än någon annan insåg hon hur föga lyckligt detta äktenskap skulle blifva.

Hon såg äfven med denna förlofning, en länge närd önskan, en kär förhoppning grusad. Fru Sonerhjelm hade svårt för att tro, det Viola icke till slut skulle återkomma. Hon trodde ännu på den unga flickan, hon kände ju så väl hennes hjertas renhet och hade en fast förtröstan, att hon skulle bestå profvet och behålla sin själs oskuld midt ibland verldslifvets alla stormar.

Äfven Tore Langlet tycktes ej vara oberörd af dagens betydelse. Han hade allt ifrån det första ögonblicket, då han såg Valentine strålande och skön inträda i den af gäster öfverfyllda salongen på sin sextonde födelsedagsfest, för henne närt en djup och innerlig känsla, hvilken under årens lopp icke hade förminskats; ehuru han väl tusen gånger hade sagt sig, att hans kärlek till den unga firade arftagerskan till de Vejslerska rikedomarna var en dårskap, och att han aldrig skulle djerfvas eftersträfva hennes hand.

Men han egde icke makt att kufva den första kärlek hans hjerta närt och med en aldrig hvilande blick hade

hans öga sökt tränga ned i den unga flickans själ och kanske var han den ende, för hvilken Valentine ej förmått dölja den känsla hon ville bevara som sin egen hemlighet.

Tore visste alltså att hon älskade Ragnar, att hennes hjerta tillhörde honom, men denna visshet hade icke förmått släcka branden i hans eget bröst; den hade blott kommit honom att mera noggrant gifva akt på sig sjelf, att dölja sin känsla på det den ej skulle förråda sig och han flydde, så ofta det var honom möjligt, hennes farliga närhet.

Men det oaktadt voro de känslor Valentine ingaf den unge ingenjören, för henne icke obekanta. Hans blyghet, hans tillbakadragenhet hade för henne förrådt deras tillvaro. Hans sätt, så ovanligt andre unge mäns af hans stånd och lefnadsvilkor hade behagat henne, och hon hyste aktning för honom, därför att han, som varande fattig, icke sökte tränga sig fram till henne den rika arftagerskan. Hon kunde blott i hans ögon läsa hans hjertas känslor och det gladde henne att en gång blifva älskad för sin egen skull.

Tore skulle gerna hafva velat slippa att öfvervara sin väns förlofning med den qvinnan han öfver allt annat på jorden älskade, men då Ragnar på sin resa till Eolsborg tog en så stor omväg för att hemta honom, kunde han icke neka, isynnerhet som detta skulle hafva väckt uppmärksamhet, då han ej egde något giltigt skäl att förebära.

Nu beredde han sig att med lugn möta sin väns trolofvade, men det oaktadt kände han sitt blod storma, så snart hans blick upptäckte Valentines smärta gestalt på balkongen, från hvilken hon tillsände sin fästman den första välkomsthelsningen.

Det inre på Eolsborg gaf icke det yttre efter i praktfulla anordningar. Alla rummen i stora våningen på nedra botten voro festligt klädda med lefvande växter, lika sällsynta som dyrbara. Från ornamenterna i taken nedhängde de mest smakfulla guirlander af blommor och kring fönstren möttes blicken af de vackraste festoner, medan försilfrade änglabilder uppbyro dörrarnes sidendraprier.



Ragnars möte med Valentine bar pregeln af den mest aktningfulla värdighet och han berörde med sina läppar helt lätt hennes panna, då hon trädde fram till honom. Hans blick var lugn, men långt ifrån kall och man kunde ej i hans väsende spåra en skymt af föregångna strider; men Valentine kände det oaktadt att ett stort svalg skilde hans hjerta ifrån henne och hon fruktade att de varma slagen af hennes, aldrig skulle vinna gensvar i hans bröst.

Kommerserådinnan hade i dag för sin dotter valt en dräkt af högrosafärgadt siden med hvita blonder; de smycken hon bar bestodo af äkta perlor, hvars dunkelhvita rand, smög sig omkring hennes hals och armar medan håret i naturliga lockar sammanhölls af en enda lefvande, halfutslagen ros. Sjelf bar kommerserådinnan en klädning af mörkröd sammet och ett diadem rikt besatt med ädla stenar af stort värde.

Det fåtal af gäster, som under namn af släkt och närmare vänner voro inbjudna att vara närvarande då Ragnar och Valentine skulle vexla ringar, hade anländt och voro församlade i kommerserådinnans salong. Kommerserådet hade nyss lemnat sina rum och infunnit sig. Hans ansigte bar tydliga spår af en genomvakad natt och hans drag voro slappa samt ända till ytterlighet bleka.

Hans fru var dock allt för mycket upptagen för att märka sin mans förstörda utseende, hennes blickar hade ej ens sökt honom; för henne var det nog att veta, det han var närvarande.

Men Valentine, hvars blick med hemlig oro sökte fadern, märkte genast hans lidande utseende. Gårdagens händelse i parken stodo lifligt för hennes minne, och hon smög sig intill honom med en stum fråga i sin oroliga blick.

Men då lade kommerserådet sin hand på hennes hufvud och hviskade till henne att hon skulle vara lugn och icke med sin fruktan för honom, hennes farhågor för hans helsa voro ju grundlösa, störa dagens betydelsefulla glädje.

Han bemödade sig derunder att öfvervinna sin inre kamp och antaga sin vanliga säkerhet, men det ville icke lyckas, trots han gjorde öfvermenschliga ansträngningar för att synas lugn.

Det betydelsefulla ögonblicket närmade sig allt mer. Alla voro församlade och sågo med väntansfulla blickar på kommerserådet, medan Ragnar fattade Valentines hand och förde henne fram till fadern.

Kommerserådet reste sig upp och skulle just begynna det tal, hvilket var ämnadt att utgöra en inledning till den akt, för hvars bevittnande slägt och vänner voro församlade i familjen.

Men då hördes plötsligt bullret af ett ekipage, som i galopp körde genom allén, det svängde hastigt upp på gården och höll framför stora hufvudingången.

Några ögonblick senare rycktes deubbattangdörrarna med stort buller upp och betjenten anmälde med hög och äfven högtidlig röst:

»Lady Amy Esburton.»

Ingen gaf i detta ögonblick akt på kommerserådet, som vid ljudet af detta namn tagit ett steg tillbaka och händelsen fogade det så, att det första stöd hans händer flamlade efter var den piedestal, hvilken uppbar en staty som framställde bilden af Nemesis.

Efter att hafva anmält den nyss ankomna, steg betjenten tillbaka och in i salongen skred med sakta, högtidliga steg en djupt beslöjad dam.

Hon stannade ej förr än hon hunnit midten af salongen, då lät hon sin svarta slöja glida ned och för de närvarande framstod hon såsom en qvinna, visserligen icke längre ung, men med ett ansigte hvars regelbundna skönhet hvarken tiden eller de sorger, hvilka synbarligen dragit fram öfver hennes lefnad kunnat utplåna.

Hennes figur var proportionerlig och formfulländad. Hennes skick utvisade finhet och en nobelhet, som vinnes blott på samhällets höjder, en säkerhet som bjöd aktning och utvisade en qvinna af stånd.

Att hennes uppträdande skulle väcka förvåning faller af sig sjelft. Hon företedde en så ovanlig uppenbarelse, en så öfverraskande anblick, der hon stod i sin svarta dräkt öfver hvilken böljade ned en hel rikedom af matt, guldglänsande hår.

Endast några ögonblick efter sedan hon låtit slöjan glida ned från sitt hufvud, stod hon orörlig och lät sin djupa vemodiga blick hvila på kommerserådet, men der-



på närmade hon sig honom med utsträckta händer i det hon med melodisk röst yttrade:

»Uno, min broder, jag kommer för att af din hand återfordra mitt barn.»

Hon sade intet mer, men kommerserådet egde ej förmåga att röra sig, han var liksom förstelnad och hans ögon uttryckte det högsta mått af fasa.

Tiden, rummet och människorna, allt försvann för hans förfärade blick och han såg endast henne, skepnaden med det blonda håret, de blå ögonen, det bleka sköna ansigtet, hvilket drag för drag påminde honom om Amy Vejsler.

Men hans förstånd var liksom omtöcknad, hans öga såg, men han mäktade icke fatta henne annat än såsom en vålnad. Vägen återgaf ej det rof det under årens lopp hållit slutet i sin kalla famn, och han hade hört då vågorna slöto sig öfver hennes hufvud, men likväl stod hon nu framför honom — var det då möjligt att de döda kunde stiga upp ur sina grafvar?

»Jag kommer Uno, för att af din hand återfordra mitt barn, min dotter, min Viola», sade hon på nytt och gick så nära honom att han kände flägten af hennes ande, då släppte han förfärad sitt stöd, raglade som en drucken tillbaka, sträckte upp sina armar och uppgaf ett vildt, förtviflans rop störtande sanslös till hennes fötter.

### Ett vaknadt samvete.

Dagar, veckor, månader hafva förgått och öfver Mälarens blå böljor bygger Bore sin stålblanka brygga medan nordanvinden sveper sin isiga vinge kring de nakna stränderna.

Det är under en af de korta novemberdagarne vi taga oss friheten föra läsaren till Eolsborg, der vi nu mötas af en nästan fullkomlig tystnad och stillhet.

Vi begifva oss in i den praktfulla våningen, men vi

skynda genom de tysta öde rummen, der blott tomhet och kyla möta oss; det förefaller nästan som om döden hållit våldgäst i de höga salarna och som om hvarje lefvande varelse därför hade flytt bort.

Men om vi från de eleganta rummen blicka ut i trappor och korridorer, skola vi finna att ännu finnes människor der, men de gå alla så tysta, liksom om de fruktat för ljudet af sina egna röster.

Döden hade ännu ej gästade de höga salarna, ehuru han mången gång gläntat på dörren och det var aningen härom, som gjorde att alla iakttago en så stor tystnad att det blott talades med hviskande röster.

Kommerserådet Vejsler hade allt sedan aftonen den tjugonde augusti sväfvat mellan lif och död, och om vi sända en blick in mellan de till hälften igendragna gardinerna så skola vi der innanför finna en skugga af den förr så starke, kraftfulle mannen.

Fru kommerserådinnan Ebba Vejsler hade rest till huvudstaden. Hennes sensibla nerver hade icke tillåtit henne att vid makens sjukbädd fylla sin plats, hvilken hon därför öfverlät åt sin unga dotter, föregifvande att hon var så klen att hon såg sig nödsakad i staden låta behandla sig af läkare.

Vid sin faders sjukläger vakade Valentine, men icke ensam; vid hennes sida satt ett blekt, qvinligt väsende med fina, ädla drag och öfver hvars hjessa ungdomens högsommarsol redan gått ned.

Det var lady Amy Esburton.

På hvad sätt Amy Vejsler undgått den säkra döden bland Mälarens vågor, då kommerserådet stötte henne ut för klippan den der natten i Eolsborgs park, torde läsaren af det föregående redan hafva fattat.

Det återstår oss således blott att lemna en kort skildring af de händelser och den afsigt, som sedan den dag då den gamle fiskaren och hans hustru räddade hennes lif föranledt hennes handlingar.

Att brodern med berädt mod velat mörda henne, stod klart för Amy Vejsler om hon än icke kunde göra sig fullt reda för det motiv som förestafvade hans grymma handling.



Hon trodde ännu allt jemt att hennes dotter uppväxt i kommerserådets hus, som hans egen dotter, och den förmodan, att han velat rödja sin syster ur vägen, för att betrygga eganderätten till det barn han under årens lopp vant sig att betrakta såsom sitt, låg nära för hand.

Amy beslöt sig för att invänta tiden. Hon älskade äfven sin broder med all den innerlighet minnet från den flydda barndomen ensamt förmår alstra i en kvinnas hjerta och hon ryste vid tanken på det brott, hvarmed han velat belasta sitt samvete. Att hans själ besudlade sig i syndens dy, stod klart för henne och hon beslöt att väcka hans samvete och derigenom föra hans själ till frälsning.

Hur hon gick tillväga behöfva vi ej upprepa, läsaren har det redan klart för sig. Vi öfverhoppa alltså den tid under hvilken hon vid hvarje tillfälle arbetade på att väcka hans sofvande samvete och för hvilket ändamål hon steg för steg följde hans väg.

Vi förflytta oss i stället tillbaka till den tid, då hon bebodde det lilla huset vid slottet Pont Maison strax utom Paris.

Hon hade valt detta ensliga ställe till sin bostad så länge kommerserådet vistades i Paris och dit begaf hon sig äfven hvarje afton då hennes mission icke fordrade hennes närvaro på annat håll. Der hade hon tillfälle att öfverlemnna sig åt sin sorg, att hvila ut efter dagens själskakningar och hemta nytt mod i bönen, för att åter begynna sitt väckelsearbete.

Det gick mycket långsamt, men Amy uppgaf icke hoppet. En dag skulle väl hennes möda finna lönen och hennes blick hitta vägen till den säkre syndarens samvete.

Så hoppades hon, och i detta hopp kunde hon uthärdas försakelsen af sitt barn.

Vi hafva sett hur händelsen förde Viola till det lilla huset och hur hon kom i beröring med sin okända, men verkliga moder.

En dag hade Viola vid ett besök hos den okända damen i det lilla huset visat sig mer än vanligt upprörd. Detta hade föranledt Amy, på hvilken den unga flickan genom sitt milda väsende och sina vemodiga blickar gjort ett djupt intryck, att sätta sig vid hennes sida, draga

hennes blonda hufvud intill sitt bröst och söka ingjuta mod i hennes själ.

Den mjuka, vänliga rösten, den varma, innerliga blicken från den okändas öga hade värmt Violas efter ömhet trängtande hjerta och med barnsligt förtroende gaf hon henne del af alla sina sorger, sina omintetgjorda förhoppningar och om de öden, som mött henne på hennes lefnadsstig.

Amy hade lyssnat till henne med medlidande, men då Viola nämnde om sina första minnen i lifvet blef hon mer uppmärksam och hennes bröst häfde sig tungt.

Hon tänkte på sitt eget barn, som hon anförtrott i sin broders vård och hur denne broder sedan velat mörda henne sjelf.

Viola hade under det hon talade kommit att framdraga den lilla medaljongen, som hon ständigt bar i en snodd kring sin hals, och hon förde den mekaniskt mellan sina fingrar.

Amys blick föll derpå, hon störtade upp samt uppgaf ett rop under det hennes blickar hängde fast vid den lilla medaljongen.

»Hvarifrån har ni fått den?» utbrast hon slutligen och såg på Viola med en underlig blick.

»Jag vet ej», svarade den unga flickan förvånad. »Jag har burit den så länge jag kan minnas tillbaka.»

Den för Viola obekanta damen blef plötsligt åter lugn och satte sig ned vid hennes sida.

»Kan du icke försöka att påminna dig någon enda omständighet då denna medaljong kom i din hand», frågade hon med en röst som om lif och död berodde på det svar hon väntade.

»Det har alltid föresväfvat mig liksom ett dunkelt minne af en god och skön qvinna, som kysste mig om morgonen då jag vaknade, men det är så otydligt att jag ej kan reda det. Ett står dock klart och det är att denna sköna qvinna, hvars minne så dunkelt föresväfvar mig, en gång klädde mig mycket fint och att en herre sedan kom för att hemta mig och att jag fick åka ut i en stor vagn. Sedan minnes jag blott att jag grät och ville gå till min vackra mamma, men då fick jag stryk och var mycket rädd.»



Så långt kunde Viola redogöra för sina minnen, men för Amy syntes det nog. Hon sammanknäppte sina händer och lyfte mot himlen en tårskymd blick.

»Gud, jag tackar dig, som beskyddade mitt arma lilla barn», utbrast hon och drog derpå Viola intill sitt hjerta, kysste hennes panna och ögon, kallade henne sitt barn, sin lilla dotter, som hon ändtligen funnit.

»Nog minnes du att det var den der goda och sköna qvinnan, som fäste medaljongen kring din hals innan du åkte bort med den främmande herrn», sade hon slutligen då den första känslostormen lagt sig.

»Kanske», svarade Viola, »jag kommer åtminstone ihåg att jag var mycket rädd att den främmande herrn skulle se den då jag satt i vagnen.»

»Det finnes intet tvifvel mer, du är min dotter, Viola».

Och nu var det Amy, som i sin tur för den unga flickan berättade hela sitt skiftesrika lifs historia.

»Och nu skall ingenting på jorden skilja oss mer», slöt hon.

Den följande dagen bestyrde Amy om sin afresa från Paris, hon ville föra sin dotter i säkerhet till England och Viola följde henne sedan hon skriftligen tagit afsked af friherrinnan Silfversvan, samt äfven afsändt brevet till sin fostermoder fru Sonerhjelm.

Amy förde sin dotter till slottet Esburton, beläget tre engelska mil från London och stannade hos henne några veckor. Men oaktadt hon nu funnit sitt barn, som en mild försyn fört i hennes väg, ville hon fullfölja sin mission. Hon kunde icke lemna sin broder, utan att hafva fullbordat det väckelsearbete hon begynt och sedan hon invigt Viola i sina planer, afreste hon ensam till Sverige, dit hon visste att kommerserådet nu återvändt.

Amy, som nu kände till hvarje omständighet, satte sig vid sin ankomst till Stockholm genast i förbindelse med personer af hvilka hon kunde erhålla kunskap om allt som rörde så väl fru Sonerhjelm som häradshöfding von Hejmer, och med smärta erhöll hon kunskap om denne senares förestående förlofning med Valentine Vejsler.

Att erhålla visshet om huruvida det var af verklig böjelse Ragnar slöt denna förbindelse var svårt för Amy, men hon beslöt i alla afseenden att ej förhålla sig passiv

i denna angelägenhet. Om den unge häradshöfdingen verkligen älskade Valentine, hvilket Amy dock hade anledning att betvifla, så skulle inga omständigheter förmå honom att ej fullfölja sin förbindelse och bryta med den unga flickan.

Hon hade länge hoppats att något skulle inträffa, som skulle hindra eller uppskjuta förlofningen på någon längre tid; men då detta icke blef händelsen, beslöt hon sig för ett afgörande slag och inväntade sjelfva förlofningsdagen.

Då Amy såg sin broder sanslös vid sina fötter, vaknade alla de länge tillbakahållna känslorna i hennes bröst och hon böjde sig ned öfver honom med djup rörelse.

Att förlofningsfesten blef om intet, faller af sig sjelf och detta gick väl kommerserådinnan mest till sinnes; men det dröjde icke heller länge innan hon lemnade Eolsborg, der Amy beslöt att qvarstanna. Valentines sorg hade på henne gjort ett djupt intryck, och den unga flickan var den enda som Amy invigde i det sorgliga förflutna.

Alla dessa händelser hade verkat öfverväldigande på Valentine. De brottliga handlingar hennes fader gjort sig saker till gick henne djupt till sinnes och med ifver omfattade hon Amys väckelseverk.

Valentine hade till sitt yttre, så väl som till sitt inre, undergått en väsentlig förändring. Den friska lifliga rodnaden hade flytt från hennes kinder och ögat hade förlorat sin forna glans.

Hon var bedröfvad, djupt bedröfvad och faderns hopplösa tillstånd fyllde hennes själ med oro.

»Jag har gjort dig sorg, Valentine, kan du förlåta mig», sade lady Esburton och böjde sig fram emot den unga flickan.

Valentines blick var fuktig.

De hade blifvit förtroliga vänner under de ensliga timmar de tillbragt tillsammans vid detta sjukläger, besjälade som de voro af samma brinnande nit för den sjukas själ.

»Han skall dö, medan ännu själens utveckling är afstannad», suckade Valentine.

»Nej, han skall ej dö förr än nådens stråle brutit in



i hans hjerta. Gud skall ej tillåta att denna själ går för-lorad», svarade Amy förtröstansfullt.

Några tunga suckar arbetade sig fram ur den sjukas bröst och ljudet deraf nådde de båda kvinnorna.

Amy drog sig hastigt tillbaka, medan Valentine trädde fram till den sjukas hufvudgård.

Den långa dvala, som under veckor hållit hans själ fångslad, syntes äntligen hafva gifvit vika och kommerserådet såg på sin dotter med en redig blick.

Valentine böjde sig ned och berörde med sina läppar hans panna.

»Tack, min dotter, din blick är öm och du ser på mig med kärlek; likväl borde du förbanna mig.»

Han sade detta så sakta att Valentines öron knappast mäktade uppfånga orden. Hon böjde ned sitt hufvud och grät.

»Ja, gråt, gråt mitt barn, dina tårar kanske kunna plåna ut något af din faders stora skuld. Dock nej, gråt icke, ett helt lifs tårar räcka ej till att aftvätta blodsfläcken från min panna.»

Han tystnade och vände bort sitt ansigte. Valentine böjde sina knän och bad sakta.

»De svaga stöden för min tro hafva sammanfallit till ett intet, och för mitt öga står evighetens förfärliga tillvaro», sade han liksom för sig själf.

»Säg ej så, fader», bad Valentine. »Den eviga tillvaron är vårt lifs enda och saligaste hopp. Hvad vore detta lif om vi blott hade grafven till mål? Om ingenting bättre, högre väntade oss efter prøfvotidens slut?»

»Detta evighetens hopp kan vara skönt för den, i hvars spår brottets förbannelse aldrig följt, men icke för mig. Jag är en stor syndare jag.»

»Denna bekännelse bevisar att synden födt ångren i din själ. Glöm ej fader, att rättfärdighetens domare äfven är den ångerfulles vän.»

»Men jag har under hela mitt lif förnekat dessa sanningar, som först nu vunnit erkännande sedan döden med sin kalla hand berört min panna. Det är först i döden, som ateistens öga blir seende, men då är det för sent.»

»Det är aldrig för sent, älskade fader, tänk på rövaren, som i sista ögonblicket fann sin nåd.»

»Det är en skön lära du förkunnar, mitt barn, men om du kunde räkna alla mina brott skulle också din tro vackla; eller hur vill du, att den Gud som dömer efter rättfärdighet, skall hafva förbarmande för den grofva brottslingen, som under ett helt lif ej gjort annat än hopat brott på brott?»

Han vred sig under tyngden af det vaknade samvetet, som utan förskoning rullade upp den ena tafian efter den andra ur hans förflutna lif; men under tiden ljöd också Valentines stämman, som ljuffig och mild talade ångrens och försoningens språk i den halft förtviflades öra.

»Jag lider, lider ett rättvist straff», ropade han, under nattens tysta och ensliga timmar och han sökte icke längre att vända sin blick bort från Amys blodiga skepnad, som främst af allt stod för hans själs blick.

Han föll i ett våldsamt utbrott af förtviflan och Valentine egde knappast förmåga att hålla honom kvar i bädden, ur hvilken han oupphörligen ville störta sig; alla hennes böner och tårar tycktes hafva förlorat sin makt öfver honom. Mot morgonen föll han i slummer och då han sedan vaknade, syntes han något lugnare. Hans blick sökte genast Valentine, som troget satt vid hans sida.

»Jag känner att jag snart skall kallas inför Guds domstol», sade han och fattade sin dotters hand den han lade på sin panna. »Dödens kalla ande, har redan berört min kind och jag skall stiga ned i den mörka grafven, som för mig ej eger någon hvila eller ro; men jag har ej annat val, jag måste följa den obeveklige. Dock kan jag ej dö, utan att hafva biktat hela mitt syndiga lif för dig mitt barn, må detta blifva ett straff, som jag frivilligt underkastar mig, Gud skall veta att det icke är ringa. Min dotters kärlek har utgjort den enda, verkliga lycka jag känt i lifvet; kanske skall denna kärlek svika i döden, då bekännelsen af mina brott nått dina öron, Valentine. Jag vill ej klaga deröfver, ty det är rättvist, en tjuf och en mördare har intet förbarmande att vänta, han förtjenar det ej heller.»

Han låg tyst några ögonblick, derpå drog han ett djupt andedrag och begynte sin bekännelse, utan att fördölja det minsta af sina handlingar. Valentine lutade sin panna i handen och lyssnade, hon kände redan det vä-



sentliga i den döendes berättelse, men hon afhörde honom dock utan afbrott. Då han slutat, såg hon upp med en djup, sorgsen blick, men den fästes på fadern med ett uttryck af kärlek.

»Valentine, min dotter, du vänder dig icke bort med afsky från den brottslige, du dröjer ännu med ömhet vid mördarens dödsbädd», utbrast den sjuke och hans blick uttryckte en oändlig kärlek då han såg på sitt barn, hvars hand så mildt strök ångestsvetten från hans panna.

Valentine böjde sig ned och tryckte sina läppar mot den hand hon höll sluten i sin, och med en röst som darrade af inre rörelse sade hon:

»Nej, dyre fader, jag flyr ej bort, ty denne brottslige, hvars bekännelse jag nyss emottagit, är min egen far, och jag känner nu först rätt tydligt hvilka starka band som förena barnet vid sitt lifs upphof.

Du har syndat min far, svårt syndat, men den öppna bekännelsen af ditt brott och din djupa ånger öfver det-samma för din bäfvande själ närmare nåden; glöm dock icke honom som sade: »om dina synder än vore blod-röda, så skola de dock vara snöhvita. Det är endast genom ånger och tro, vår själ finner vägen till nådens friska flod i hvars heliga våg våra synder aftvås.»

»O, kunde jag blott fatta din förtröstan till den eviges mildhet och nåd, mitt barn», svarade kommerserådet med ett nästan hopplöst uttryck i blicken. »Jag mäktar icke fatta en rättfärdighet, hvars nåd sträcker sig äfven till den grofva brottslingen. Min hand har utgjutit blod. Jag bär Kains brännmärke på min panna och oskyldigt blod ropar hämnd. Min arma, olyckliga syster kan ej finna ro i den graf jag bäddat, ty hon söker sitt barn som jag utan förbarmande stötte ut i världen. Inför Guds domstol skall hon träda mig till mötes och fordra räkenskap af mig. Hvad skall jag svara? O, Amy, Amy, min syster!»

Han slog sig för pannan och hans blick sökte Valentine med ett uttryck af så djup förtvifan, att den unga flickan rördes till tårar.

»Men föreställ dig, dyre, älskade fader, att din syster genom ett underverk undgått den död du ämnat henne. Du har ju så ofta tyckt dig se hennes vålnad, men kunde

denna vålnad icke vara hon själf, som med sin åsyn velat föra din själ till ånger? Har du aldrig tänkt på denna möjlighet?»

Kommerserådet spratt till och han såg på sin dotter med bestörtning.

»Ah, min dotter, hvarför framdrager du denna möjlighet? Det är ju blott ett bedrägligt hopp, som måste slockna och lemna min själ i en ännu större förtviflan.»

»Om det icke låg en grund för denna möjlighet, så skulle jag aldrig varit nog grym att söka väcka detta hopp i din själ, min far. Jag vet att din syster blef räddad och att hon lefver.»

»Valentine, min dotter, i den evige Gudens namn lek icke så obarmhertigt med din olycklige far! Det är icke möjligt att Amy blef räddad.»

Han reste sig upp i bädden med en styrka som var öfvernaturlig, men Valentine slog sina armar omkring honom och drog honom med mildt våld tillbaka mot kudden.

»Försök att lugna dig min far», bad hon med oro, men då hon såg den ångest som af intet lät sig betvingas i faderns drag, hvilka voro till ytterlighet spända tillade hon:

»Jag skall berätta dig allt, om du blott är stilla.»

Och nu berättade hon allt, som rörde Amys uppträdande och hur hon blef räddad af det fattiga fiskarefolket. Då hon slutat såg kommerserådet på henne med en tviflande blick.

Men Valentines blick var så lugn, hennes drag så fasta att han slutligen måste låta sig öfvertygas. Han knäppte samman sina händer, och kanske för första gången under hans lefnad steg en brinnande bön ur djupet af hans hjerta och banade sig väg öfver de läppar, som så länge förnekat tillvarons evighet, ett lif efter detta förgängliga; och i denna första bön lärde ateisten att känna frälsningens saliggörande nåd.

Hela dagen låg kommerserådet stilla med slutna ögon, och Valentine, som intet ögonblick lemnade honom, kunde blott genom de djupa suckar, hvilka höjde hans bröst, sluta till hans själsarbete. Hans krafter voro i ett beständigt sjunkande och läkaren, som under loppet af da-



gen hade infunnit sig hos den sjuke förklarade för lady Esburton, hvilken uppehöll sig i det yttre rummet, att han ej hade lång tid kvar.

Fram emot aftonen uppslog han sin blick, den syntes skum, men med fullt medvetande vände han sitt ansigte mot sin dotter.

»Vill du icke se din syster?» hviskade Valentine så sakta som om hon varit rädd för denna fråga och fruktat att den skulle allt för mycket uppröra den sjuke, men kommerserådet såg lugnt på henne och tryckte hennes hand till ett stumt medgifvande.

Några ögonblick senare låg Amy Vejsler på knä vid sin broders dödsbädd och lutade sin panna mot hans hjerta.

Den första känslan var öfverväldigande och både Amy och Valentine fruktade att den inre rörelsen skulle döda honom, deras blickar möttes med oro men slutligen arbetade sig en dof suck fram ur hans bröst och han såg på Amy med en lycklig blick.

Under den natt som följde vakade lady Esburton ensam vid sin broders sjukbädd, medan Valentine nödgats att taga sig en välbehöflig hvila i det angränsande rummet. Då hon sedan framemot morgonen inträdde hade kommerserådet nyss slumrat in, men Amy satt vid hans sida och höll hans hand slutet i sin.

»Guds nåd är stor», hviskade hon till Valentine. »Den själ, som nyss irrade i mörker och förtviflan, har funnit vägen till fridens ljusa rymd och väntar nu med stilla längtan på sin förlossning ur jordlifvets trånga land. Han blickar icke längre med förfäran mot den graf som nyss syntes honom så mörk, ty nu har han funnit den vara porten till det sälla land, der inga strider mer skola möta.»

Efter ett par timmars sömn vaknade kommerserådet åter, och då han vid sin sida såg syster och dotter smålog han, men det var ett leende som icke mer tycktes tillhöra detta lifvet.

Han hade ingen enda gång under sin sjukdom frågat efter sin hustru och icke heller nu, då han kände sitt slut nära för handen, uttryckte han någon önskan att få se henne.

Valentine hade emellertid afsändt ett bud till hufvudstaden för att låta modern veta hur hopplöst tillståndet var; men kommerserådinnan hördes ej af oakadt Valentine, utan att direkt uppmana modern att komma, lätit henne förstå att hon *borde* infinna sig vid makens dödsbädd.

Under loppet af dagen hade kommerserådet ett långt samtal med sin syster. Valentine, som hade förstätt att fadern helst såg det hon ej tog del i detta samtal, hade dragit sig tillbaka i rummet, men ett och annat ord uppfångades dock af hennes öron och af dem kunde hon sluta att det rörde sig kring affärer. Hon hörde äfven att den döende fadern ofta upprepade hennes eget namn och att han för henne uttryckte ett stort bekymmer. Amy lyckades dock lugna honom så småningom och han blickade upp till henne som till en räddande ängel; hennes ögon egde också ett så himmelskt uttryck, hennes röst ljud så mildt försonande och full af hugsvalande tröst, då hon böjde sig öfver honom för att lyssna till de svaga ljud hans tacksamhet förmådde frambringa.

Då aftonen kom bad Valentine att ensam få vaka vid den sjukes sida, men Amy fäste på den unga flickan en betydelsefull blick och hviskade, i det hon lade sin hand på kommerserådets tungt arbetande bröst.

»Låt oss båda vaka denna natt.»

Valentine förstod betydelsen af dessa ord. Hennes ögon fylles af tårar, men Amy slog sina armar om hennes hals, drog hennes hufvud intill sitt bröst och lät den unga flickan i sina armar gråta ut sitt lifs första bittra sorg.

Då solens första stråle den följande morgonen förkunnade ankomsten af en ny dag, hade kommerserådet Vejsler gått in i den evighet han först i döden bekände.

De dagar som följde efter kommerserådets död och intill begrafningen, hade Valentine mekaniskt sett förrinna utan att fråga efter det minsta af hvad som tilldrog sig. Hon hade dragit sig tillbaka på sina rum, der hon tillbringade tiden i den största ensamhet, öfverlåtande åt andra att bestyra om faderns begrafning.

Under begrafningshögtidligheten visade hon sig dock



lugnare än man hade kunnat vänta, hon förstod att kufva sin sorg och stänga den inom fängslet af sitt eget bröst.

Den svåraste pröfningen återstod dock ännu. Den arma flickan, som hitintills blifvit skonad från det minsta lidande, såg på en gång sin lycka grusad, sorgeskalken bräddad och hon måste tömma den i botten.

Vid utredningen af kommerserådet Vejslers stora och vidlyftiga affärer visade sig nämligen att chefen för det stora handelshuset i behaglig tid fick sluta. En katastrof hade förberedts under alla de år af öfverdådigt slöseri huset, Vejsler hade bestått och ett fallissement hade redan länge stått nära för handen.

Öräkneliga voro de personer, som genom detta så ansedda handelshus, sågo sin ruin. Som vanligt vid stora fallissementer, drog det ena huset det andra med sig i sitt fall och många tusende bringades derigenom till tiggerstafven.

Oaktadt Amy afsade sig alla anspråk på sitt stora i huset Vejsler insatta arf, och hur stora i öfrigt husets tillgångar än voro, så uppstod likväl en balans af många hundra tusende.

För kommerserådet Vejslers efterlemnade familj visade sig till följd deraf ej annat än ett lif i fattigdom. Valentine tog detta mycket lugnt. Af naturen hade hon ej varit mycket böjd för det luxuriösa lifvet i föräldrarnes hem, hon hade ofta känt trötthet vid de ändlösa festerna. För henne låg det därför något upplyftande i tanken på att genom eget arbete bringa sig upp till ett oberoende, men kommerserådinnan var icke af hennes åsigtter och hon bemötte dotterns framtidssträfvande planer med ett kallt hän.

Ädlingens dotter skulle kanske nöja sig med att sitta på ett eländigt vindsrum och mottaga nådesmilor af dem, som förr räknat för en ära att blifva ihågkomna med ett inbjudningskort till de fester, der hon varit den sol kring hvilken alla trängts för att komma i åtnjutande af ett leende. Nej, aldrig!

Hon hade en gång sagt till sin make, att i samma ögonblick man beröfvade henne hennes smycken, hennes juveler, hennes hästar, vagnar, hennes ekipage, beröfvade

man henne också lifvet och hon bevisade nu att detta icke var något tomt yttrande blott.

Hennes omätliga njutningslystnad följde henne ända in i det sista, hon berusade sig nämligen med opium och man fann henne en morgon död i sin säng.

Detta var för Valentine det hårdaste slag och hon skulle hafva dukat under af sorg öfver moderns ohyggliga slut, om ej Amy hade stått vid hennes sida under dessa olyckans stormfulla dagar. Likväl gingo månader om innan hon förmådde tillkämpa sig lugn och besinning nog för att tänka på den kommande framtiden.

»Förut hade jag blott en dotter, nu har jag två», sade lady Esburton i det hon omfamnade den unga flickan.

Valentine log vemodigt.

»Slottet Esburton är stort, det har praktfulla trädgårdar och vidsträckta parker; der skall ett lyckligt lif på nytt börja blomma, låt oss följas åt till det lugna hem jag bjuder dig», fortfor Amy.

Men Valentine skakade sitt mörklockiga hufvud och en stor tår glimmade mellan hennes långa ögonfransar.

»Jag behöfver den stilla, lugna verksamheten om mitt hjertas sår skall läkas», sade hon. »Jag har ämnat att hos fru Sonerhjelm söka mig ett fridfullt hem, jag kan då på samma gång finna min utkomst genom att biträda som lärarinna i skolan.»

»Jag kan icke klandra detta beslut», svarade Amy med en djup suck. »Fru Sonerhjelm är ett så allmänt aktadt fruntimmer och hennes läroanstalt eger det största anseende. Jag vill derfor icke afråda dig, mitt barn, om jag än hellre hade sett att jag varit den som ensamt fått beskydda dig. Din fader testamenterade dig till mig och jag lofvade honom att blifva en moder för hans barn, men jag är öfvertygad att han skulle gilla ditt beslut, dock får du ej helt och hållet förskjuta min hjälp, Valentine.»

»Långt derifrån, min goda älskade faster. Jag är mycket tacksam om du vill lemna mig underhåll till dess att jag hunnit förvärfva mig vana och duglighet i mitt kall» svarade Valentine.



Fru Sonerhjelm visade sig genast beredvillig att tillmötesgå Valentines önskan, och hon uppbjöd all sin förmåga att bereda den så hårdt pröfvade unga flickan ett fridfullt hem.

Samma dag, som lady Esburton lemnade Sverige för att återvända till England, inflyttade Valentine i Violas lilla kammare vid Grefturegatan och mot samma kuddar, hvilka fått emottaga Violas tårar då hon trodde sig förbisedd af Ragnar, lutade Valentine sin brännheta panna. Hon bar likväl sina olyckor med ett beundransvärdt lugn. Det föreföll nästan som om hennes starka själ växte eller så att säga höjde sig under de hårda slagen, och hon hän-gaf sig åt en rastlös verksamhet.

Då våren kom förnyade Ragnar sitt frieri till Valentine, men denna gång under fullt medvetande och med fast föresats att hos henne söka äfven sin egen lycka.

Men Valentine hade nu lärt sig att inse hela tomheten af den lycka, som icke egde en ömsesidig tillvaro. Hennes kärlek till Ragnar hade antagit en ädlare form. Sorgen och olyckan hade kufvat det passionfulla i hennes natur och på samma gång varit den eld genom hvilken hennes inre varelse renats.

Hon ansåg sig äfven skyldig Amy och hennes barn ett offer. Väl hade lady Esburton aldrig nämnt något om Violas kärlek, men Valentine visste ju förut att den existerade och att Viola led af den känsla hon trodde vara obesvarad. Det kostade likväl icke liten kamp att försaka sin kärlek och för evigt afsäga sig den lyckan att blifva Ragnars brud, men känslan för det rätta segrade dock till slut och med darrande hand beredde sig Valentine att återgifva Ragnar hans löften.

Men härads höfdingen nöjde sig icke dermed. Han påyrkade med bestämdhet att den påtänkta förbindelsen skulle fullbordas, då lade Valentine sin hand på hans arm och såg forskande in i hans ögon.

»Ragnar, är det af en sann och verklig kärlek till mig, som du påyrkar detta?» frågade hon.

Vid denna fråga spratt han till, men han sänkte ej sin blick för hennes forskande öga.

Det är åtminstone med fullt medvetande af min viljas

redlighet och mitt hjertas fulla allvar att försöka göra dig så lycklig som möjligt», svarade han.

»Detta vore icke nog för dig», hviskade hon och förde handen mot sitt hjerta. »Det är icke heller nog för mig, ty jag fordrar en kärlek lika varm och hängifven som den jag sjelf är i stånd att gifva.»

Ragnar drog en djup suck.

»O, hur armt är ej det menckliga lifvet», sade han. »Våra varmaste, mest uppriktiga känslor förmå intet då hjertats stämma förblifver tyst.»

»Väl oss att så är, ty den känsla som ej går från hjertat är och förblifver en lögn. Vi böra derfor ej gifva vika för denna känsla utan lyssna blott till vårt hjerta och följa dess maning. Du tror dig i detta ögonblick handla rätt, då du så ädelmodigt vill gifva dig sjelf till ett offer, dertill manad af denna sanningslösa känsla, som bjuder dig att icke öfvergifva den värnlösa i hennes olycka, men du betänker ej att hon kan blifva ännu olyckligare.»

»Nej, Valentine, du skulle icke blifva olycklig vid min sida. Jag känner att jag skulle kunna bereda din lycka, ty i annat fall hade jag ej nu efter ett moget öfvervägande på nytt bjudit dig min hand», svarade Ragnar med fast stämma.

»Jag tror dig och har aldrig ett ögonblick tviflat på din ädla afsigt», sade Valentine lugnt. »Jag skulle kanske också icke hafva tvekat om det blott gäلت dig och mig, men nu gäller det äfven Violas hela lefnadslycka, hela hennes frid.»

»Viola», utbrast Ragnar och kände sig smärtsamt berörd. Hans blick fäste sig nästan förebrående på Valentine.

»Ja, Viola», svarade hon. »Viola, som älskar dig med hela styrkan hos ett rent och oförderfvadt hjerta. Jag vet det jag som spårat smärtan i hennes milda, ljufva drag, då din blick ständigt förebrående följde hennes minsta handling, fast den blott sökte ditt erkännande. Du var blind, Ragnar, då du ej såg hvad hela verden kunnat se, men det var din ständigt växande misstro, som förblindade dig. Du stötte den stackars flickan ifrån dig på ett sätt, som lät henne fatta den öfvertygelsen, att hon ej var något mera för ditt hjerta.»



»Valentine, Valentine, akta dig! Jag har lärt mig att betrakta Viola såsom förlorad för mig och jag hade nästan lyckats tränga hennes bild tillbaka i mitt hjerta för att der kunna bygga ett altare åt dig, dina ord kunna omstörta och förstöra hela den sköna byggnaden. Han begynte att vandra upp och ned i rummet med stormande steg. Valentine följde honom med sina blickar, medan hennes läppar drogo sig till ett vemodigt leende.

»Du skulle aldrig hafva lyckats att fullborda din sköna byggnad, ty den offerläga du tändt på ditt hjertas altare flammar blott för henne. Res, Ragnar, res och uppsök Viola, hon är din ungdoms brud, ditt hjertas brud. Låt min stämma vara den, som manande ställer sig vid sidan af din känslas.»

Med dessa ord lemnade hon honom och gick in i sin egen lilla kammare, der hon öfverlemnade sig åt tårarnes vällust. Hon hade en svår kamp att kämpa ut med sig sjelf. Slutligen aftorkade hon dock beslutsamt sina tårar och gick att med ännu större ifver hängifva sig åt sitt kall.

### Sångerskan från Norden.

I en af de vackra, skogrika dalar, hvilka mynna ut mot Thamesfloden, återfinna vi vår hjeltinna, sångerskan från Norden, hvars rena, djupa toner nu så fulla af vemod ljuda i qvällen utöfver flodens lugna vatten.

Nästan inbäddadt bland parkernas löfrika träd låg slottet Esburton på en höjd helt nära stranden af Thames. De höga tornens gyllene spiror spegla sig i floden, hvilken lugnt flyter fram mellan sina bräddar.

Öfver ett år har Viola tillbringat på slottet och under hela denna tid har hon vistats der nästan oafbrutet. Blott ett par gånger har hon besökt London, för att der aflägga besök hos en släkting till hennes affidne fader, lord Esburton som bebodde ett ståtligt palats i West-End.

Men Viola kände sig så ensam i den lysande verld,

som för henne var så obekant och med vemod tänkte hon på de flydda dagar, då hon i Petters på Skogsö lilla båt fick gunga på Baggens och Ingarö fjärdar.

Nu hade sommaren på nytt utbredt sin skiftande färging, och de vidsträckta ängarne kring slottet Esburton voro smyckade med tusentals blommor, hvilka vaggade på sina stänglar för den milda aftonvinden.

Men Viola kände sig icke lycklig. I hennes hjerta hade hemlängtan fäst sin frätande tand och icke ens lady Esburtons ankomst hade förmått stilla denna eviga trånad i dottrens inre; uttrycket i de stora, blå ögonen blef allt mera vemodigt, medan kindens rosor blektes bort.

Lady Esburton suckade djupt vid åsynen af sin dotters tysta sorg, den hon icke mäktade stilla, ty den hade sin rot i hjertats innersta.

Under de ljusa, sköna högsommaraftnarne sutto lady Esburton med Viola ute på balkongen, och medan den unga flickan sjöng med djupt vemod sina hemlandstoner, blickade Amy ut öfver Thames. På floden rådde ett rörligt lif och längre bort öfver skogens toppar såg hon de dimlika molnmassor, som stego upp öfver London.

Hon fäste slutligen sin blick vid en båt hvilken helt sakta gled längs flodbrädden och närmade sig slottet. I fören stod en högväxt, ståtlig man, hvars blickar oafvänt voro riktade upp mot balkongen. Han hade genast ådragit sig lady Esburtons uppmärksamhet, men plötsligt spratt hon till, en hastig rörelse drog sin skiftning öfver hennes ansigte och hennes blickar sökte Viola.

Men den unga flickan hade ingenting märkt; hon fortfor att sjunga och hennes toner framburo, henne omedvetet en trånande själs hela klagan. Hon märkte icke att modern lemnade balkongen och de höga bladrika växterna hvilka klädde balustraden, hindrade henne att se den smärta, manliga gestalten som från båten vid flodbrädden lyssnade till — sångerskan från Norden.

Det var Ragnar som, följande Valentines maning, kom för att söka sin förlorade *violblomma* vid Thamesflodens strand, eller i Esburtons skuggrika lunder. Med mäktigt tjusning lyssnade han till de välbekanta tonerna,

*Viola.*



som han sista gången hörde på operan i Paris men som sedan så mången gång återklingat i hans hjerta.

»O, hvilken däre jag varit», utbrast han och skyndade upp emot slottet, der Amy Esburton hastade honom till mötes samt förde honom in i en stor och praktfull salong med portièreer af purpursammet och sidenklädda väggar.

»Jag har länge väntat er», sade lady Esburton och fäste på häradshöfdingen sina allvarliga blickar. »Ert hjerta har behöft lång tid, men har ni kommit blott som vän och för att åter lemna oss, så vänd då hellre om. En ny skiljsmessa skulle döda henne.»

»Vågar jag rätt tolka betydelsen af edra ord, lady Esburton, så ger ni mig mer än lifvet och jag svär att jag icke skall lemna detta slott förr än Viola fått emottaga bekännelsen om min varma, aldrig upphörande kärlek», sade Ragnar och kysste den hand Amy räckte honom.

»Jag tror er», hviskade Amy och ett lyckligt leende drog öfver hennes ansigte. »Kom, Viola är ännu kvar på balkongen, jag vill visa er vägen till er lycka.»

Hon förde honom genom en hel fil af rum, hvars orientaliska prakt han icke ens märkte för den ljusa bild som hägrade för hans själ och för de toner, hvars vemodiga klang han ännu tyckte sig höra som ett långsamt bortdöende eko i fjerran.

Midt ibland de grönskande slingerväxterna på balkongen satt Viola. Hennes hufvud hade sjunkit ned och hon stödde pannan mot balustradens kalla granit. Amy drog sig tillbaka lemnande åt Ragnar att väcka den unga drömerskan till den verklighet, som leende upplyfte förlåten till kärlekens allra heligaste.

Med klappande hjerta trädde han ut till henne på balkongen. Hon märkte honom icke fast han stod tätt invid hennes sida. Vid vestra horisonten sjönk solen ned och aftonrodnadens flammor speglade sig i flodens vatten, medan trädens kronor skiftade i purpur. Ragnars blick var fuktig då han höjde den mot qvällens klara himmel. Han hade hört sitt namn sakta framhiskas af den unga flickan som ej anade hans närvaro, och han förstod att de suckar, hvilka satte hennes späda varelse i en våglik

rörelse, voro egnade minnet af honom som en gång emotog hennes barnafromma tillit.

Han kunde icke längre förblifva stum. Han hviskade sakta hennes namn och lutade sig ned öfver henne. Då såg hon upp och själfva aftonrodnaden lånade hennes kinder sina flammor, då hon glömmade allt annat, kastade sig i hans öppnade fann och grät af salig hänförelse.

»Viola, ljufva, doftande viol», hviskade Ragnar och kysste hennes panna. Med dessa för dem båda så minnesrika ord ville han sammanlänka det närvarande vid det flydda och sänka den af smärta och strid uppfyllda mellantiden ned i glömskans haf. Hon var nu åter hans lilla violblomma, han ville ej tänka på att hon varit något annat, eller att hon i verlden benämnts för sångerskan från Norden. Han skulle ej vidare minnas de stumma qual, hennes första steg på tiljan kostat honom och att hennes toner förskaffat henne en lagerkrans, den han ensam ville binda för att dermed pryda hennes blonda lockars skimrande guld.

De dagar som nu följde blefvo för de unga tu en oafbruten lycksalig dröm, hvilken fylde deras själar af berusning. Ragnars ankomst hade med ens läkt hemlängtans frätande sår i Violas bröst och hon suckade ej längre vid tanken på Sveas klippiga skärgård. De löfrika parkerna kring slottet Esburton hade helt plötsligt förvandlat sig till ett eden, i hvars friska lunder hon svärmade vid sidan af honom som utgjort föremålet för hennes första kärleksdröm.

»Jag vore nästan färdig att blifva afundsjuk», sade lady Esburton med ett leende till Ragnar. »Allt hvad mina ömmaste omsorger icke kunnat åstadkomma, har blotta åsynen af er uträttat i ett ögonblick. Ni måste besitta en trollformel, som till den grad kunnat omskapa henne. Man kan icke längre spåra en skymt af den bleka, vemodiga varelse, hvilken förut irrade som en fridlös bland träden i parkerna kring slottet Esburton.»

»Jag besitter också denna trollformel», svarade Ragnar och lade handen på sitt hjerta samt sände Viola en strålande blick.

Lik en berusande dröm fögo sommarens solljusa dagar



hän och Ragnar måste åter tänka på sin hemfärd; men vid det första ordet härom, slog Viola sina armar kring hans hals och förklarade honom för sin fånge den hon aldrig mer skulle släppa lös. Då sökte härads höfdingens blickar lady Esburton och Amy, som sjelf hade älskat med ungdomens hela glöd, förstod denna blicks betydelse. Hon nickade uppmuntrande till de båda älskande under förklaring att Viola skulle få följa sitt hjertas afgud, men dock som brud.

Ännu några veckor af romantiskt svärmeri och så firades på slottet Esburton ett lysande bröllop.

Lycklig, lik Adam i paradiset då hans blick för första gången föll på Eva, slöt Ragnar sin hvitklädda brud till sitt hjerta.

Några dagar efter bröllopet lemnade sångerskan från Norden för alltid det lysande slottet Esburton och följde sin make till Nordfjällsvik.

Innan vi afsluta denna berättelse, vilja vi till våra läsares åskådning framställa tvänne hem, inom hvars lugna härd vi återfinna alla dem som i denna berättelse tillvunnit sig vårt intresse.

Det första af dessa hem, som möter vår blick, tillhör ingenjör Tore Langlet och är beläget vid ett af våra större bruk.

En liten, hemtreflig, rödmålad byggnad innehållande fyra höga och luftiga rum ligger helt nära forsen, nästan inbäddad bland blommande körsbärsträd och doftande pingstliljor.

Tore Langlet är gift sedan tre år tillbaka med Valentine Vejsler, hvars hand han ändtligen vågade eftersträfvat sedan hon icke längre var någon rik arftagerska, utan blott en fattig lärarinna i en pensionsanstalt. Hans trogna, hängifna kärlek lyckades slutligen beveka hennes hjerta och hon lyckliggjorde honom med gifvan af sin hand.

Valentine hade under den tid som flytt sedan dess lärt sig allt mer uppskatta värdet af sin makes förträffliga

egenskaper, och hon hade ingen enda dag haft skäl att ångra det steg hon tagit. Hon fann i sitt äktenskap hvad hon sökt, nämligen kärlek och hon hade vunnit det lugn och den frid som hennes själ aldrig tillförne hade känt.

Att äfven Tore fann sig ingenting hafva öfrigt att önska, kan man tydligen finna af den blick hvarmed han betraktar sin unga, vackra hustru, då hon i sina armar upplyfter en liten årgammal pilt, hvars lena kind hennes läppar berör.

Lady Esburton har med frikostig hand ombesörjt Valentines utstyrelse; deras hem saknar därför intet af dessa små behagliga saker, som på visst sätt kunna anses öfverflödiga, men som bidraga så mycket till trefnaden och behaget i ett väl anordnad hem.

Under de blommande körsbärsträden i trädgården, har Valentine låtit duka tebordet och med pilten på den ena armen och den rykande tekannan i den andra handen synes hon på förstugutrappan gladt nickande till mannen, som närmar sig längs forsen efter slutadt dagsarbete vid bruket.

Med en känsla af välbehag slår han sig ned vid det lilla inbjudande bordet och låter sin hustru servera sig af den doftande drycken i en stor tekopp, som hon ställt framför honom.

Efter slutad supé tager han lille Uno på sitt knä, medan Valentine sätter sig vid hans sida, och båda fröjda sig hjertligt åt pilten som gerna vill rycka i pappas ljusa skägg.

»Jag har haft bref från Ragnar. Han och hans lilla hustru bjuda oss välkomna till Nordfjällsvik i midsommar», säger plötsligen Tore med en förstulen blick på Valentine.

»Det vore rätt roligt att få resa dit», svarar hon med en röst som ljuder helt naturlig, och Tore forskar för-gäfvos efter en enda svag skiftning på hennes fina kinder.

»Du fruktar då icke längre att återse —»

»Ragnar, menar du», afbryter honom Valentine. »Nej icke det ringaste. Jag har ju sagt dig att jag hade kunnat vara herskarinna på Nordfjällsvik om jag velat. Men jag har aldrig ånkrat mitt beslut. Han skulle icke hafva



älskat mig så som du gör, och jag skulle icke hafva blifvit så lycklig som jag nu är.»

»Du är lycklig, Valentine, ditt hjerta gömmer då en liten vrå för mig?»

Tore lade sin arm kring hennes lif och Valentine svarade genom att luta sitt hufvud intill hans bröst.

Från ingenjör Langlets anspråkslösa hydda vända vi vår blick till det ståtliga Nordfjällsvik, hvars slottslika byggnad företer en imponant anblick, der den höjer sina väldiga murar och glimmande kupoler högt öfver strandens lummiga träd; medan den af slingerväxter beklädda altanen, hvilken sträcker sig längs hela fasaden, speglar sig i insjöns klara vatten.

I slottet, som vi väl kunna kalla den storartade byggnaden, bor häradshöfding von Hejmer med sin unga fru, medan den högra flygeln bebos af lady Esburton och fru Sonerhjelm.

Amy hade icke kunnat trifvas på slottet Esburton, sedan Viola rest derifrån. Hon hade också alltid känt sig dragen till sitt fädernesland, vid hvilket hon med barnomens och ungdomens första minnen, som aldrig kunna förblekna under lifvets olika skiften, var fäst.

Inom sjelfva slottet hade Ragnar låtit inreda en konsertsalong. Det var ett stort och högt rum med sex hvälfda fönster och glasörrar som förde ut till altanen. Väggarna voro beklädda med i fält afdelade oljemålningar, hvars figurer framstälde kransar af lager och *violblommor*. Ett stort antal musikalska instrument upptogo den största platsen i salongen, hvars möbler för öfrigt bestodo af små förgyllda bord med marmorskifvor, svällande soffor klädda med violett siden stodo inkilade i fönstersmygarne, stolar i samma stil, dekorationer af saftiga bladväxter samt tvänne stora fågelburar i form af japanska tempel och hvilka inneslöto ett femtiotal af olika sångfåglar.

Det är under en af dessa stilla, behagliga våraftnar, som vi finna häradshöfdingen med sin unga fru ute i en liten båt gungande vid vasskanten, medan lady Esburton och fru Angelika Sonerhjelm sitta på altanen, med glada blickar följande den lilla båten som sakta närmar sig.

Ragnar sköter årorna och Viola sitter midtemot ho-

nom. Han betraktar derunder sin hustru med förtjusta blickar.

»Ack, Viola», säger han och böjer sig fram emot henne. »Det var väl värdt att lida några år för den lycka som förestod. Vi hade kanske annars ej uppskattat den så som vi nu göra.»

»Det är mycket möjligt, men nog hade du kunnat sagt mig förr, hvad du sade den der himmelska aftonen på slottet Esburtons altan. Aldrig hade världen då fått höra en ton af sångerskan från Norden.»

Han log och doppade årorna i vattnet, som låg så spegelblankt omkring dem och snart hade de uppnått stranden.

Häradshöfdingen fastgjorde båten och bjöd sin hustru handen för att hjälpa henne upp, men med ett ledigt språng stod Viola skrattande på stranden.

»Du glömmet att jag en hel sommar varit skärgårdsflicka och vant mig att hjälpa mig utan kavaljer», sade hon.

»Än Petter, då», sporde Ragnar leende.

»Ack ja, det är sant, Petter var min riddare då. Jag glömmet ju alldeles bort den beskedlige gossen», utbrast Viola.

»Men jag kan helsa dig från Petter», sade Ragnar. Han är nu en välbergad fiskare ute i skärgården och har ännu icke glömt — rosen på Skogsö.»

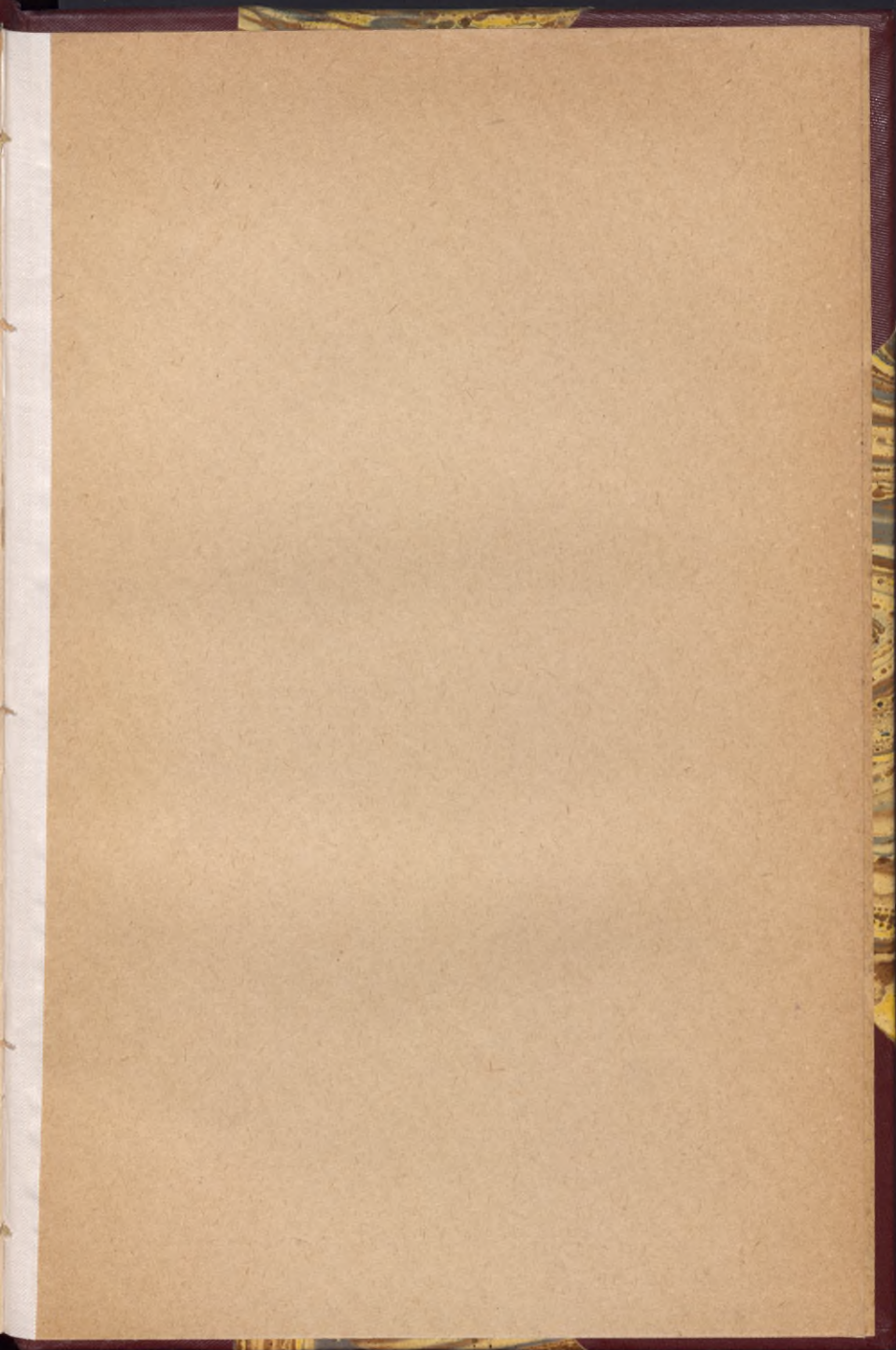
Viola rodnade som en femtonårig flicka och fattade sin mans arm.

»Apropos skärgården, så kan jag berätta för dig att grefve Adon Furukrona ännu är otröstlig öfver det misslyckade enleveringsförsöket en natt på Ingaröfjärd, isynnerhet sedan han fått veta, att rosen på Skogsö var dotter af en engelsk pär.»

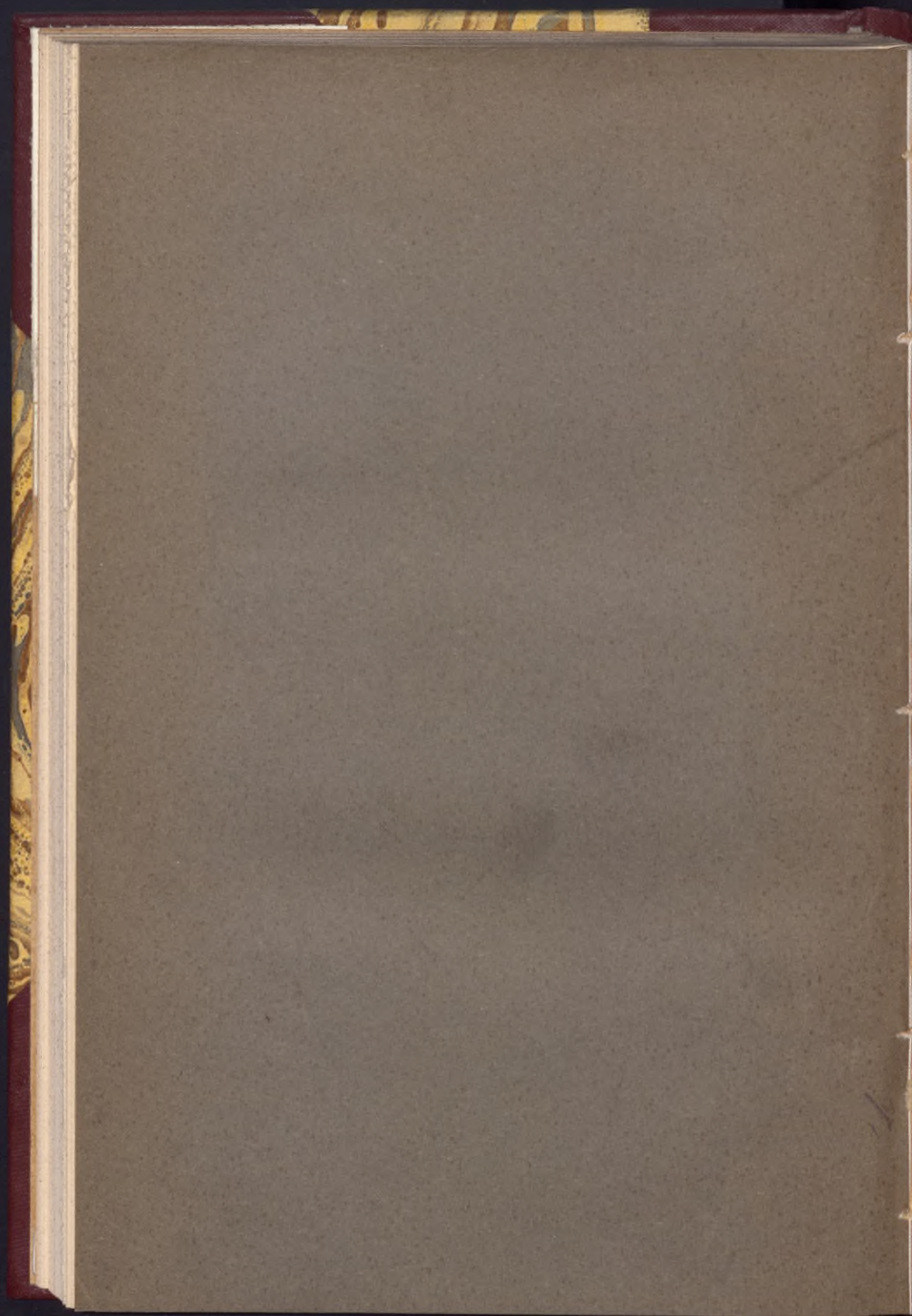
De hade nu hunnit upp till altanen der Amy och fru Sonerhjem väntade dem, men Ragnar förde Viola in i salongen, der han tog plats framför flygeln för att ackompanjera sin hustru, och snart ljud ett svall af harmoniskt ljufva och sköna toner ut i den stilla värvällen.

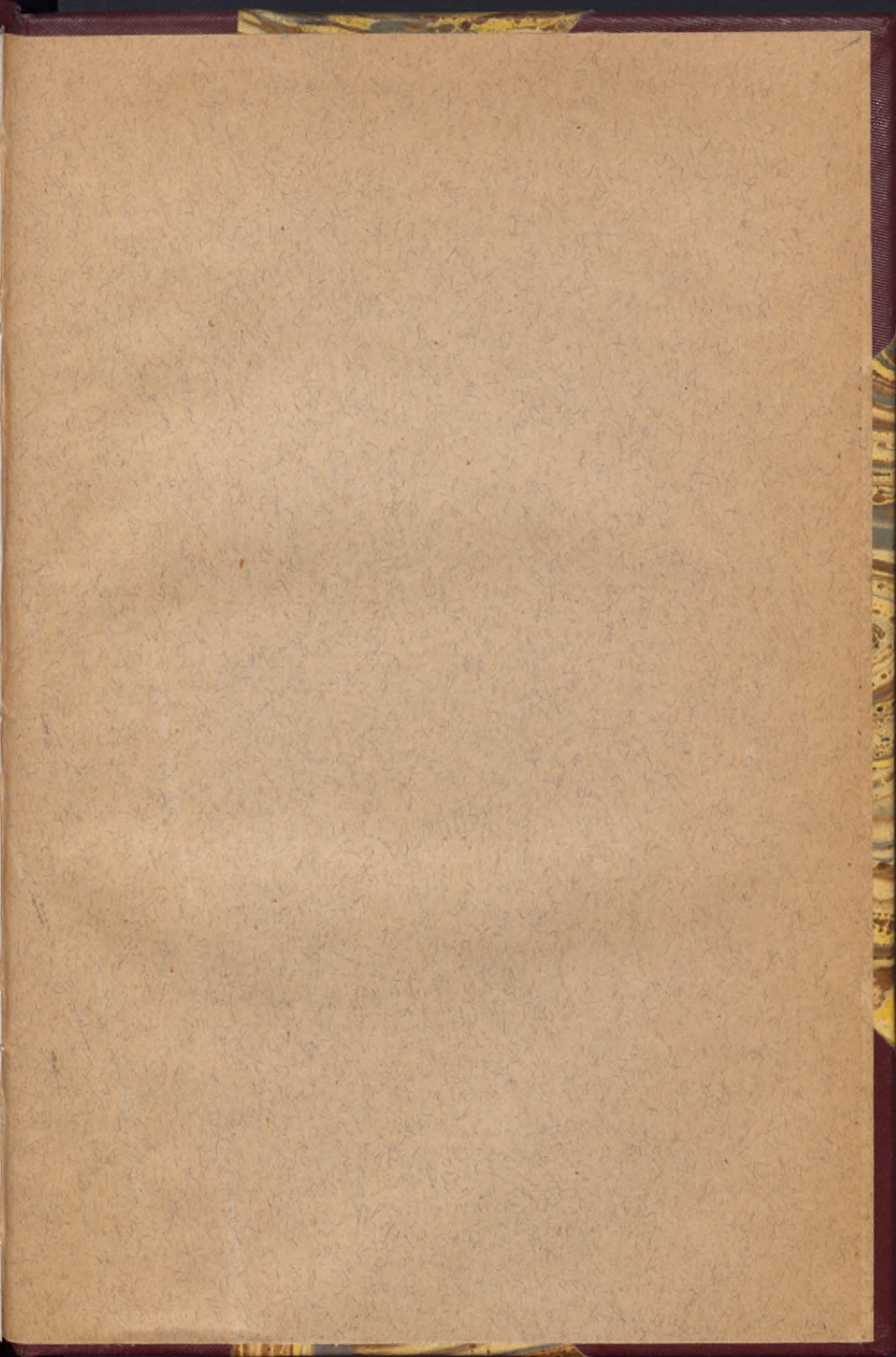




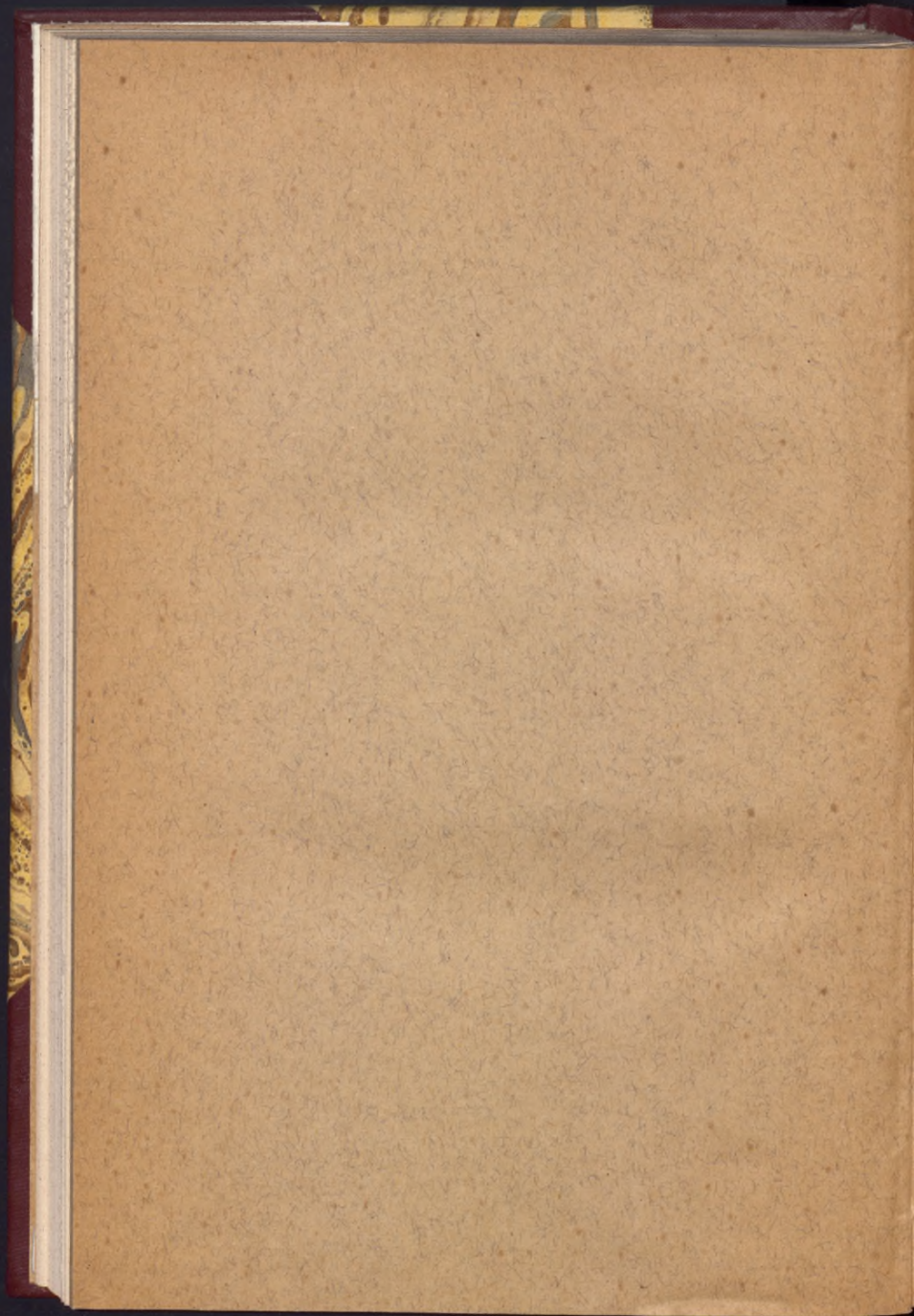












6000188786



Göteborgs universitetsbibliotek



